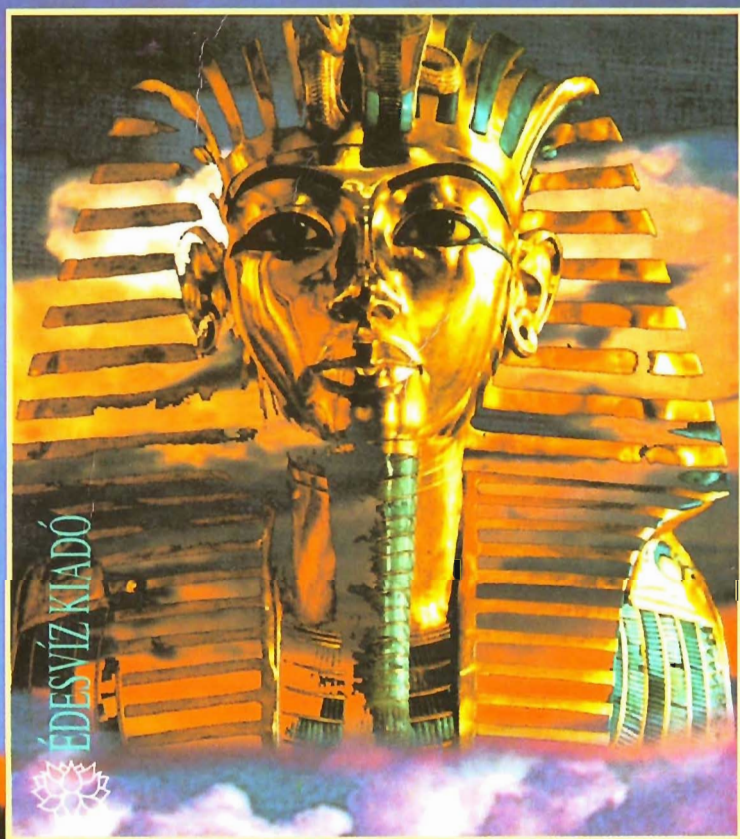

RÉGI KOROK ÜZENETE

BEAVATÁS I.

ÉDES VÍZ KIADÓ

ÓEGYIPTOMI MISZTÉRIUMOK

ELISABETH HAICH

A könyv személyes okok miatt regény-
formában íródott. Mégis, akinek füle
van, hallani fogja, hogy minden szó az
igazságot adja vissza.

*„Az óriások valának a földön abban az
időben, sőt még azután is, mikor az
Isten fiai béménének az emberek leá-
nyaihoz, és azok gyermekeket szülének
nekik. Ezek ama hatalmasok, kik eleitől
fogva híres-neves emberek voltak.”*

*1 Mózes 6, 4,
(Károli Gáspár fordítása)*

Tartalom

Előszó	9
Bevezetés	13
Ébredés	19
Oroszlán és világosság	30
A szüleim nem az „én szüleim”	34
A napfelkelte egészen más!	41
El akarok menni!	47
Egységre vágyom	55
A vörös ember	58
Jelentkezik a jövőm	62
Szerelmi vívódások	68
Első találkozásom a halállal	72
Első látomásom a jövőről	77
A múlt életre kel	80
Második találkozásom a halállal	86
Sötétség	91
Fordulat	98
Küzdelem a világosságért	106
Fogadalom	122
Fellobbanás	126
Látomások	132
Hajnalpír. Az Ájurvéda	165
És jön világosság	182
A szerző megjegyzése	186

A múltam jelenné válik	188
Ő	197
Isten fiai	207
A felkészülés évei	217
A jó és rossz tudás fája	234
A tizenkét ikertulajdonság	241
Az oroszlánok	252

Előszó

Az indiai nép nemzeti ritmusa a vallás. Az indiai ember szívének minden dobbanásával közelebb érzi magát Isten megvalósulásának örök-dicső céljához.

Ha egy indiai meghallja, amint egy mellette elhaladó járókelő kiejti a száján Isten nevét, éles füle azonnal ráhangolódik a szó zenéjére, és maga is rázendít a dicshimnuszra. Ha nem jut is táplálékhoz, vagy nincs is fedél a feje fölött – hiszen gyakran csak a tág égbolt nyújt számára otthont –, Istent mégis a szívében hordozza. Tudja, hogy az élet arénájába már számtalanszor megérkezett, és innen ugyanannyiszor távozott, végtelenül sokszor született újra, a teremtett világ minden élvezetét megízlelte, és most, hogy felismerte az igazságot: „Itt a Földön minden mulandó”, már semmiben nem lel kielégülést. Egyetlen kívánsága, hogy rátaláljon arra a forrásra, amelyből a kinyilatkoztatások folyama ered.

Ezért gyermekkorától így hangzik az imája: „Annak a lénynek a magasztosságán meditálok, aki létrehozta ezt a világegyetemet. Világítsa meg Ő a tudatomat.”

Mély áhítatot érez a természet magasztossága és szépsége iránt, amely ezt a lényt idézi. Mély áhítatot érez minden szent írásmű iránt – bármelyik vallás szent könyvéről legyen is szó –, amely ennek a lénynek a leheletét árasztja magából. És mély áhítatot érez mindenki iránt, aki erre a lényre rátalált, és a *Hozzá* vezető útról beszél.

Abban a kegyben részesültem, hogy egy megvilágosult lélek lábainál ülhetek. Elisabeth Haich a tanítómesterem, a gurum. Az ő közelében nyíltak ki lelkem zsenge virágszirmai. Gyakran egyetlen szava is megnyitja a szemem, nemegyszer egyetlen megértő pillantása is elegendő ahhoz, hogy megerősítse meggyőződésemet. Alkalmanként egyetlen baráti megjegyzésével sikerül minden kétségemet eloszlatnia. A tanítómesterem jelenlétében eltöltött minden egyes pillanat új tapasztalatokkal gazdagít, és felgyorsítja lelki fejlődésemet. Milyen gyakran jelentettek már támaszt gurum szavai, olyan időszakokban, amikor súlyos gondok neheztedek a vállamra: „Ne a jelennek élj, ne engedd, hogy mulandó dolgok befolyásoljanak. Élj az örökkévalóságnak, emelkedj idő és tér, minden mulandó fölé. Akkor semmi sem befolyásolhat.”

Tanítómesterem jelenlétében teljes gondolati szabadságot élvezek, ugyanis megtanultam már, mennyire félvezető egy másik ember gondolatait alkalmazni saját életünkre. „Nem akarom, hogy azon az úton kövess engem, amelyen én haladok a célom felé. Járd a saját utadat, kövesd az általad meghatározott irányt, amely belső késztetéseidnek a leginkább megfelel. Ne fogadj el semmilyen állítást, csak azért, mert tőlem származik. Ha százszorosan igaz is, mégsem a te igazságod, nem a te tapasztalatod, és így nem is fogsz vele azonosulni. Az igazat valósítsd meg, és akkor magadévá fogod tenni az igazságot. Az igazat megvalósítók életpályáját tekintsd csupán bizonyítéknak arra, hogy a cél elérhető.”

Tanítómesterem ezen szavai hallatán ellenállhatatlan vágyakozás lett úrrá rajtam a teljes függetlenség iránt, és megszabadultam attól a romlásba vezető hozzáállástól, amely kívülről vár segítséget. Nem olyan tanítóra van szükségem, aki befolyásol, hanem olyanra, aki arra tanít, hogy ne hagyjam magam befolyásolni.

Már évek óta kiváltságos helyzetben érzem magam, hiszen a legmélyebb igazságok legegyszerűbb szavakba öntött kifejtését hallgathatom. Senkivel sem találkoztam még, aki a Biblia kinyilatkoztatásaira olyan világos és a mindennapi életünket is olyan nagy mértékben érintő magyarázatokkal szolgált volna, mint Elisabeth Haich. Sokat utaztam. Egyetlen pap sem tudta a kinyilatkoztatások igazi értelmét megvilágítani előttem, bár százakat kérdeztem meg.

Hogyan is lenne erre képes olyan ember, aki a „bennünk rejlő mennyországot” nem valósította meg? Hogyan is lehetne másképp olyan ember esetében, aki még nem élte át a következő mondat valóságosságát: „Ti vagytok a világ világossága”, és nem ismerte még fel az igazságot: „Ti vagytok a Szentlélek templomai”?

Százak és ezrek látogatták már eddig is Elisabeth Haich heti előadásait és meditációs csoportgyakorlatait. Mindannyiunk kívánsága volt, hogy a tanításaihoz könyv formájában is hozzájuthassunk.

Minden egyes előadás előre nem sejtett mértékben gazdagította igazságra szomjazó lelkünket. Nagy örömünkre szolgál, hogy tudhatjuk, ennek a tudásnak egy része immár könyv formájában is bárkinek a rendelkezésére áll. A mű bevezetést nyújt annak a magasztos művészetébe, hogyan valósíthatjuk meg az isteni lényeket önmagunkban, és ismerhetjük meg az embert, ezt az ismeretlen lényt. Fel fogjuk fedezni a nagy igazságot: az önnevelés nem más, mint a kezdettől fogva az emberben rejlő tökéletesség kifejezésre juttatása. A vallás az emberben megnyilvánulásra váró isteni lényeg feléledése.

Zürich, 1954. április

S. R. Yesudian

Bevezetés

Választ keresek. Tudni szeretném, mi az élet értelme a Földön. Látni szeretném annak értelmét, hogy megszületünk, sok nehézség árán gyerekből felnőtté válunk, megházasodunk, gyerekeink születnek, akik éppen annyi megpróbáltatásnak lesznek kitéve a felnőtté érés során, szintén házasságra lépnek, újból gyerekeket nemzenek, majd megöregedvén elvesztik nagy fáradsággal elsajátított tudásukat, és meghalnak. Végtelen láncolat, amelynek se kezdete, se vége! Szünet nélkül jönnek gyermekek a világra, tanulnak, koptatják az iskolapadot, testi és lelki adottságaikat tökélyre igyekeznek fejleszteni – majd viszonylag rövid idő elteltével mindennek vége lesz, és testüket a föld alatt férgek falják fel. Mi értelme van így az egésznek? Mindezt csak azért kell végigcsinálnunk, hogy biztosítsuk az újabb és újabb nemzedékek világra jöttét?

Ha pedig egyesek nem az utódokról való gondoskodást tekintik életcéljuknak, hanem valamilyen szellemi alkotást hagynak hátra, akkor miért kell osztozniuk a többi ember sorsában, miért öregednek meg ők is, és viszik magukkal rendkívüli adottságaikat a sírba? Michelangelo, Leonardo da Vinci, Giordano Bruno, Goethe – és hány nevet lehetne még felsorolni – miért születtek meg, ha végül éppoly kérlelhetetlenül ragadta el őket az enyészet, mint a férget, amely ezen óriások testén lakmározott?

Nem! Lehetetlen, hogy a földi élet ennyire kilátástalan legyen! – Mélyebb értelemnek is kell rejtőznie a születés és a halál lát-szólag vég nélküli láncolata mögött, legyen az bármennyire is felfoghatatlan a korlátok közé szorított értelem számára: kell, hogy létezzen a *túlso* oldalról valamiféle teljesen kielégítő és értelemmel bíró magyarázat!

De hol és hogyan találhatok rá a valóságnak erre a *túlso* oldalára? Hol és hogyan fogok ráakadni az oda vezető útra? Kitől kérjek eligazítást – hol találok valakit, aki a titok beavatott ismerőjeként tudna útmutatást adni ezzel a rejtett igazsággal kapcsolatban?

Minden korszakban éltek rendkívüli emberek a Földön, akik a megingathatatlan bizonyosság hangján beszéltek az élet titkáról, és meggyőződésükről a saját életükkel adtak tanúságot – olyan emberek, akiket beavatottnak neveznek. De hol és kitől kapták meg ezek a „beavatottak” a beavatást? Egyáltalán, *mibe* avatták be őket? Szókratész például, aki az istenek nyugalmával veszi kezébe a méregpoharat, kiissza, félelem nélkül és tárgyilagosan, nyugodtan és mosolyogva beszél a méreg hatásáról, leírja, hogyan kezd kihűlni, majd teljesen elhalni a lába, hogyan kúszik fel kígyóként a halálos hideg a lábából a szíve felé, hogy azt bármelyik pillanatban elszorítsa. Tisztában van vele, hogy meg fog halni, búcsút vesz hűséges tanítványaitól, és lehunyja a szemét. Csak a biztos *tudás* birtokában őrizheti meg az ember ezt a megingathatatlan nyugalmat a halállal szemben! Hol tett szert Szókratész erre a tudásra? – És a többi, a különböző időszakokban a Földön élő szellemi nagyság hol ismerte meg az élet és a halál titkát, hol kapta meg a *beavatást*?

Ma is kell, hogy éljenek ilyen „beavatottak”, és ma is meg kell, hogy legyen a lehetőség a beavatás, az igazi, nagy *beavatás* elnyerésére.

Életem során meggyőződtem arról, hogy a Biblia nem mesekönyv, hanem olyan beavatottaktól származik, akik titkos nyelvezet segítségével közvetítettek rejtett igazságokat. A Bibliában pedig a következő tanácsra lelhetünk: „Keressetek, és találtok; zörgetsetek, és megnyitattik néktek.”

Követtem a tanácsot! Keresni kezdtem. Minden módon, ami csak adódott. Könyvekben, régi iratokban kutattam, és olyan emberekhez fordultam, akikről feltételeztem, hogy tudnak valamit a beavatásról. Állandóan nyitott szemmel jártam, régi és új könyvekből, valamint egykor és ma élő emberek tanításai nyomán próbáltam a beavatás titkának mozaikdarabjait összerakosgatni.

Végül találtam! Kezdetben csak ritkán; alkalmanként felfigyeltem, ha belső hallásommal egy-egy könyvben vagy egy-egy ember szavaiban az igazság hangjára ismertem. És abban az irányban haladtam, amerre ez a titkos hang vezetett. Mint Ariadné fonalát követtem ezt a titkos hangot. Néha a lakóhelyem közelében találkoztam valakivel, aki értékes útmutatással szolgált, máskor azonban sokkal messzebbre, idegen országokba vezetett ez a hang, ahol azután gyakran meghökkentő összefüggéseket fedeztem fel az otthon hallottakkal.

Így jutottam el egyre nagyobb tudású emberekhez, akik a beavatásról és az élet értelméről egyre többet tártak fel. Természetesen sok olyan tudatlannal vagy csak féligazságokat hirdetővel is találkoztam, aki nagy tudás birtokosának adta ki magát. Azonban rögtön felismertem, ha „a szó Jákob szava, de a kezek Ézsau kezei” voltak. Ezek a szálamomra méltó sarlatánok, akik a „beavatott” szerepében próbálnak feltűnni, hamar leleplezték magukat. A saját egyéniségükkel, saját magukkal nem tudtak dűlőre jutni. Hogyan is világosíthattak volna fel a végső igazságról, a beavatásról? – Én pedig újra meg újra továbbálltam, olyan embert keresve, aki tényleg rendelkezik a tudással, aki valóban részesült a beavatásban.

Ha a sors olyasvalakivel hozott össze, aki újat tudott mondani nekem, akkor annyi ideig maradtam ott, amíg mindent megtanultam, amit csak lehetett. Azután folytattam utamat.

Így jutottam egyszer egy idős asszony közelébe, aki kolostor-szerű remetelakban élt, és úgy vonzotta magához a megvilágosodni vágyókat, ahogyan cukordarabot özönlenek el a hangyák.

Tevékenységet a legszorosabb szellemi kötelékben végezte két fiatalabb férfival – egy indiaival és egy nyugatival –, akiket a „fiainak” nevezett. Amikor nála tartózkodtam, ezek a fiúk éppen távol

voltak. A világot járták azzal a megbízatással, hogy az igazságot lehetőleg minél nagyobb körben terjesszék.

Az idős asszony magas növésű volt, királyi testtartású, de mozgulataiban ennek ellenére valami természetes egyszerűséget, a mesterkéltség teljes hiányát lehetett megfigyelni. Mélykék szeme, amelynek sajátos jelleget kölcsönöztek hosszú, barna szempillái, feltűnően tágra nyílt. Tekintete mosolyogva sugározta a jóindulatot, a megértést, és mégis volt valami átható ereje, ami nem egy embert zavarba hozott, ha az asszony tekintete az illetőre szegeződött. A megfigyelőnek az a benyomása támadt, hogy ez az asszony mindenkin keresztüllát, az emberek gondolatait, tudatuk egész felépítését képes egyetlen pillantással felmérni. Gyakran előfordult, hogy néhány kérdés fogalmazódott meg bennem, miközben a nagyszámú hallgatóság egyik tagjaként figyeltem a szavaira. Ilyenkor zavartalanul tovább beszélt, de elmosolyodott, majd a következő mondatait úgy fogalmazta meg, hogy kimondatlan kérdéseimre választ kaptam. A hallgatóság más tagjai is beszámoltak ugyanerről a jelenségről. Nem tudtam hova tenni ezt a rendkívüli egyéniséget. Minél többet tanultam tőle, minél tisztábban láttam lelki szemeimmel, annál lenyűgözöbbnek tetszett szellemi nagysága, annál beláthatatlanabbá vált az a terület, amelyen az ő tudása meghaladta az enyémet. Minél több időt töltöttem el mellette, annál kiismerhetetlenebbnek láttam. Akárhányszor találkoztunk, mindig más „személyiségjegyeket” fedeztem fel benne, míg végül az a benyomásom támadt, hogy ez az asszony az összes lehetséges személyiségjegyet magában hordja és bármelyiket meg tudja jeleníteni, vagyis egyáltalán nem rendelkezik személyiséggel, hiszen a minden egyben a *semmit* foglalja magában.

– Anyám – kérdeztem egyszer –, ki vagy te tulajdonképpen?

– Ki? – kérdezett vissza –, *mit* jelent az a szó, hogy *ki*? Csak egyetlen *létező* van, és minden ember, minden állat, minden növény, sőt minden égitest, az összes nap és az összes bolygó csak egy-egy megnyilvánulása ennek az egyetlen *létezőnek*. Hány „ki” létezhet akkor? Ugyanaz az *Önvaló* szólal meg az én szavaimban, mint a tiedben vagy bármelyik élőlény megnyilvánulásaiban.

A különbség csupán annyi, hogy nem minden élőlény ismeri fel saját magában az *Önvalót*, és így nem is nyilvánulhat meg benne annak *valamennyi* tulajdonsága. Aki azonban teljesen megismeri az *Önvalót*, a Földön fellelhető összes lehetséges tulajdonságot képes felmutatni, hiszen azok mind az egyetlen *létező*, az egyetlen *Önvaló* különböző megnyilvánulásai. Az a külső forma, amelyet te most magad előtt látsz, és amelyről azt hiszed, hogy az „velem” azonos, nem más, mint a megnyilatkozás egyik eszköze, amely az *Önvalónak* mindig azt a vonatkozását jeleníti meg, amely az adott helyzetben éppen *szükségesnek* bizonyul. Ne kérdezz hát olyan badarságokat, hogy én „ki” vagyok.

– Anyám – kérdeztem –, hogyan ismerted meg az *Önvalót* a maga teljességében annyira, hogy annak összes lehetséges tulajdonságát meg tudod jeleníteni? Szeretnék én is eljutni idáig! Mondd el nekem! Milyen élményeken keresztül váltál az egyetlen *létező* ilyen sokoldalú megnyilatkozási eszközévé? Vagy mindig is ezen a magas fokon álltál? Már így születted?

– Születtem? – „Én” – születtem? Mikor láttad valaha is az „én” megszületését? Láttad-e már valaha is valakinek az „énjét”? Az „én” *soha* nem születik meg, csak a test. Az igazi, isteni *Önvaló* maga a tökéletesség, az *Ő* fejlődéséről tehát nem beszélhetünk. Legfeljebb a *testnek kell* tökéletesednie, hogy az *Önvaló egyre magasabb rezgéseire tudjon hangolódni*. Ezen a fejlődési folyamaton a legtökéletesebb szerkezetnek – a legtökéletesebb testnek – is keresztül kell mennie, természetesen az enyémmnek is, amely még meglehetősen távol áll a tökéletességtől. Minden állapot csak egy-egy fokozatot képvisel. A test mindig láncreakció során keletkezik – manapság így nevezik az ilyen folyamatokat –, és ha egy láncreakció már beindult, akkor sok különböző fejlődési szakaszon kell keresztülmennie, mielőtt lecseng. E törvény alól az anyag egyetlen megjelenési formája sem vonhatja ki magát. A test fejlődésével pedig természetesen a tudati állapot is változik.

– Ezek szerint neked is végig kellett menned egy fejlődési folyamaton, ugye, anyám? Kérlek, meséld el, milyen volt? Mi mindent éltél át, milyen tapasztalatokat szerezted, amelyeken

keresztül a tudatod jelenlegi állapotához eljutottál? Kérlek, mondd el mindent.

– Minek beszéljek minderről? Mindenkinek a maga módján kell eljutnia a teljes önfelismerésig. Mi hasznod lenne abból, ha az én fejlődési utamat megismernéd? Te nem járhatod végig ezt az utat. Nem az események a fontosak, csak a belőlük levont tanulságok, a megszerzett tapasztalatok. Legyél nyugodt, a magad útján ugyanazokat a tapasztalatokat fogod megszerezni, mint én a magamén. *Az utak száma végtelen, mégis mind ugyanoda vezet.*

– Anyám, igazad van. Belátom: a te utadat nem járhatom be. Mégis, sokat segítenél, ha elmondanád, hogyan tettél szert a tapasztalataidra, mivel én és mindenki más is, aki a történetedet hallaná, megtanulhatnánk, *hogyan lehet a tapasztalatokat hasznosítani.* Nem magára a történetre vagyok kíváncsi, hanem arra, hogyan tudtad a minden esemény mögött ott rejlő tanulságot levonni és magadévá tenni. Kérlek, anyám, mesélj az utadról. Oly sokat tanulhatnánk, ha megismerhetnénk az élethez való hozzáállásodat, és megtudhatnánk, *hogyan vezettek el a sors kihívásaira* adott válaszaid ilyen mindent átölelő, rendkívüli tudáshoz. Mindannyiunk épülésére szolgálna az elbeszélésed.

Az idős asszony hosszan nézett rám. Végül így szólalt meg:

– Tehát kíváncsi vagy arra, hogy én hogyan viselkedtem? És úgy gondolod, hogy a te és mások épülését is szolgálná, ha ezt elmondanám? Hát jó! Talán tényleg lesz némi haszna, ha elmesélem, milyen élmények hatására nyílt meg a szemem, hogyan ismertem meg az életnek azokat a *belső törvényeit* és összefüggéseit, amelyek a különböző emberek sorsát összekötik. Gyere el megint holnap. Akkor majd mesélek azokról a tapasztalataimról, amelyek a megvilágosodáshoz vezettek – neked és azoknak, akik képesek meglátni a lényegét. Majd elmondom, hogyan került sor a beavatásomra...

Másnap a hozzá legközelebb álló néhány tanítványával együtt ültük körül az idős asszonyt, és hallgattuk, amint belekezdett a beavatásáról szóló történetbe.

Így keletkezett ez a könyv.

Ébredés

Villámként hasított belém a fájdalom – a következő pillanatban pedig már a földön találtam magamat.

Segítség! Segítsen valaki! De ne ez a felnőtt, aki itt van mellettem, és ijesztő módon akar megvizsgálni – nem! Nem akarom, hogy itt legyen! Szeretem, de veszélyhelyzetben jobb, ha távol van.

Visszafutottam a szobába, amelyben a szép, idegen hölgy ült, akinek éppen jó éjszakát kívántunk. Tudtam, hogy teljes megértéssel segítene nekem. Egyébként is szerettem mellette lenni, élvezettel szívtam magamba az illatát, és a közelében mindig biztonságban éreztem magam. Ijedtségemben most az ő segítségével bízva szaladtam hozzá. Szívgöggel tartottam elé felduzzadt kezeckém, amely élettelenül lógott lefelé és nem engedelmeskedett többé az akaratomnak. A szép asszony ránézett a kezemre, eldobta magától a ruhadarabot, amelyet éppen varrt, és hangosan felkiáltott:

– Robert! Robert! Gyere gyorsan!

Kinyílt egy ajtó, és belépett egy felnőtt, akiről ködösen annyit tudtam, hogy velünk lakik, és valamiképp hozzánk tartozik. Most először vettem szemügyre figyelmesebben. A magas férfi arca márványfehér, haja, szakála és oldalszakála pedig ébenfekete volt. Szeme feketén izzott, és egész személyiségét valami láthatatlan erőter vette körül, amely mindenkit arra készítetett, hogy egy bizonyos távolságot tartson vele szemben. Egy pillantást vetett lihegő kezemre, majd megszólalt:

– Orvost! Stefi, hívj azonnal orvost!

Stefi bácsi elrohant, a magas, fekete férfi pedig megkérdezte tőlünk, hogy mi történt. Elmondtuk neki, hogy miután Grete és én jó éjszakát kívántunk, Stefi bácsi a vállára kapott, és így vitt be a hálósobába. Bent a szobában elengedett, én pedig lecsúsztam a hátán, de olyan gyorsan, hogy Stefi bácsi hirtelen elkapta a kezem, nehogy megüssöm magam. Abban a pillanatban hasogató fájdalom nyilallt a jobb csuklómba, és amikor meg akartam emelni a kezemet, csak élettelenül lógott lefele.

– Igen – bólogatott a férfi –, kificamodott a csuklója. Az a baj, hogy pont most kell elutaznom, és nem várhatom meg, amíg ideér az orvos. De egész éjszaka tükön fogok ülni. Azonnal táviratozod meg, hogy mit tudott tenni az orvos.

Megcsókolt minket és a mamát, majd elment. Csodálkozva néztem fel a szép, idegen asszonyra, aki magára mutatva mindig a „mama” szót használta, és ezért mi is mamának hívtuk.

Égészen eddig teli torokból bömböltem, így mutattam ki kétségbeesésemet és csalódottságomat afölött, hogy a felnőttek láthatólag képtelenek voltak bármit is tenni az érdekemben. Szűnni nem akaró, kízó fájdalmamat éppúgy nem tudták enyhíteni, ahogy az élettelenül lógó kezemet sem tudták visszailleszteni a helyére. Amikor azonban meghallottam, hogy a fekete férfi egész éjjel tükön fog ülni, a csodálkozásom és az iránta érzett aggodalmam annyira elhatalmasodott rajtam, hogy a sírást hirtelen abbahagyva megkérdeztem a mamát:

– Miért kell neki egész éjszaka tükön ülnie?

Mama először értetlenül meredt rám, majd elnevette magát:

– Azért, mert édesapád nagyon aggódik a kezed miatt.

Ezzel a válasszal aztán jól kisegítettek! Semmi értelme nincs, semmi sem vált világosabbá. Az általunk „édesapának” nevezett fekete férfi egészen komolyan mondta, hogy tükön fog ülni – mama pedig most kinevet. De miért? Csak azt ismételt meg, amit édesapa mondott. Mit értek az alatt, hogy édesapa „nagyon aggódik”, és miért kell emiatt tükön ülnie? – Nem fogja a végén veszélyesen megszűrni magát? Mama gyakran varrt, és megmutatta, mennyire veszélyes lehet a tű; igen kellemetlen érzés, amikor a he-

gye az ember bőrébe fúródik. Tényleg fáj! A tűt éppen ezért csak varrásra szabad használni. – Micsoda képtelenség ez már megint a felnőttek részéről, hogy ha az egyik kezem olyan tehetetlenül és reménytelenül lóg lefele, hogy a másikkal állandóan tartanom kell, akkor édesapának emiatt egész éjszaka tükön kell ülnie, amikor pedig a tűket *csak* varrásra szabad használni?! – Igaz, már eléggé hozzászoktam ahhoz, hogy a felnőttek értelmetlenségeket mondanak és csinálnak, de ez már sok volt. Többet akartam tudni. Mégsem adódott lehetőségem a további kérdezősködésre a „tükön ülés-sel” kapcsolatban, mivel Stefi bácsi megjelent az orvossal.

Az orvos jól megtermett, barátságos úr volt, aki olyan bensőségesen mosolygott rám, mintha már régóta ismernénk egymást; a levegőbe emelt, és ezzel egyben kiszakított biztonságot adó környezetemből, anyám közeléből. Szívemet fojtogató félelem ragadta meg, ráadásul a hirtelen mozdulat újabb kízó fájdalmat okozott, úgyhogy újra teli torokból kezdtem üvölni. Az orvos az asztalra helyezett – láttam, ahogy lábacskaím a mellkasomhoz egészen közel kapálództak –, fejét ingatva rám mosolygott, és megszólalt:

– Ajaj, milyen csúnya ez a kislány, amikor így sír!

Hirtelen elcsodálkoztam. Micsoda? Csúnya vagyok, amikor sírok? – Ezt meg honnan veszi? – Eddig azt hittem, az emberek mindent látnak, csak *engem* nem. Az összes élőlény, a felnőttek, a konyhalány, Grete, a kanárimadár, a játékaim – egyszóval *minden*, ami körülvevett, az látható, a kezem is, a hasam és a lábam, csak magamat nem láttam még, bár valahol a „magamnak” is ott kell lennie, csak éppen láthatatlanul. El se tudtam képzelni, hogyan lenne lehetséges ezt a valamit, vagyis magamat látni. Hogyan láthatta akkor ez a felnőtt az elkeseredésemet, a fájdalmamat, a sírásomat, egyszóval „engem”? Hűha! Ha tényleg lát engem, az ijedtségemet és a szerencsétlenségemet, hát az tényleg „csúnya” kell, hogy legyen. Annyira elcsodálkoztam, hogy abbahagytam a sírást, és vizsla szemmel néztem fel az orvosra.

A felnőttek ebben a pillanatban hangosan elnevették magukat, mama pedig a következőket mondta:

– Na lám, milyen hiú a kisasszony! Még a fájdalmát is elnyomja, csak ne lássák csúnyának!

Már megint egy értelmetlen megjegyzés, ami oly jellemző a felnőttekre! „Hiú” – ez meg micsoda? Hogyan lehetnék hiú, ha azt sem tudom, mi fán terem a hiúság, és hogyan akarhatnám, hogy bármilyennek is lássanak, ha eddig nem is tudtam, hogy látható vagyok. Egészen eddig abban a meggyőződésben éltem, hogy én vagyok a dolgok *szemlélője*, az, aki *lát*: mindent látok, de én magam a *látható dolgokon kívül* állok. Gondolataimat ez a kérdés foglalta le, és már hangot akartam adni a kíváncsiságomnak, amikor az orvos megfogta a kezemet, és rántott egyet rajta. Majdnem felkiáltottam, olyan erős fájdalom hasított belém – jaj, ez a bolond teljesen ki akarja szakítani a kezemet! Azután azonban fordított egyet a kis kézen, amely most már valamiképpen szorosabb kapcsolatban volt velem, olyan borzasztóan fájt „nekem”, a következő pillanatban pedig a helyén is volt már...

– Nos, ezzel meg is lennénk – mondta az orvos. – Az ízület egy kicsit meg fog dagadni, éppen ezért ma éjszakára szépen pámrára helyezzük a kezecskét, és azután hamarosan el is feledkezhetünk az egész ügyről.

A felnőttek még tovább beszéltek arról, mennyire hiú vagyok, hogy pusztán a hiúság miatt még akkor sem kiáltottam fel, amikor a kezemet a helyére illesztették. Különösen mamára tett ez nagy hatást, amiért nagy szomorúságot éreztem. Látnom kellett, hogy a szép asszony, akit én akkor már nagyon szerettem, nem értett meg engem. Bár az orvos látott engem, *mama számára láthatatlan maradtam*. Ennek ellenére mély szeretetet sugárzott felém, és amikor később már az ágyamban feküdtem felpolcolt és sajgó kezemmel, nagy örömmel töltött el, hogy többször is láhattam fölém hajló, szép, finom és bátorítóan rám mosolygó arcát. Tekintetéből jószág és melegség áradt, és a közelében nem éreztem magam elhagyatva és egyedül. Tudtam, hogy számíthatok rá, bizonyos értelemben hatalmam volt fölötte, és korlátlan bizalmat éreztem iránta. Lassan elaludtam, az éjszaka tovaszállt, a kezem pedig újból az az engedelmes szerszám, hűséges barát volt, amely életem során később olyan sok örömet okozott, és hozzásegített ahhoz, hogy tudatlanságomból felébredjek. Az orvos tévedett: az apró esetet nem felejtettem el, mivel az asszociáció révén elválaszthatatlanul, örökre hoz-

zákapcsolódott első öntudatra ébredésemhez, ahhoz, hogy a szemem rányílt erre az életre. Ezt követően a tudatom – az emlékeztem – egy pillanatra sem szunnyadt már el. Ettől kezdve mindent, a külső világot éppúgy, mint saját bensőmet, a legnagyobb figyelemmel, nem lankadó koncentrációval szemléltem. Ettől kezdve tisztában voltam azzal, hogy olyan otthonban élek, ahol a hatalmas, fekete felnőtt feltétel nélkül uralkodik – mama Robertnak hívta, nekünk pedig „édesapának” kellett neveznünk. Az egész ház az ő szavát leste, mama pedig testestül-lelkestül hozzá tartozott. Hatalma mindannyiunkra – és később több ezer emberre – terjedt ki egyfajta sátorként vagy védőburokként. Az édesapa hatalmi körébe tartozók kivétel nélkül élvezhették a segítőkészségét, valamint a biztonságot és a jólétet. A délelőttiakat nem otthon töltötte, ilyenkor együtt lehettem mamával. Az egész lakásban a nyomában lehettem, még a konyhába is elkísérhettem, és amikor éppen egy nagy asztalterítőt hímezett színes fonalakkal, mellette ülhettem, és a színes szálakkal tetszésem szerinti mintákat hímezhettem a hatalmas terítő valamelyik sarkába. Délre megjött édesapa, és az ebéd után vissza kellett vonulnom Gretével a gyerekszobába – ami egyáltalán nem volt az inyemre. Hozzám hasonlóan Grete is a házhoz tartozott, csak éppen – ahogy elmondták nekem – három évvel idősebb volt nálam. Amikor a kezem kificamodott, ő négy és fél, én pedig másfél éves voltam.

A következő nyarat egy nagy tó partján fekvő faluban töltöttük. Nagy udvarral és veteményeskerttel körülvett parasztházacskában laktunk. Gretével mezítláb szaladgálhattam, és azt is megengedték, hogy egy feltűnően barna és ráncokkal barázdált arcú asszonnyal megnézzem az istállót, ahol láttam egy tehenet, egy borjút és jó néhány piros szemű nyulat. Lebilincselő élmény volt. A kertben nagy, sárga virágok nyújtóztak a magasba, és állandóan a nap felé fordultak. Nem tudtam betelni a látvánnyal. Édesapát csak alkalmanként láttam, ilyenkor mindig azt hallottam, hogy „ma vasárnap van”. Egyébként egyedül voltunk mamával, és én az egész napot az ő társaságában tölthettem. Mindennap kijártunk a tóra, megmártóztunk, és önfeledten pancsoltunk a vízben.

Egy napon mama megint azt mondta:

– Holnap vasárnap, úgyhogy már most örülhetünk annak, hogy édesapád velünk lesz.

Engem nem töltött el ez a hír különösebb örömmel, hiszen édesapa nem igazán érdekelt, és már azt is kitapasztaltam, hogy ha édesapa ott volt, mama egyfolytában csak vele foglalkozott. Ilyenkor Sophie-val, a ráncos arcú parasztasszony felnőtt lányával és Gretével kellett sétálni mennem.

Este, miközben édesapára vártunk, egyszer csak arra figyeltem fel, hogy néhány szomszéd azt magyarázza mamának, a „vasút kisiklott”, és édesapa ezért nem érkezett még meg. Mama nagyon megrémült, magához hívta Sophie-t, és a gondjaira bízott engem, azzal a kéréssel, hogy egy percre se hagyjon magamra, majd a vasútállomásra sietett. Grete vele mehetett – hiszen „három évvel idősebb” volt, és gyorsabban tudott járni, mint én. Egyedül maradtam Sophie-val.

Már sötét volt, és ebben a napszakban most először lehettem még mindig ébren, ráadásul kint a kertben. Az élmény magával ragadott, ám erőt vett rajtam a bizonytalanság érzése is, hiszen ahhoz szoktam hozzá, hogy mindent nappali fényben látok, most pedig a dolgok olyan nehezen kivehetővé váltak. A fákat, virágokat inkább sejteni, mintsem látni lehetett. A nyárfák különös hangon susogtak. Több megfigyelésre azonban nem volt időm, mert hirtelen valami egészen rémisztő dolog történt: Sophie a karjára vett, és a kerítéshez vitt, ahol a sötétből egy szörnyalak bukkant elő! Férfira emlékeztetett, de a fején ijesztő tollbokréta éktelenkedett, szeme a sötét éjszakában izzó parázként világított, zakóján fémgombok fényltek, a vállán pedig valami különös dolgot hordott, amelyről ösztönösen éreztem, hogy rendkívüli veszélyt rejt magában. Később hallottam, hogy ezt a dolgot „fegyvernek” nevezik. Nagyon taszítóan tartottam ezt a szörnyszerű lényt, és abban reménykedtem, hogy Sophie el fog futni velem onnan. Legnagyobb megdöbbenésemre Sophie megint valami képtelenséget csinált – amit egyébként már megszoktam tőle. Ahelyett, hogy eliszkolt volna, egészen közel lépett a kerítéshez, és eltúrta, hogy a szörny rémisztően mély hangján a fülébe suttogjon – majd átkarolja, és szorosan magához ölelje. Csakhogy én Sophie karjában voltam, úgyhogy ez az alak egy-

ben engem is magához szorított, ami távolról sem volt kellemes, inkább émelyítő. De ez még nem volt minden! Hatalmas cincérba-juszának két „ága” éles szarvként meredt ki az arcából, és most egészen szorosan magához húzta Sophie-t, és úgy tett, mintha meg akarná harapni. Arra számítottam, ha eddig nem is, most már csak elfut Sophie – de nem, sőt a szabad karjával átölelte a szörny nyakát, és amikor az már arra készült, hogy megharapja – vagy meg-egye –, nemhogy elfordította volna az arcát, hanem odatartotta a száját, majd mindketten úgy tettek, mintha kölcsönösen fel akarnák falni egymást. Engem közben úgy összenyomtak, hogy alig jutottam levegőhöz. Teljes erővel igyekeztem magam eltaszítani a szörnytől, és próbáltam az orromat szabaddá tenni. Az idegen közelsége kimondottan ellenemre volt, ráadásul mindenféle szagot is éreztem. Különösen taszított egy kesernyés szag, amelyet ez az alak árasztott magából. Ők ketten azonban a legkisebb mértékben sem törődtek velem, annyira maguk közé szorították a fejemet, hogy hallottam a férfi szívverését, és közben úgy tettek, mintha egymás szájába akarnának bújni. Hajaj! Ezek a felnőttek és a dolgoik! Figyeltem az egymásnak feszülő párt, és képtelen voltam ráismerni a jól nevelt, szerény Sophie-ra. Idegen lénynek hatott, amely mintha nem is hallaná a nyögdecselésemet. Aztán egyszer csak eleresztett minket a szörny, és eltűnt a sötétben. A következő pillanatban már mama és édesapa megnyugtató hangját hallottam, majd megpillantottam az éjszakából előbontakozó vidám, jókedvet árasztó arcukat is. Az egész szomszédság összefutott, hogy kikérdezze édesapát a vonat kisiklásáról. Sophie úgy tett, mintha mi sem történt volna, és egy szóval sem említette az ijesztő lényt, amely pár perccel korábban úgy magához szorította őt. Lány arcvonásai az ártatlanságot sugározták. Számomra ez újabb meglepetést jelentett, de nem jutott időm arra, hogy ezen tovább töprengjek, mert édesapa bonbont hozott nekünk a városból, és engem rendkívüli módon érdekelt, hogy én ugyanolyant kapok-e, mint Grete. Nem kellett csalódnom; mindketten ugyanazt az édességet kaptuk. Mint mindig, mama most is elrontotta az örömet, mert amikor az összes bonbont egyszerre akartam a számba tömni, kivette a kezemből a finom nyalánságot, egyetlen egy bonbont

adott vissza nekem, és megígérte, hogy másnap minden étkezés után kapok majd egyet. Na tessék! Ha majd megnövök, annyi bonbont fogok egyszerre a számba venni, amennyit csak akarok! De nem tehettem mást, átadtam az édességet, majd aludni mentem. Miután mama már ágyba fektetett, megkérdeztem tőle még az ima előtt, később ugyanis már nem szólalhattam meg:

– Mama, mi az, ami a fején tollbokrétát hord, a vállán valami furcsa dolog van, és a gombjai a sötétben fénylenek – és, mama, olyan borzasztó szaga van?

Mama meglepetten nézett rám, majd így felelt:

– Azok a csendőrök.

– Mama – kérdeztem újra –, a csendőrök embereket esznek? – Tudni akartam, hogy amelyekkel mi találkoztunk, tényleg megakarta-e enni Sophie-t, vagy ha nem, akkor mi a csudát akart?

– Nem, nem – válaszolt mama nevetve –, ők vigyáznak a jó emberekre, ne félj kicsim, egy se fog téged megenni.

Már akartam mondani, hogy amelyekre én gondoltam, az nem is engem, hanem Sophie-t akarta felfalni, de mama megcsókolt, betakart, és azt mondta:

– Aludj szépen, most édesapához kell mennem.

Egyedül maradtam a gondolataimmal, és hosszasan töprengtem, annyira érthetetlen volt, hogy a csendőr mit akart Sophie-tól, Sophie pedig miért engedte magát annyira összepréselni, hogy én is olyan elviselhetetlenül közel kerültem ahhoz az alakhoz! Valami magyarázat csak található minderre... Az egész úgy, mint minden, amit nem értettem, nyugtalansággal töltött el, de végül elaludtam. Másnap csodálatosan süttött a nap, és miután megkaptam a bonbonomat, mindannyian a nagy vízhez mentünk, hogy fürödjünk és pancsoljunk. Összefutottunk a csendőrrel az úton. A nappali fényben már kedves felnőttként láttam, aki barátságosan beszélgetett az édesapámmal. Csak azt nem értettem, miért tesz úgy, mintha először látna életében; a tegnap történeteket nem felejtette még el! Mindenesetre még mindig féltem a cincérbajuszától, és nem mertem semmit se kérdezni tőle...

Erről a nyárról van még egy emlékem, amely igen mélyen rögzült bennem. Egy délután – édesapa éppen velünk volt, a parasztok

pedig mindannyian ünneplő ruhában ültek a házaik előtt, innen tudtam, hogy vasárnap van – a harangok kongására lettünk figyelmesek. A harangok azonban nem a megszokott módon szóltak, inkább úgy tetszett, mintha akadoznának, és nem akarnának elhallgatni... csak kongtak, kongtak... A falu vasárnapi nyugalma hirtelen megszakadt. Emberek futottak el a házuk előtt, mindannyian ugyanabba az irányba. A ráncos arcú asszony férje és fia is elrohantak, vödörrel és fejszékkel felszerelve. Mama és néhány asszony velünk maradt, és az asszonyok egyre csak ugyanazokat a szavakat ismételték:

– Mi Atyánk a mennyekben, ne hagyj el minket, mi Atyánk a mennyekben, ne hagyj el minket.

Mama arca is nagyon gondterhelt volt, és azt mondta nekünk:

– Imádkozunk mindannyian, hogy édesapa egészségben jöjjön vissza.

Megkérdeztem, hova ment, és miért. Mama azt felelte, a faluban tűz tört ki, és édesapa is elment az oltásban segíteni. Imádkoztunk, de én nagyon kíváncsi voltam, mit jelent az, hogy „a faluban tűz tört ki”. Egy asszony azt mondta, hogy a kertünk végéből még a „lángnyelveket” is látni lehetett. Oda szerettem volna menni, de mama nem engedte meg. Grete azonban elmehetett a szomszédos fűszeres fiával, hogy megnézzék a lángokat, és ez engem mély keserőséggel töltött el. Miért szabad neki állandóan olyasmiket csinálnia, amiket nekem nem engednek meg, csak azért, mert ő három évvel idősebb? Ha a tűz veszélyes, akkor a veszély őt éppúgy érinti, mint engem, még akkor is, ha „három évvel idősebb”! – Ó, ez a három év! Milyen, de milyen gyakran kell még ezt hallanom, mindig, amikor nekem nem engednek meg valamit, amit ő már megtehet, vagy amikor nem vagyok hajlandó elfogadni vagy eltűrni, hogy ő parancsolhat nekem!

Már késő este volt, amikor először néhány, majd egyre több ember kezdett visszatérni, mindannyian kimerülten. Elmondták, hogy édesapa több házat is megmentett a tűztől, halálmegvető bátorsággal rontott be égő épületekbe, hogy gyerekeket vagy állatokat mentsen ki, fáradhatatlanul irányította az oltást, és mindenki azonnal engedelmeskedett neki. Nagyszerű ötleteivel és lankadat-

lan bátorságával a többieket is rendkívüli teljesítményre tudta sarkallni, míg aztán végül sikerült behatárolni a tüzet. Mama sugárzó arccal hallgatta a beszámolókat, és amikor utolsóként a ráncos aszszony fiának társaságában édesapa is megérkezett, kitörő örömmel vetette magát a karjaiba:

– Ó, drága Robert, milyen nagyszerű vagy, minden tekintetben olyan nagyszerű!

Édesapa szótlanul mosolygott. Teljesen befedte a korom, úgyhogy gyorsan visszavonult, hogy lemosakodjon.

Magától értetődőnek vettem édesapám rendkívüliségét. Számomra az „édesapa” szó egyet jelentett a „nagy uralkodóval”, aki mindenki más fölött áll, és akinek utasításait mindenki azonnal végrehajtja. Szava törvény, tökéletességéhez a legkisebb kétség sem férhet. Másképp nem lehetne ő a „nagy uralkodó”! – Édesapa iránt akkoriban még nem nagyon érdeklődtem, személye egyszerűen a megingathatatlan biztonságot jelentette számomra. Jelenléte nem okozott semmilyen gondot, úgyhogy nem is nagyon foglalkoztam vele. Csak amikor az egész család – édesapa, mama, Grete és én – együtt sétált, és ő kézen fogva átvetett az úttesten, akkor figyeltem fel a hallatlan erőre, amely a kezéből sugárzott, és a körmeire, amelyek mindig olyan tiszták voltak mint a friss hó. Így semmi meglepőt nem láttam abban, hogy édesapa azonnal meg akart szabadulni a koromtól.

A nyár elmúlt, és mi újra otthon voltunk. Egy alkalommal feltűnt, hogy miközben a sétához öltöztetett, mama prémsapkát húzott a fejemre, és vastag kabátba bújtatott. A levegő valósággal csípte a bőrömet. Azt mondták, „hideg” van. Orrom és lábacska ez egyáltalán nem viselték jól. Az égből azonban fehér pelyhek hullottak, és minden kirakatban fehér szakállas, vörös ruhába öltöztetett télapók álltak. Aztán új évszak köszöntött be, mama szakmakalapot tett a fejemre, és könnyű köpenyt adott rám. Kint mindenfelé virágok nyíltak, mi pedig a parkban labdázhattunk és kárizhattunk.

Ebben az időszakban felhőtlen boldogságot élvezhettem volna, ha mama nem keserítette volna meg időről időre az életemet a körömvágással. Ettől már akkor rettegettem, amikor csak sejtettem,

hogy az a bizonyos nap közeleg. A köröm alatt olyan érzékeny volt a bőröm, hogy ha a körömvágás után bármi, akár a friss levegő hozzáért, a szörnyű érzés miatt üvöltve futottam körbe a szobán, és ujjaimat szétfeszítve próbáltam az érzékeny területtől távol tartani. Nem, nem fájdalomról volt szó, hanem valami elviselhetetlen érzésről. Amikor mama ezt először látta, el sem tudta képzelni, mi bajom lehet. Arra gondolt, talán az ujjamba vágott anélkül, hogy észrevette volna, és meg akarta nézni a sebet. Amikor azonban megérintett, olyan hangosan kiáltottam fel, hogy megremült, és felkereste a háziorvosunkat. Az orvos azt mondta, olyan rendkívül érzékenyek az idegeim, ami csak egészen ritkán fordul elő. Azt javasolta mamának, hogy a körömvágás után langyos vízben áztassa a kezemet, és engedje, hogy pancsoljak a vízben egy ideig. A kezelés tényleg használt, de még sok évbe telt, amíg a bőröm annyira megerősödött, hogy a körömvágást szenvedés nélkül elviseljem.

Drága, gyengéd édesanyám! Milyen szeretetteljes megértéssel próbáltál úrrá lenni azokon a nehézségeken, amelyeket ez a túlérzékenység okozott. Ha érzékeny idegzetemet nem takartad volna be gyengéd szeretetteddel, már gyerekkoromban meghaltam volna. Csak a te segítségével nőhettem fel egészségesen, és fejleszthettem ki lassan és tudatosan az ellenállóképességemet. Az a lány fészek tette lehetővé, hogy használható emberré váljak, amelyet te, odaadó édesapám, és te, önfeláldozó édesanyám teremtettetek. Segítettetek nekem abban, hogy tudatosan kifejlesztett képességemmel tartsam egyensúlyban az érzékenységet. Akkoriban még gyermek voltam, és fogalmam sem volt az érzékenységről. Csak megfigyeltem a világot magam körül, mindent tudni akartam, de az egészséggemmel kapcsolatban azt tettem, amit te tanácsoltál nekem. Feltétel nélkül bíztam benned!

Oroszlán és világosság

Így telt el néhány tél és nyár. Egyszer azt hallottam, hogy négyéves vagyok. Grete már iskolába járt, én pedig nagy izgalommal figyeltem a szavait, miközben büszkén felolvasott nekem a kiskátéból. Gyerekújságja is volt, abból is gyakran felolvasott. Ha nem volt otthon, a már egy ideje velünk lakó apai nagynyámat kínoztam azzal a kéréssel, hogy olvassa tovább a félbehagyott történeteket, annyira izgatott a folytatás. Egyébként is mindig hegyeztem a fülemet, ha megtörtént esetekről beszéltek. Valósággal égetett az élet iránti kíváncsiság. Annyi minden történhetett! A mesék minden másnál fontosabbak voltak számomra!

Vágyamnak Adi néni, édesanyám nővére tett eleget. Adi néni akkoriban gyakran látogatott meg minket. Kedves arca volt, és egész lényét valami macskaszerű szépség és jóság jellemezte. Barna szeméből melegség áradt, és olyan jellegzetes illat vette körül, amelyet csak a jóságot magukban hordozó embereknel lehet tapasztalni. Élvezettel szívtam magamba a jóságnak ezt az illatát, amelyet azonban csak kevés más emberen érzékelttem. Ha Adi néni érkezett, örömtől repesve szaladtunk oda hozzá, lesegítettük róla a kabátját, és első szavunk ez volt: „Adi néni, mesélj nekünk!” Ő pedig a legcsodásabb meséket mondta el. Soha nem fogyott ki a történeteiből, mindig valami újat mesélt, ami érdekesebb volt, mint bármi, amit azóta valaha is hallottam vagy olvastam. Ha betegen nyomtam az ágyat, Adi néni eljött hozzám, és meséivel teljesen elfeledtette a betegségemet. Történeteit nem fejezhette be, mert ami-

kor csak véget akart vetni a mesemondásnak, addig kérdeztük, hogy „Adi néni, és akkor ... mi történt azután?”, míg végül engedett nekünk, és tovább mesélt. Amikor pedig már tényleg haza kellett mennie az édesanyjához, vagyis a másik nagymamámhoz, akkor egyedül maradtam Gretével, és figyeltem, amint mesekönyvet olvas. Én is szerettem volna már olvasni. A gyerekújság és a mesekönyvek történetei persze egyáltalán nem voltak annyira izgalmasak, mint Adi néni meséi, de azért azok is mesék voltak, és én azokat is meg akartam ismerni. Elkezdtem gondosan tanulmányozni Grete könyveit. Hosszasan szemléltem a különböző betűket, és megpróbáltam olvasni, de képtelen voltam megfejteni az értelmüket.

Egy éjszaka megint az az álmom ismétlődött meg, amely már olyan sokszor okozott nekem szenvedést, hogy az egész család tudott róla: futok egy úton, rohanok, ahogy csak bírok, nyomomban egy oroszlánnal, amely le akar teríteni, és fel akar falni. Kétségbeesetten, zihálva futok egy ház felé, amely az út végén áll. *A nyitott ajtóban egy asszony áll, aki nem úgy néz ki, mint a jelenlegi édesanyám, az álmomban mégis ő az anyám*, és széttárt karral vár rám. Tudom, hogy ha elérem, akkor az oroszlán hatalma megszűnik fölöslem, és én megmenekülök. Most azonban már egészen közel van, forró lihegését a tarkómon érzem... sörénye megérinti nyakamat, mindjárt leterít... minden erőmet összeszedve rohanok, majd hirtelen taszítást érzek, és teli torokból kiáltok fel: „Anyám!” ... Ekkor elérem az asszonyt, és kimerülten rogyok a karjába. Megmenekültem, az oroszlán eltűnik, én pedig arra ébredek fel, hogy a szívem szörnyű erővel kalapál, testem pedig félelemtől és iszonyattól remeg. Azonnal felugrom, a takarót a megszokott módon magamra borítom, és úgy ahogy vagyok, hálóingben és mezítláb, befutok a szüleim hálószobájába, nagy sietséggel édesanyám ágyába mászom, a takarója alá. – Ő, ez az áldott illat, a nyugalom és a biztonság, amelyben itt úgy merülhetek el, mint a langyos vízben! Mama átölel, és megkérdezi:

– Már megint az az álmom? – Az oroszlán?

– Igen – válaszolok, és édesanyám közelében lassan lecsendesik a szívdobogásom, majd békésen elalszom...

Másnap anyám ágyában ébredek fel. Ő már felkelt, de a hálóingé még az ágyon hever. Gyorsan hozzányomom az orromat, hogy anyám áldott illatát szívhassam magamba. Édesapa a szomszédos ágyon fekszik, és az újságot olvassa. Tehát vasárnap van, gondolom magamban. Mama bejön, és beszélgetni kezd édesapával. Édesapa félrerakja az újságot, pont oda, ahol én fekszem. Kézbeveszem, és kutatva kezdem megint szemlélgetni a betűket – ezeket a fekete, titokzatos krikzkrakszokat a fehér papíron. Csak tudnám, mit jelentenek.

– Édesapa – kérdezem –, mit jelentenek ezek a betűk?

– Nézd csak – válaszol –, ez itt egy A, ez egy P, ez egy R, ez, ez pedig egy Ó.

– És ez itt?

– Az – mondja édesapa – egy H, aztán ez egy I, ez egy R, ez egy D, ez egy E, ez egy T, ez egy É, ez pedig egy S.

Újra ránézek a betűkre, és hirtelen mintha fátyol lebberne fel szemem előtt, tudatom kivilágosodik... Világosság!!! A betűk jelentése megnyílik előttem, én pedig izgatottan, határtalan boldogságot érezve olvasok.

– Édesapa! Édesapa! Ez itt akkor „apróhirdetés”, ugye!?

Mama megáll a szoba közepén, majd odajön hozzám, a karjába vesz, megcsókol, és izgatott, örömteli hangon szól hozzám:

– Te tudsz olvasni!

Édesapa úgy gratulál nekem, mint egy felnőttnek, ami egy kicsit zavarba hoz, majd Grete is befut a szobába, őt is izgalomba hozza a hír, hogy tudok olvasni. Hamarosan az egész ház erről beszél, délben megérkezik Adi néni, neki is azonnal hallania kell az újságot. Igen! Tudok olvasni, a betűk nem megfejthetetlen rejtélyek többé, titkuk megnyílt előttem. *Tudok olvasni!!!*

És ezzel új korszak kezdődik. Mindent elolvasok, ami csak betűkből áll. A tudást akarom, a *tudást!!!* Minden olvashatót elolvasok. Mesekönyveket, gyerekújságokat, Grete tankönyveit, naptárakat, az édesapa íróasztalán heverő újságokat, egy füzetet, amelyet a szobalány kapott egy férfitől, és amelyben „csókokról”, „szerelemről”, titkos „találkákról”, majd „gyilkosságról” és „holttestekről” olvasok; amikor pedig mamától kérek magyarázatot ezekre az ért-

hetetlen és félelmetesnek hangzó dolgokra, ő kétségbeesetten tépi ki kezemből a füzetet, és „az ég szerelmére, ezt meg honnan szerezted?” felkiáltással beront a konyhába, és megtiltja a szobalánynak, hogy még egyszer ilyen füzetet adjon a kezembe. Milyen kár! Máig sem tudom, mi lett a szép grófnővel, akit éjszaka egy sötét alak kirabolt, és váltott lovakkal a messziségbe hurcolt...

Így kellett levonnom a szomorú tanulságot, hogy ha valami a teljes érdeklődésemet lekötötte, akkor az ellen mamának mindig volt valami kifogása. Lassan megszilárdult bennem a meggyőződés, hogy felnőttekkel jobb nem beszélni az érdekes dolgokról, különben mindent elrontanak. Néha egyedül maradtam a cselédekkel, ilyenkor alaposan kikérdeztem őket. Valamiképpen a kezemben tudtam őket tartani – ezt határozottan éreztem; ha felvilágosítottak valamiről, nem merték az ügyet megemlíteni az édesanyám előtt, hiszen a szemrehányások először rájuk záporoztak volna.

A szüleim nem az „én szüleim”

Körülbelül ötéves lehettem, amikor édesapa egy alkalommal ebéd közben megemlítette az „igazgatót”. Engem minden érdekelt, amiről a felnőttek beszélgettek, így rögtön fel is tettem a kérdést:

– Édesapa, ki ez az igazgató?

– Az igazgató van a legmagasabb beosztásban az irodában. Mindenkinek azt kell tennie, amit ő mond. Ő vezeti az egész irodát.

– De édesapa, te ugye nem kell, hogy engedelmessédj neki? Ő nem áll fölötted, ugye?

– De igen – felelte édesapa –, én még nem vagyok igazgató, egyelőre, és ezért azt kell tennem, amit ő mond.

Édesapa ezután elmagyarázta, mi fán terem az igazgató, azaz a vezető.

Nem! Nem akartam hinni a fülemnek. Igazgató, aki édesapa fölött áll? Hogyan lehetséges ez? Eddig magától értetődő volt számomra, hogy az „édesapa” szó a mindenek fölött álló „nagy uralkodót” jelentette. Ő rendelkezik az ország összes lakosa és a birodalom összes kincse fölött, szava törvény, senki emberfia nem merne ellentmondani neki, csak „Ő” az egyetlen, akitől édesapa alkalmanként tanácsot kér, vagy akivel megbeszéli az ország ügyeit. „Ő” azonban valami egészen más! „Őt” nem szokták embernek nevezni. Édesapa mindenki más fölött áll, hogyan létezhetne akkor olyan igazgató, akinek engedelmessédjnie kell?

Talán most először néztem meg édesapát igazán figyelmesen. Ahogy alaposan megfigyeltem, lassan derengeni kezdett bennem a felismerés, hogy ez az ember, akit egyébként nagyon szerettem, nem az én „édesapám”.

Mióta ebben a környezetben öntudatra ébredtem, már hozzászoktam, hogy itt élek, hogy a szép, szőke, idegen nő az anyám, a magas, tekintélyt sugárzó fekete férfi az édesapám – igen, *itt ő* az édesapa – de nem az *én* apám! Ahol én vagyok *otthon*, ott nem ő az édesapám, csak itt, ahol most éppen tartózkodom! Alapjában ő éppolyan idegen, mint a szép, idegen nő – mama. Lassan már mindkettőjükhöz hozzászoktam. Rendes emberek, szeretnek engem, fontos vagyok számukra, és az utóbbi időben én is kifejezetten megkedveltem őket. De mégsem ők az én szüleim. Csak megszokásból neveztem őket „mamának” és „édesapának”! Eddig még nem gondoltam át alaposan a helyzetet. A dolgokat olyannak fogadtam el, amilyenek voltak, mivel jól éreztem magam ezek között az emberek között. Biztonságban éreztem magamat mellettük, én is örömet okoztam nekik, és bármit tettem, azt ők különlegesnek, izgalmasnak és szívderítőnek találták. Miért is ne éreztem volna jól magam a társaságukban? Alkalomadtán még Greével is jól tudtam játszani, ha éppen megfeledezett arról, hogy fölöttem áll, mivel „három évvel idősebb”. Igen, minden jó volt. Stefi bácsi gyakran látogatott meg minket, nagyon szépen zongorázott, és fölöttébb vonzó dolgokat mutatott nekem. Megmutatta, hogyan kell szappanbuborékokat fújni, bicskájával kis kereplőt faragott nekem dióhéjból, aztán egy malackát készített szilvából és gyufaszálakból, egyszer pedig csodálatos festékesdobozt hozott ecsettel. Szép színes virágokat festhettem egy füzetbe, amely *csak az enyém* volt, és amelyet most nem kellett Gretével megosztanom! Adi néni is elbűvölő volt kifogyhatatlan tréfáival és meséivel. Anyai nagyanyámat is nagyon szerettem, olyan gyengéd és finom volt, és mindig olyan szeretetteljesen mosolygott rám. Amikor a zongora mellé ült, mindig kivételes örömet szerzett nekünk. Csodálatos játékát mindig rajongva hallgattam. Ebben a vonásomban teljesen megegyeztem drága, gyengéd édesanyámmal: hozzám hasonlóan ő is mindennél jobban szerette a zenét.

A másik nagyanyám rendkívül érdekes asszony volt. Gyakran mesélt nekem az idegen országokban tett sok utazásáról, és többször is elvitt magával a Nemzeti Múzeumba. Ott aztán mesés dolgokat láttam. Gyönyörű színekben pompázó, hatalmas lepkéket, amelyek – mint nagyanyám elmondta – Földünk másik végén éltek, és amelyeket különös módon eléggé jól ismertem, azután óriási, kitömött állatokat, amelyektől először nagyon megrémültem, de nagymama megnyugtatóan.

Az is nagyon tetszett, amikor a család számomra magától értődőnek tetsző dolgairól beszélt csodálkozva és nagy elragadtatással, és az egész rokonság arról áradozott, hogy én milyen „tehetős” vagyok. Négyéves koromban mama megmutatta, hogyan kell egy meggörbített tűvel „horgolni”. Ekkor horgoltam egy kis szoknyát a játékbabám számára, amelyik azután mindig a székecskémen ült, mivel nem tudtam vele mit kezdeni. Nem volt benne élet, és engem csak az élő dolgok vonzottak. A szoknyácska szenzációt váltott ki a családban, ami engem nagyon meglepett. Ha mama olyan szép csipketerítőket készít, akkor mi a meglepő abban, hogy én is tudok horgolni? A füzetembe festett színes virágaim olyan lelkesedéssel töltötték el a családot, hogy édesapám egy malacperselyt ajándékozott nekem, és valahányszor csak egy szép virágot festettem, ő egy ezüstérmét dobott a perselybe. Ő, milyen szép idők is voltak azok...

Ám ekkor jött a borzasztó hír! Édesapának van egy előljárója! Ebben a pillanatban teljesen világossá vált előttem, hogy *itt, ebben* a környezetben élek, és *ezt* nevezem az „*otthonomnak*”, és *mégsem* vagyok *otthon* – ez *itt* nem az *én otthonom*! Ebben a meggyőződésben semmi sem tudott megintatni.

Ha már akkoriban annyit tudtam volna az emberi lélek rejteimeiről, mint ma, akkor azonnal kielemeztem volna, hogy – gyerekként – honnan származhatott ez az elképzelésem. Egyszerűen kisgyerek voltam, aki mindent közvetlenül él meg, és meggyőződésemmé vált, hogy az otthonomból erőszakkal hurcoltak el. Semmit sem tudtam arról, hogy honnan jövök, mivel időközben mindent elfelejtettem. Ki más adhatott volna felvilágosítást, mint az a két ember, akik engem a gyermeküknek neveztek? Tisztában voltam

azonban azzal, hogy ha kérdéseket teszek fel nekik, újra csak amolyan „felnőttválaszokra” számíthatok tőlük, amelyeket nem voltam képes megérteni. A végén pedig úgyis csak a jól ismert válasszal zárak le a kérdést: „Várj, amíg megnősz”. Mennyire gyűlöltem az ilyesmit! Várjak, amíg megnövök?! Mire jó ez a sötétségben, tudatlanságban eltöltött idő? *Most* akartam mindent tudni, és nem majd „egyszer”!

Így merengtem ezen a kérdésen, míg aztán be nem esteledett, és nekem ágyba kellett bújnom. Mama odajött az ágyamhoz, mellém ült, és megkérdezte:

– Miért vagy ilyen csendben, miért járkáltál elgondolkozva fel-alá a lakásban, ahelyett, hogy a babáddal játszottál volna? Mondd meg szépen, mi van veled? Nekem mindent elmondhatsz, kérdezz csak nyugodtan.

Ő, most teljes szívemből, teljes odaadással szerettem őt. Gyengéd volt, kedves és szép. Többször is tapasztaltam már, hogy a pártomat fogta, ha valaki megszidott, mindig a biztos menedék reményében futhattam hozzá. Most egészen bizalmas közelségben voltunk, és úgy éreztem, bármit megbeszélhetek vele. Átöleltem a nyakát, és megkérdeztem:

– Mama, honnan hoztatok ide, honnan kerültem ide hozzátok?

Szemében először meglepetés tükröződött, sőt szemlátomást meg is rémült egy kicsit, azután szeretetteljesen elmosolyodott, és így válaszolt:

– Van egy nagy tó, és az összes kisgyerek ebben úszik; ha azután két ember szereti egymást, és Istenhez imádkoznak, hogy gyerekük lehessen, akkor Isten útra bocsátja a szolgálját, egy nagy gólyát, amely a tóhoz repül, kihalássza azt a gyereket, akit Isten kijelölt a két ember számára, a hátára veszi, és elrepül vele az emberpárhoz. Azután a gyereket a csőrébe veszi, és a nő mellé helyezi. Így kap a kisgyerek földi szülőket, és így válik földi kisgyermekké.

Kezdetben izgatottan hallgattam, de hamarosan pontosan tudtam, hogy éppúgy „mesét mond”, mint ahogy Adi néni szokott. Nem! – Nem ez az igazság! Az igazságot, azt, hogy *hogyan* és *hol* talált meg engem ő és édesapa, nem akarja elmondani. Csalódott voltam, és fűrkésző tekintettel néztem a szemébe. Megkért még,

hogy szépen mondjam el utána az imát, majd jó éjszakát kívánt, és elment.

Egyedül maradtam.

Mostantól egyre nyilvánvalóbbá vált, hogy édesapa és mama nem az igazi szüleim, és hogy az én hazám nem ez az ország. Tudtam, hogy anyám nem ismer engem, tudtam, hogy nem lát engem. Számára idegen voltam, és az is maradtam. Kömvezetemben az összes ember teljesen idegennek hatott. Nem értettük meg egymást. Ha mamával olyan dolgokról próbáltam beszélni, amelyek számomra maguktól értetődőnek látszottak, gyakran annyira meglepődött, hogy édesapához futott, és elmondta neki, milyen furcsa dolgokat hallott tőlem. Édesapát is meglepték ezek az esetek. Láttam, hogy számukra mindez új és idegen. Később a rokonságnak is beszéltek a megjegyzéseimről, és ilyenkor jót nevettek rajtam. „Milyen különleges gyerek”, hallottam újra meg újra. Én azonban semmi különösöt nem láttam magamon, sőt úgy tetszett, inkább ezek az emberek viselkednek furcsán, és még ha szerettem is őket, teljesen idegennek éreztem magam közöttük. Mindent túlságosan kicsinek, korlátoznak és fakónak láttam. Tudatalattim mélyén élt a meggyőződés, hogy csak „ő” értene meg engem teljesen. Szívesen éltem volna sokkal tágasabb térben, szabadabban, olyan emberek között, akik legalább hasonlítottak volna rám.

Az elkülönültség és az egyedüllét érzése életem későbbi részében sem szűnt meg, éppen ellenkezőleg, egyre tudatosabbá vált. Kapcsolódási pontokat kerestem, de nem jártam sikerrel. Mama nagyon sok szépet mondott a testvéri szeretetről. „Nagyon jó, ha az emberek olyan nővére van, akivel mindent megbeszélhet, és aki-ben teljesen megbízhat”, mondta többször is. Elhatároztam, hogy Gretével ilyen kapcsolatba kerülök, de nem tudtam vele bizalmas viszonyt kialakítani. Nem vett komolyan, mivel „három évvel idősebb” volt, és ha valamelyik intímabb ügyemet megemlítettem előtte, ő rögtön mamához futott, és kiadta kis titkaimat. A testvéri szeretet így az én esetemben meglehetősen egyoldalú maradt. Végül teljesen lemondtam a kapcsolatteremtésről, és attól kezdve úgy éltünk egymás mellett, mint két egészen más világból származó lény. Mindenki idegen volt számomra... mindenki.

Az idő mérföldes léptekkel haladt előre, hamarosan hatéves lettem, és egy szép napon mama iskolába vitt. Egy csapat gyerek közé csöppentem, és az elkülönültség, az egyedüllét érzése még jobban felerősödött. A családon belül mindenki szeretett engem, és én is szerettem a családom többi tagját, így a szeretet minden másnál előbbrevaló volt. Már hozzászóktam a körülöttem lévő emberekhez, és ezért jól éreztem magam. Az iskolás gyerekek azonban teljesen idegenek voltak számomra. Ők jól megértették egymást, én azonban különnek számítottam közöttük. Ők éppolyan értetlenül szemléltek engem, ahogy én őket. Többször is kinevettek, ami nagyon fájt. Állandóan arról beszéltek, hogy mi mindenük van, mi az ő tulajdonuk, és a legkülönbözőbb dolgokat mutogatták egymásnak: tollakat, ceruzákat, radírokat, és mindegyikük valami olyasmi birtokában szeretett volna lenni, és olyasmivel akart dicsekedni, amivel a többiek nem rendelkeztek. Mindezt én rendkívül unalmasnak és nevetségesnek tartottam. Engem a könyvek, a mesék, a zene és a múzeumok vonzottak. A gyerekek ezt egyáltalán nem értették, és igen furcsa kérdéseket tettek fel nekem. Miközben ők babáztak, labdázta vagy karikáztak, én csodálatos színeket elővarázsoló üvegprizmával vagy mágnessel játszottam, amelyet Toni, édesanyám másik fiútestvére adott nekem. Olyan titokzatos volt! A mágnes mama összes gombostűjét magához rántotta, majd az oló is mágnessé vált, és mamának erővel kellett a tűket az ollótól távol tartania, különben valósággal ráugrottak. Igen, tudni akartam, miféle erő rejtőzik a mágnesban, és végül arra a következtetésre jutottam, hogy a mágnes minden bizonnyal éppúgy szereti a gombostűket, ahogy mama szeret minket, hiszen én is éppúgy ugrom a nyakába, ahogy a tűk a mágnesra. Ezt hallatlanul izgalmasnak és érdekesnek találtam! A gyerekek azonban kinevettek. Egyedül voltam... egyedül.

Télen zongoraórákra kezdtem járni. Amikor zongoráztam, úgy éreztem, hogy a zenében pontosan olyan alakzatok rejtőztek, mint amilyeneket Toni bácsi készített kartonból. Ő ezeket „mértani formáknak” nevezte. Egy alkalommal olyan darabot játszottam, amelyből kis kockák hullottak ki. Máskor éles csúcsokat érzékeltem az általam játszott zenében, amelyekről apró golyócskák szök-

kentek a magasba. Amikor mamával a parkban sétáltam, mindig megcsodáltam a nagy szökőkutat, mivel a központi vízsugár tetején táncoló, pörgő, ugránczó tündéreket és gnóموkat láttam. Egyben a szökőkút vizében táncoló formákat is *zeneként érzékeltem*. Ezt a zenét nem hallottam, hanem *láttam*. *Tudtam*, hogy ez is zene. Mindez természetesnek hatott számomra! Az iskolában azonban kinevettek a gyerekek, ha ezekről az élményeimről beszéltem, és azt mondták, „együgyű” vagyok. Nem értettem, miért vélekednek így. Amikor azonban először hallottam más gyerekeket hangszereken játszani a zeneiskolában, a meglepetéstől földbe gyökerezett a lábam. Micsoda? Nem hallják, hogy megsértik a zenében rejtőző mértani formákat? A tanítónő azt mondta, „nem tartják az ütemet”. Mintha a szívük nem ütemre dobogott volna. Nem is hallották, hogy „hamisan” játszanak? Brrr! Borzalmas volt, amikor eltévesztettek egy-egy hangot. Nekem uralkodnom kellett magamon, hogy fel ne jajduljak, ők pedig még csak észre sem vették?! Ilyenkor csodálkozva néztem rá ezekre a gyerekekre, és arra gondoltam: „Nincs fülük? Hogy lehet ez? A többi gyerek nem olyan, mint én?” Lassan azonban rá kellett jönnöm, hogy a legtöbb ember látása és hallása *egészen más*, és engem éppen ezért valamilyen csodapóknak tekintenek.

És egyedül maradtam – egyre inkább egyedül.

A napfelkelte egészen más!

Tavasszal nagyon sápadt voltam, és az étkezések alkalmával állandó kínokat kellett átélnem: a legjobb ételek sem ízlettek, mama pedig megpróbált rábeszélni, hogy egyek. De ha egy falat se akart lecsúszni a torkomon? A húsleves csak azért kötött le, mert a tetején úszkáló zsírcseppekből a kanál segítségével nagy kört próbáltam formálni. Először két kicsi zsírcseppet egyesítettem, majd ehhez hozzáadtam még egyet, és ezt addig folytattam, amíg a levesemen már egészen nagy, kör alakú zsírfolt úszkált. Szüleim azonban egyáltalán nem méltányolták az igyekezetemet, sőt édesapa többször el is küldött az asztaltól, mivel engedetlen voltam, evés helyett zsírcseppekkel játszadoztam, és a sárgarépat meg a spenótot sem voltam hajlandó elfogyasztani. Amikor aztán látta, hogy a büntetést egyáltalán nem bánom, csak elvonulok a szobámba, hogy elmélyedjek kedvenc könyveimben, orvosi tanácsra úgy döntött, hogy az egész család tengerparton fogja eltölteni a nyarat.

Közvetlenül az iskolai vizsgák után elutaztunk.

Éjszaka utaztunk, mama pedig pokrócokból kellemes hálóhelyet készített nekünk, gyerekeknek. Elaludtam, de az idegen környezet miatt még hajnalhasadás előtt felébredtem. Édesapa és Grete még aludtak, mama azonban már ébren volt, és én megkértem, hogy az ablak mellé ülhessek. Már olyan sokszor hallottam a napfelkelteről, hogy az alkalmat kihasználva saját szememmel is látni akartam.

Még sötét volt, az ablak mellett ültem, és fejemet a függöny mögé dugva kémleltem kifelé. A nap még nem jelent meg, de az ég már kezdett lassan elszíneződni... Egyre világosabb lett, de még mindig fakó, szürkés szín uralta a tájat. Lassan egészen kivilágosodott, én pedig egyre csak figyeltem a változó vidéket, amelyen a vonatunk átrobogott, a házakat, a mezőkön dolgozó embereket, a lovakat és a teheneket, a fákat, mindent, ami mellett csak elhaladtunk... de a napot még mindig nem láttam! Hogyan lehet világos, ha a nap még nem kelt föl? Ezen egészen meglepődtem, mégis így volt! Azután, amikor már majdnem nappali világosság töltötte be a tájat, előbukkant a látóhatáron a nap... Végre megjelent, egy szép bíborvörös szín kíséretében, amelyre eddig hiába vártam. Ez a szín azonban sokkal sápadtabbnak tetszett, mint amilyenre számítottam – mintha felhígították volna. Micsoda csalódás! A napfelkelte mégis másként néz ki!

Időközben már a többiek is felébredtek, és édesapa megszólalt:

– Na, hogy tetszett a napfelkelte? Életedben először láttad. Ugye, milyen csodálatos? – kérdezte, és mosolyogva nézett rám.

– Nem, édesapa – válaszoltam csalódottan és mérgesen –, egyáltalán nem tetszett! A napfelkeltének másképp kellene kinéznie! Amit most láttam, az unalmas volt, túlságosan sokáig tartott, és az egészet elrontotta, hogy az ég a kelleténél hamarabb kivilágosodott – és milyen csúnya, fakó színben – még mielőtt a nap nagy nehezen megjelent volna. Nem! Egyáltalán nem volt szép! A napfelkelte egészen más! Egészen más! – mondtam indulatosan, és duzzogva néztem magam elé.

Mint mindig, édesapa most is türelmesen és figyelmesen hallgatott végig. Feketén izzó szép szemében látni lehetett az érdeklődést, valamint a jól ismert, kicsit gunyoros-meglepett, ennek ellenére szeretetteljes kifejezést.

– Mit nem mondasz! – szólalt meg. – A napfelkeltének másképp kellene kinéznie? Elégedetlen vagy a napfelkeltével? Igen figyelemreméltó, hogy ilyen kis vakarcsként már elégedetlen vagy a természet jelenségeivel, és elő szeretnéd írni a napnak, hogy mikor kelhet fel. Honnan tudod, hogy milyennek kellene lennie a napfelkeltének, ha még egyet se láttál? Na, erre válaszolj!

Tekintetét rám szegezve várt a válaszomra. Én szembenéztem vele, és megszólaltam:

– Fogalmam sincs, *honnan* tudom, és *hol* láttam már napfelkeltét, de *tudom*, hogy másképp kellene kinéznie! A napnak a teljesen sötét égen kellene felbukkannia, és azután *hirtelen, egyszerre kellene mindennek kivilágosodnia, de nem olyan sápadtan, unalmasan, szürkén, hanem mindennek pirosra, bíborvörösre kellene változnia, az egész égboltot és a Földön mindent a vörös színnek kellene elárasztania*. Az egésznek sokkal szebbnek, meglepőbbnek, emelkedettebbnek kellene lennie. Tudom... *emlékszem!*

– Hm, emlékszel? – kérdezte édesapa, és csúfondárosan, mégis szeretetteljesen mosolygott rám. – Nagyon élénk a fantáziád. – Azután kezébe vette a mama által odakészített csésze kávéját, ivott egy kortyot, és újra hozzám fordult:

– Igazán sajnálom, hogy a napfelkelte nem nyerte el a tetszésedet. Pedig ma egészen tiszta az idő, és ennél szebb vagy színesebb nem is lehetett volna. De ebben már nem tudok segíteni, itt már megáll a tudományom.

Nem válaszoltam, de belülről nagyon emésztett a felháborodás érzése. A napfelkelte által okozott csalódáshoz most már az is hozzájárult, hogy édesapa szerint „élénk volt a fantáziám”, amikor pedig pontosan *tudtam*, hogy emlékeztem, igen! emlékeztem! A fantázia egészen más. Ha valamit kigondolok, az fantázia. A napfelkeltét azonban, az *igazit*, nem találtam ki! Az mélyen belém vésődött, sokkal mélyebben, mint amennyire például az előző napra emlékeztem vagy bármire, ami ténylegesen megesett velem. Mérges, de milyen mérges voltam! Mint mindig, amikor tehetetlenül kellett végignéznem a mások meggyőzésére tett kísérleteim kudarcát olyan esetekben, amikor pontosan tudtam, hogy nekem van igazam. Makacs duzzogással néztem magam elé, amíg egyszer csak az összes ember a folyósóra nem furakodott, és édesapa gyorsan odaszólt nekünk:

– Itt a tenger, gyerekek, menjünk gyorsan ki, hogy lássuk a tengert!

Szinte megrohamoztuk a folyósó ablakát, majd lent, a messze-ségben megpillantottuk a nagy vizet, a tengert – az imádott tengert!

A vonat nagy magasságban, egy hegy oldalában robogott tova, lent pedig egy öbölből nyílt a tenger. Rendkívül izgatott voltam, és egyben a boldogság érzete töltött el, mert pontosan tudtam, hogy ismerem a tengert – *nem akkor láttam először*. Ezt magától értetődőnek éreztem, és egyáltalán nem foglalkoztam azzal, hogy ez az érzés hogyan lehetséges. Miközben szótlánul néztem lefelé, szívem mélyén örömteli hang visszhangozta: „Tenger, az én drága, soha nem változó, mindent megértő, mindent átélő és mindent túlélő tengerem! Tenger, kedves barátom, aki oly gyakran meghallgattál engem, megértetted a panaszaimat, a gondjaimat és az örömet, és végtelen, örökkévaló mivoltoddal minden emberi fölé emeltél, és megnyugtattál. Itt vagy – újra és mindig itt vagy – változatlanul, én pedig újból kifürkészhetem mélységedet, hallgathatom hullámaidat, amint az örökkévalóságról regélnek...”

Édesapa megérintette a vállamat, és megkérdezte:

– Hogy tetszik a tenger? Elégedett vagy vele, vagy pedig a tengernek is valahogy másképp kellene kinéznie?

– Nem, édesapa – válaszoltam –, a tenger pont olyan, amilyennek lennie kell, de a part? Miért van egyáltalán part? A tengernek végtelennek kellene lennie, nem szabadna minden oldalról partnak határolnia.

– Igen – mondta édesapa –, azt is látni fogod, ha majd lent leszünk. Amit innen látsz, az egy öböl, ezért látszik úgy, mintha a tengert part venné körbe. Lent már nem fogsz partot látni, csak a határtalan tengert.

Megnyugodtam. A mesés látvány megigézett, és nővérem arcára is kiült a lelkesedés. Végre olyan pontra találtunk, ahol teljesen egyetértünk. Grete éppannyira rajongott a tengerért, és amikor később a sziklák között kagylók és rákok után kutattunk, minden tekintetben teljes volt közöttünk a barátság.

Mindannyian nagyon boldognak éreztük magunkat ezen a fürdőhelyen. Édesapa állandóan jókedvű volt, és ez minket is felvillanyozott. Mama szinte ragyogott a boldogságtól, hiszen most egész nap megszokás nélkül együtt lehetett édesapával.

Egy napon egy templomot látogattunk meg, amely ciprusfákkal körülvett kert közepén állt. Mama letérdelt, és hosszan, áhítatos el-

mélyültséggel imádkozott. Édesapa mellette állt, szintén komoly arckifejezéssel. Grete is térdelve imádkozott. Igyekeztem én is áhítatot erőltetni magamra, de nem sok sikerrel. Nem térdeltem le, mert erre a legkisebb késztetést sem éreztem. *Soha nem akartam látható formák előtt térdet hajlítani!* Letérdeljek csak azért, mert a többiek is ezt teszik? Nem, eszembe sem jutna! Csak azért, mert „a jó magaviselet megkívánja”? Nem! Isten nem tart erre igényt; Isten látná, hogy ez nem őszinte gesztus. Nem, nem térdeltem le, inkább a többieket figyeltem, amint imádkoznak...

Némi idő elteltével, amikor én már kezdtem nagyon unatkozni, édesapa megérintette mama vállát, mire ő felállt, és mindannyian kimentünk. Kívül az egész vidék fürdött a napsugarakban. Vidáman ugrándoztam, és Isten jelenlétét sokkal megfoghatóbbnak éreztem a napsugarakban, mint a hideg templombelsőben!

Este, miközben velem együtt imádkozott, megkérdeztem édesanyámat:

– Mama, miért imádkoztál a templomban olyan áhítattal?

– Azért imádkoztam, hogy Isten újabb gyermekkel áldja meg a családjunkat, aki a te kisöcséd lenne.

Elnémultam. Egy kisöcsi? Lehet, hogy jó barátok leszünk? Ám legyen! Nem is lenne rossz. Így már értem, miért térdelt le édesanya, és imádkozott olyan elmélyülten. Gyerekért... ennek már volt értelme!

Egy téli éjszakán felébredtem. Szüleim hálószobája felől különös hangokat hallottam. Újszülött sírása riasztott fel. A következő pillanatban édesapa teljesen felöltözve jelent meg az ajtóban, és megkérdezte:

– Ébren vagytok?

– Igen, édesapa – válaszoltuk Gretével.

– Nagy öröm ért minket! Isten fiútestvérét küldött nektek!

Milyen izgalmas! Azonnal látni akartam a kis jövevényt, de édesapa arra kért, legyek türelemmel még reggelig, akkor megmutatják nekem a csecsemőt. Édesapa nagyon különösen viselkedett. Gyengéden, lágyan mosolygott, ünnepélyesen, halk hangon beszélt, én pedig nem mertem ellentmondani neki.

Másnap reggel bejött az anyai nagymamám, segített felöltözni, majd bementünk a szüleim hálósobájába. Ott feküdt az anyám, karjában egy párnára fektetett, fekete hajú, kicsi gyermekkel. Alaposan szemügyre vettem, és kis füle mellett hosszú, egészen finom hajcsomót vettem észre, amely apró majomra emlékeztetett. Mivel éppen akkor mosakodtam, megsimogathattam pici kezecskéjét. Mindenki rám nézett, és olyan ünnepélyes volt a hangulat... olyan csendes...

Mostantól három gyerek volt a családban, én pedig még inkább egyedül éreztem magam.

El akarok menni!

Ezekben a napokban ismertem meg édesapám nővérét, Raphaela nénit. Férjével, Ferdinand bácsival lakott együtt, egy másik városban, és most az újszülöttet jöttek megnézni. Csodálkozva szemléltem ezt a kivételes, királyi szépségű asszonyt. Édesapához hasonlóan ő is magas növésű volt, alakja görög istennőre emlékeztetett, ehhez társult klasszikus szépségű, nemes, mindig mozdulatlan, ragyogóan világos és ébenfekete hajjal övezett arca. Szeme is ugyanolyan feketén izzott, mint édesapáé. Mozdulatai fenségesnek, méltóságteljesnek, és mégis lefegyverzően elbűvölőnek hatottak. Egy személyben testesítette meg mindazt, ami szépnek és nemesnek nevezhető. Az első pillanattól kezdve szerettem. Ő is szeretett engem, és gyakran magával vitt, amikor bevásárolni ment. Férje nagyon művelt, barátságos ember volt. Kezdetől fogva megértettük egymást. Éppen ezért nagyon örültem, amikor meghallottam, hogy nyáron a hegyekbe utazunk, olyan üdülőhelyre, amelynek a közepében élt Ferdinand bácsi és Raphaela néni a gyermekeikkel.

A nyár szép volt, sokat vándorolhattam édesapával és Ferdinand bácsival a hegyekben. Milyen gyönyörűek voltak az erdők, a hegyi tisztások, és milyen elragadó érzés volt feljutni egy-egy hegyromra, majd onnan letekinteni a tájra, az apró házacskákkal kirakott városokra és falvakra! Igen, ott boldog voltam! Lent, a családi körben már annál kevésbé. Grete nagyon különbözött tőlem, mindig mást akart játszani, mint én, mama pedig a kisöcsémkel foglalkozott. Már nem kézimunkázott velem, arra sem volt ide-

je, hogy szünni nem akaró kérdéseimre válaszoljon. Az egyedüllet érzése annyira felerősödött, hogy lassan teljesen elkülönültem a körülöttem lévő emberektől, és semmiben sem akartam részt venni. Mama szerint azonban egyszerűen csak engedetlen voltam.

Egy este, amikor már lefekvéshez készülődtünk, mama szemrehányást tett nekem, amiért olyan későn jöttem vissza a kertből, és nem akartam ágyba bújni. Megmakacsoltam magam, és azért sem válaszoltam. Mama azonban tovább szidott, engedetlen gyereknek nevezett, mire én az indulattól felhevülve megszólaltam:

– Látom, ti egyáltalán nem szerettek engem. Az lesz a legjobb, ha örökre itt hagylak titeket.

– Menj csak, ahova akarsz! – válaszolt mama felindultan.

Kirohantam, lefutottam a lépcsőn, átszaladtam a nagy kerten, ki egészen a széles erdei útig, majd a sötétben nekivágtam a hegynek. Előző nap édesapával és Ferdinand bácsival tettem kirándulást ezen a hegyen, és a magas csúcshoz meglehetősen közel megnéztünk egy „rablóbarlangnak” nevezett nagy sziklaüreget. Ott akartam eltölteni az éjszakát, és kiötlöni a következő lépést. A sötétben nem láttam az ösvényt, így bokrokon és kiálló ágakon küzdöttem át magam, nyílegyenesen a rablóbarlang irányába. A távolban hirtelen meghallottam anyám hangját. A nevemet kiáltotta. Egy pillanatra megálltam, majd továbbvergődtem a bokrokon keresztül. Mama többször is hívott, majd meghallottam közeledő lépteit. Valószínűleg eléggé nagy zajt csaptam ahhoz, hogy megtaláljon. Amikor beért, megragadta a vállamat, és rendkívül izgatott hangon megkérdezte:

– Nem is félsz, hogy megharap egy kutya? Teljesen elment az eszed?

Nem válaszoltam. Mit számítottak a kutyák? Valahogy csak megvédeném magam, csak el tudjak menni innen! El, a saját otthonomba, ahol nem érzem magam kívülállóknak – el ezektől az idegen emberektől, ettől az idegen környezettől, ahol senki sem ért meg engem. Az emberek itt nagyon jók voltak hozzám, tényleg csak a javamat akarták, de mindvégig idegenek maradtak, különböztek tőlem és azoktól, akik között otthon érezném magam.

Miközben szótlánul ballagtunk haza, gondolatban már felkészültem a szigorú büntetésre. A legnagyobb meglepetésemre se édesapám, se édesanyám nem szólt egy szót sem. Amikor beléptünk a szobába, édesapa tekintetében némi kíváncsiság csillant meg. A büntetés csak annyiból állt, hogy miután ágyba fektetett, édesanyám szótlánul kiment a szobából anélkül, hogy jó éjszakát kívánt volna.

Másnap a szüleim úgy tettek, mintha mi sem történt volna. Nagyon is jól láttam azonban, hogy mamát megrémítette vakmerő tette, édesapa viszont tudomásul vette, sőt méltányolta bátorságomat. Nagyot nőtem a szemében. Én azonban tettemet se vakmerőnek, se bátornak nem tekintettem. Egyszerűen az egyéniségemnek megfelelően cselekedtem.

Grete pedig, az örökké engedelmes, örökké szófogadó és örököké jól nevelt, szemét lesütve hozta a tudomásomra, mennyire lenéz lázadó tettemért. Én viszont mélységes megvetést éreztem gyáva szófogadásáért.

A következő télen már nem jártam iskolába, mivel állandóan nagyon sápadt voltam, és kora reggel alig tudtam felkelni. Házitanítót fogadtak mellém, aki olyan dolgokkal akarta teletömni a fejemet, amelyek rettenetesen untattak. Földrajz! Minek tanuljak olyan országokról, amelyeket nem is ismerek? Úgy véltem, ha majd felnőttkoromban meg akarom őket ismerni, egyszerűen oda fogok utazni, és így teljesen feleslegessé válik a tanulás. Amíg azonban nem ismerem meg ezeket az országokat, minek biflázzak be róluk mindenféle adatot? Miközben a tanárom Paraguayról, Nicaraguáról vagy Venezueláról beszélt, én a gázlámpa sistergését figyeltem. Amikor befejezte Dél-Amerikáról tartott előadását, megkérdeztem, ő is felfigyelt-e a sistergő hangra. Ó nagyon kedvesen felhívta a figyelmemet arra, hogy a lámpa helyett rá kellene figyelnem.

– De az sokkal érdekesebb, tanító bácsi – mondtam.

A tanító később hosszasan beszélt az esetről mamával, és megjegyeztek abban, hogy ez is szokatlan természetem újabb bizonyítékának tekinthető. Miután a tanító elment, hosszú, „komoly” be-

szélgetést kellett folytatnom édesanyámmal. Megpróbálta megértetni velem, mennyire fontos, hogy tanuljak.

– Persze, persze, én is szeretnék tanulni, de nem azt, amit ti akartok tőlem – mondtam. Mama nem engedett, és azt mondta, le kell tennem a vizsgáimat, és ezért azt kell tanulnom, amit az iskolában megkövetelnek. Próbáltam megmagyarázni, hogy számomra abban semmi érdekes nincs, de mama kitartott amellett, hogy tovább kell tanulnom. Nem értettük meg egymást, nekem pedig elegem volt már az egészből. El akartam menni! Tisztázni akartam a helyzetemet, vissza akartam menni az igazi szüleimhez, a hozzám hasonlókkal akartam együtt élni, olyan helyen, ahol nem kényszerítenek ilyen lélekölő magolásra, ahol azt tehetek, amit akarok, ahol az unalmas ujjgyakorlatok helyett szabadon játszhatok, ahol semmiben nem korlátoznak – egyszerűen olyan helyen, ahol otthon vagyok...

Lassan szokásommá vált, hogy a sötét fürdőszobában lábamat lelógatva magas sámlira ültem, és a félhomályban elmerengtem azon, hogy mit is tehetnék. Innen mindenképpen el akartam menni... vissza, haza! Nem mertem megosztani ezeket a gondolataimat mamával, mert tudtam, hogy nagyon meggaragudna rám. Ezért úgy határoztam, a döntésemet inkább leírom, és a megfelelő alkalmmal levél formájában adom át neki.

Mamát nagyon lefoglalta a kis fiúgyermek. Mindig nagy odaadással gondoskodott a gyermekeiről, nem bízta volna őket idegen kezekre. Maga szoptatta, fürdette és gondozta az összes gyermeket. Így bőven adódott alkalom arra, hogy a fürdőszobában zavaratosan megírjam a levelet. Nagyon udvariasan fogalmaztam, és egyszerű szavakkal leírtam, nagyon jól tudom, hogy nem az édesgyermekük vagyok, édesapa és ő nem az igazi szüleim, valószínűleg valahol rám találtak, és idehoztak – amit közben már feltehetőleg meg is bántak, mivel nem tudtak megszeretni, és ezért arra kérem őket, minél előbb vigyenek oda vissza, ahonnan elhoztak. Kifejtettem, milyen borzasztóan boldogtalannak érzem magam itt, és hogy semmi pénzért se maradnék itt tovább. Számukra is ez lenne a legjobb megoldás, mert így minden velem kapcsolatos gondjuk megszűnne. A levél végére a következő mondatot írtam: „Csóko-

lom kezdetet”, majd hozzábiggyesztettem még a nevemet, és a levél ezzel készen is volt. Egyelőre azonban nem mertem átadni, vártam még a megfelelő alkalomra.

Egy szép napon édesanyámat meglátogatta néhány barátja és rokona. Felszabadultan csevegtek, megcsodáltak bennünket, idősebb gyerekeket, valamint a kis jövevényt – mindannyian legszebb ruhánkat viseltük –, majd a vendégek bevonultak az étkezőszobába, ahol már terített asztal, kávé és sütemény várták őket. Édesanyám szépsége szinte sugárzott a többi hölgy körében, ahogy – a szokásnak megfelelően – az asztalfőnél ült. Nagyon jókedvűnek és kiegyensúlyozottnak mutatkozott, én pedig úgy gondoltam, most érkezett el a megfelelő alkalom a levél átnyújtására. Most biztosan nem haragudna meg rám. Megvártam, amíg mindenki kiitta a kávéját, majd édesanyám széke mögé settenkedtem, és miközben éppen a mellette ülővel váltott néhány szót, a levelet az ölébe csúsztattam. Mama már akkor észrevett, amikor a szobába lopódtam, mivel nem szerette, ha mi, gyerekek a felnőttek között lábatlanokodunk. A gyerekszobában kellett maradnunk, és onnan csak akkor léphettünk ki, ha hívtak minket. Mivel lefoglalták a vendégek, nem tudta azon nyomban megkérdezni, mit akarok. Amikor meglátta, hogy az ölébe csúsztatom a levelet, tágra nyílt szemmel nézett rám, majd zsebre tette az írásomat, és barátságosan beszélgett tovább a vendégekkel, mintha mi sem történt volna. Nagyon büszke voltam magamra, amiért ilyen jól sikerült kiválasztanom a megfelelő alkalmat!

Este azonban, amikor édesapa már hazaérkezett, a vendégek pedig elmentek, kitört a vihar. Erre már előre felkészültem! Mama tényleg nagyon megijedt, és egészen rendkívüli módon felizgatta magát. Megmutatta a leveletem édesapának, majd remegő hangon így szólt:

– Ez a gyerek teljesen megőrült, nézd, mit írt!

Nekem pedig ezt mondta:

– Várj csak, ha nem vagyunk neked elég jó szülők, másképp is tudunk viselkedni, akkor majd más szüleid lesznek. De ne hidd, hogy nagyon kellemes lesz!

Édesapa nagy érdeklődéssel olvasta végig a levelet, és észrevettem, hogy valójában felettébb szórakoztatónak találja. Édesapát általában nagyon nehéz volt kihozni a sodrából, ezt az esetet sem tekintette annyira tragikusnak. Kíváncsian nézett rám, és a következőket mondta:

– Mit értesz az alatt, hogy vissza akarsz menni az „igazi” szüleidhez? Kik a te „igazi” szüleid? És hol vannak? Te, te kis számár!

Számára ezzel el is intéződött az ügy.

Mamát viszont nagyon megviselte az eset, és naphosszat beszélt nagymamával, Adi néniel és Stefi bácsival a levelemről, sőt még édesapám legjobb barátjának is megmutatta, aki egyben a háziorvosunk volt. Ez az orvos komoly, nagy szakismerettel rendelkező ember volt, aki a család összes testi és lelki bajában tanácsadóként állt mellettünk. Mamát nagyon elkésértette a viselkedésem, és azt mondta a háziorvosunknak, hogy – mint ő is tudja – az egész család mindent megtesz azért, hogy boldog legyek, én viszont hálátlan vagyok, mert egyfolytában csak azon jár az eszem, hogy elmenjek otthonról.

– Csak azt mondanád meg nekem, te bolond gyerek, hogy hová akarsz menni – kérdezte újra meg újra.

Pontosan ezt szerettem volna tudni én is, és tőlük vártam feleletet! Én akartam tudni, hogy *ők* honnan hoztak ide! A doktor bácsi kutatóan nézett rám nyugodt, kék szemével, majd feltett nekem egy kérdést, olyan komolyan, mintha egy másik felnőttel beszélne:

– Hogy értetted ezt, gyermekem, mondd el őszintén, meséld el nekem.

Én azonban már nem tudtam, és nem is akartam erről a témáról beszélni. Csak vissza akartam térni, vissza oda, ahonnan jöttem, ahonnan elhurcoltak! Oda, ahol otthon éreztem magam, ahol újra a *hozzám hasonlóakkal* lehetnék együtt.

Beláttam, hogy a célomat egyelőre nem érhetem el, egyelőre ott kell maradnom, ahol vagyok. Egyértelművé vált, hogy ezek az emberek éppoly keveset vagy talán még kevesebbet tudnak a származásomról, mint én magam, és így nem várhatok tőlük megoldást a rejtélyre. Kérdéseimmel csak megsértettem és megijesztettem őket.

Édesanyámat is mélyen megsebeztem levelemmel, pedig egyáltalán nem ez volt a célom!

Visszavonultam a gyerekszobába, ahol Grete földre süttött szemmel fogadott, mintha nem akarna velem, az elvetemülttel szembenézni. Olyan érzés kezdett elhatalmasodni rajtam, mintha kiközösített gonosztevő lennék. Hiába is keresek megoldást – a helyzetem teljesen kilátástalan!

Ezt a témát soha többé nem említettem meg. A család szép lassan elfelejtette az esetet, a lelkemre pedig fokozatosan egyre sűrűbbé váló fátyol ereszkedett. Nem akartam többet az igazi otthonra gondolni, mert a közelebbi információk megszerzésére irányuló összes próbálkozásom hiábavalónak látszott.

Szintén ebben az időszakban történt – akkoriban a hetedik évemben jártam –, hogy édesapa egyszer az asztal mellett kifejtette véleményét, mely szerint az ember a „teremtés koronája”.

– Hogy érted ezt, édesapa? – kérdeztem.

– Hát úgy – válaszolt édesapám –, hogy a Földön az ember a legtokéletebb lény. Fölötte nem áll semmi.

Nem jutottam szóhoz a megdöbbenéstől! Hogy lehet, hogy édesapa, aki egyébként olyan kiváló koponya, a kérdéseimre mindig habozás nélkül tud válaszolni, és a vitákban állandóan neki van igaza, nem tud semmit arról, hogy az ember fölött még... tényleg, hogy is nevezzem?... óriások vagy titánok állnak – nem a testi méreteiket, hanem a toronymagasan az ember fölé emelkedő tudásukat és hatalmukat tekintve –, akik kisugárzott energiáikkal irányítják, és a fejlődés göröngyös útján előbbre segítik az embereket?

Megpróbáltam édesapa arcáról leolvasni, vajon csak nem akar beszélni ezekről a lényekről, vagy tényleg nem tud róluk semmit. Azt kellett azonban látnom, hogy teljes meggyőződéssel beszélt úgy az emberről, mint a teremtés koronájáról. Nem mertem neki több kérdést feltenni, mivel mélyen belém vésődött, hogy „ő” nem szívesen veszi, ha beavatatlanokkal beszélek titkos dolgokról. Hallgatni is tudni kell.

Hirtelen összerezzenem: „Ő?” – Ki ez a lény, akiről olyan magától értetődően tudom, hogy létezik, hogy mindig velem van, hogy mindig számíthatok a segítségére? Ki ez az Ő, akire én oly

nagy alázattal és mégis bizalommal nézek föl? Akiről habozás nélkül elismerem, hogy fölöttem áll, akit menedéknek tekintek, valahányszor úgy érzem, hogy egyedül vagyok, vagy nem értenek meg, akiről tudom, hogy mindig feltétel nélküli szeretettel és megértéssel fogad, soha nem ítél el, hanem először végighallgat, mindig komolyan vesz, segít továbblépni, és soha... soha... nem fog elhagyni. *Ki ő – és hol van ő?*

Miközben választ kerestem erre a kérdésre, lelki szemeim előtt hirtelen sötétkék, a minden létező iránti szeretetet és a tökéletes tudást sugárzó, mindenható szempár tűnt fel, amely olyan kifürkészhetetlen mélységeket sejtetett, mint maga az égbolt...

...már kimondanám a nevét – a betűk azonban emlékezetem elérhetetlenül mély rétegeiben rejtőznek, és gondolataimat sem tudom kellőképpen összeszedni ahhoz, hogy tudatom mélységeiből a felszínre hozzam a szót –, amikor hirtelen észreveszem, hogy a családi asztalnál ülök, anyám az asztalfőn ül, kisöcsémet az ölében tartja, és kanállal adogatja nyitott szájacskájába a tejbegrízt... a látomás pedig szertefoszlik.

Egész délután az íróasztalom előtt ülök, és megpróbálom tudatomat arra kényszeríteni, hogy lényem tudattalan részéből kihalássza az emlékeket, amelyekről tudom, hogy ott vannak, csak éppen nem tudom elérni őket. Alkalmanként elmosódott, ködös képek bukkannak fel, amelyek abban a pillanatban eltűnnek, amikor már úgy érzem, mindjárt megragadhatom őket...

Egy dolog azonban egyértelművé vált: amióta öntudatra ébredtem ezen a Földön, mindig magamban hordoztam valakinek a képét, egy olyan lényét, akit én magamban egyszerűen és teljesen magától értetődően úgy neveztem, hogy „Ő”.

Egységre vágyom

Egy nap meglátogatta édesanyámat az egyik unokahúga, aki a férjével és a fiaival a városba költözött. A család már az előtérben várakozott. A két fiú alaposan végigmustrált minket, mi, lányok pedig őket vettük szemügyre szótlanul, amíg azután a néni a gyerekszobába küldött valamennyiünket.

Berontottunk a fiúk felségterületére. Volt ott síneken futó játékvonat, kis könyvnyomda és laterna magica. Mindez nagy hatást gyakorolt rám, de leginkább az fogott meg, hogy a fiúknak olyan sok könyvük van. Jules Verne összes művei! Pompás uzsonnát is kaptunk... Már késő délutánra járt, amikor haza indultunk. A két család jól megértette egymást, így ettől kezdve minden héten összejöttünk. A velük eltöltött délutánok kellemesen és vidáman teltek el, a fiúk jól nevelt, jókedvű legénykéek voltak.

Egyszer egy könyvben olvastam a „barátság örök kötelékéről”; én magam is mindig ezt kutattam, az iskolatársaim viszont kinevettek, a legkisebb érdeklődést sem tanúsították az ilyen „ostobaságok” iránt. Most a két fiúnak ajánlottam föl, hogy kössünk „örök barátságot”. Ők az ötletet remeknek tartották. A kisebbik viszont, aki nagyon erős akarata miatt hangadónak számított, azt mondta, „először mindenkinek be kell mutatnia az aláírását”. Így tehát mind a négyünknek le kellett írnia a nevét egy papírfecnyire. A fiúk és Grete nagy gondossággal rajzolták meg az aláírásukat, a kezdbetűt minél több cikornyával, a többit pedig lehetőleg olvashatatlanul, majd egy farkincát kanyarintottak a nevük végére. Én teljesen feles-

legesnek tartottam a cikornyákat, és így egyszerű, könnyen olvasható betűkkel írtam le nevemet.

A fiatalabb fiú megnézte az aláírásokat, majd hangjában mélységes megvetéssel így szólalt meg:

– Micsoda? Örök barátságot akarsz kötni, egy baráti szövetség tagjává akarsz válni, és még egy elfogadható aláírást sem tudsz produkálni? Addig nem léphetsz be a baráti szövetségbe, amíg nem tudod te is elfogadható módon leírni a nevedet!

A három gyerek ezzel megkötötte „az életre és halálra szóló örök barátságot”.

Nagyon mély sebet ejtettek rajtam, összetörtnek és boldogtalanak éreztem magam.

Alighogy hazaértem, és levettem a kabátomat és a sapkát, már el is kezdtem gyakorolni az „aláírást”. Ezerszer is leírtam a nevemet, az első betűt nagy lendülettel, hatalmas kezdő kacsaringóval, a többi pedig teljesen olvashatatlanul – megpróbáltam a doktor bácsi aláírását utánozni, aki a receptekre mindig valamilyen kibogozhatatlan írkafirkát biggyesztett rá –, majd terebélyes kígyóvonnallal zártam le az alkotásomat. Az aláírás mesterkéltnek hatott, hiányzott belőle az őszinteség. A következő szombaton mégis büszkén mondtam kis barátaimnak:

– Nézzétek, nekem is van már aláírásom – és egy papírfecnire firkantottam egy imponáló aláírást. A két fiú és Grete megtekintették alkotásomat, majd a kisebb fiú ítéletet hirdetett:

– Jó. Az aláírásod még mindig túlságosan olvasható, de elfogadjuk, és téged is felvesszünk a szövetségünkbe.

Boldog akartam lenni, hiszen a kívánságom teljesült, de furcsa módon elmaradt a vágyott érzés: Nem! Valami nem volt rendben. Amikor pedig otthon a tükörbe néztem, és a „láthatatlannal” – saját magammal – szemtől szemben álltam, belső hangot hallottam megszólalni:

– Az aláírásod nem valódi. Nem téged mutat. Azt hiszed, hogy az igazi dolgokat elérheted hamis dolgokon keresztül? Igazi barátságot hamis aláírással? Azok, akik nem fogadják el az igazi aláírást, nem is lehetnek a valódi barátaid...

Szomorúan fordultam el a tükörtől, és aludni mentem. Az aláírást azonban, amelyet olyan sokáig gyakoroltam, nem tudtam többé megismételni. Undorodtam tőle. Tudtam, hogy „az életre és halálra szóló barátság” éppolyan mesterkélt, mint az „aláírásom”, a fiúknak pedig fogalmuk sem volt arról a barátságról, amely után én vágyakoztam – az örök, időn és téren túl létező, valódi barátságról! Én pedig egyedül maradtam az igazi barátság, az igazi egység keresésében... egyedül... egyedül.

A vörös ember

Kilencéves koromban megrázó élményben volt részem. Kisöcsém, akit nagyon szerettem, kétéves volt akkoriban. Olyan betegség kerítette hatalmába, amely előtt az orvos is tanácstalanul állt. Egy szobában voltam vele, mama pedig mellette ült. A gyerek aludt, hirtelen azonban felriadt, úgy nézett az egyik irányba, mintha látna ott valakit, felugrott az ágyban, majd merev, üveges tekintettel, elborzadva kiáltott fel:

– Mama, mama, a vörös ember... a vörös ember felém jön!

Közben úgy hadonászott a kezével, mintha küzdene valakivel; azután még egyszer felkiáltott, egészen magán kívül:

– Mama, segíts! A vörös ember! – majd elvesztette az eszméletét.

Mama odaugrott hozzá, karjába vette, majd gyengéden visszafektette az ágyra, és gyorsan orvost hívott. Miközben az orvosra vártunk, megkérdeztem:

– Mama, ki ez a vörös ember, akit a kicsi látott?

– Olyan nem létezik, kislányom – válaszolt édesanyám. – A kisöcséd csak lázalmában kiáltozott. Delíriumos, hallucinál.

Az orvos tüdőgyulladást állapított meg.

Szegény édesanyám! Három hétig éjjel-nappal a karjában tartotta a kisfiút, nem is aludt, egy percre sem hagyta magára a kicsit. Megrázó látvány volt a borzasztó küzdelem, amelyet a kisgyerek az életéért, az édesanya pedig a gyermekéért folytatott. Talán akkor nyílt meg először teljesen a szívem az édesanyám felé, talán akkor

pillantottam meg először belső szememmel szeretetből szőtt lelkét. A kistestvérem életéért is nagyon aggódtam, és ettől kezdve teljesen a családhoz tartozónak éreztem magamat. Amikor a kisöcsém felépült, én is osztoztam a család örömeiben, és kezdtem magamat *itt* is „otthon” érezni. A „vörös ember” azonban nem ment ki a fejemből, hiába is gyözködött édesanyám, hogy a valóságban nem létező dologról van szó. A kisöcsém látta – valami legalábbis arra készítette, hogy egy vörös alakot lásson –, és ez ne lenne valóság? Megválaszolatlan maradt a kérdés, hogy mit látott kistestvérem, én pedig még hosszasan töprengtem erről. Akkoriban még nem tudhattam, hogy a választ sok-sok évvel később Indiából kapom meg.

Egy évvel később a város egy másik részébe költöztünk, ahol sok fa volt, és a házakat szép kertek övezték. Ablakainkból szép kilátás nyílt a környező hegyekre.

Újra iskolába jártam, és újra kezdődött a már jól ismert történet: az iskolatársnőim éppannyira csodálkoztak rajtam, mint én rajtuk. Ők babáztak, amit én unalmasnak tartottam. Én könyveket olvastam, ami viszont őket untatta. Minél idősebb lettem, annál lelkesebben olvastam a könyveket. Nemcsak a gyerekeknek szánt könyveket, hanem mindent, ami édesapám könyvtárában fellelhető volt. Találtam egy könyvsorozatot, amelybe rögtön beleszerettem: Shakespeare összes művét! Egyiket faltam a másik után. Olyan nagy hatást gyakoroltak rám, hogy egész nap másra sem tudtam gondolni, a kezemből sem voltam hajlandó kiadni őket. Valósággal alvajáróként viselkedtem. Az asztal mellett nem hallottam, ha megszólítottak, annyira lefoglalt a különböző tragédiák és vígjátékok hőseinek története. Először a tragédiákat olvastam el sorban, egy-más után, és szinte folyamatosan éltem át a megrendültség érzését. Azután a vígjátékok következtek, én pedig dőltem a nevetéstől, miközben a díványon olvastam.

Shakespeare művei mellett még egy másik, nagyon vastag kötetből álló sorozat, a „Néprajzi tanulmányok” is nagy hatást gyakorolt rám. Különbőféle babonák és a fekete mágia operációinak leírásaira bukkantam. Huhh! Olyan dolgokról olvastam, amelyek számomra teljesen újak voltak, és amelyeket nem tudtam teljesen felfogni. Szerelmi bűbájról, szerelmi bájitalok receptjeiről és más sötét

praktikákról olvastam, amelyek mind a szerelemmel álltak összefüggésben. Miután már a legképtelenebb dolgokkal töltöttem tele a fejemet, odamentem mamához, és megkérdeztem:

– Mama, igaz, hogy ha valaki azt akarja, hogy egy másik ember szeresse, akkor egy sárgarépat kell átfúmia hosszában, háromszor keresztül kell köpnie a lyukon, majd éjszaka át kell dobnia a szertője háza fölé, vagy pedig a már viselt hálóinge egy darabját el kell égetnie, a hamut süteménybe kell sütnie, és ha valaki megeszi azt a süteményt, úgy beleszeret a hálóing viselőjébe, hogy bármit megtesz, amit csak akarnak tőle?

Édesanyám hagyta, hogy mindezt végigmondjam, de közben egyre inkább elszörnyedt. Végül kifakadt:

– Az ég szerelmére! Hol hallottad ezeket a szörnyűségeket? Talán a mosónővel beszélgettél a vasalószobában? Hányszor megmondtam már, hogy ne beszéljess bizalmas témákról a konyhalánnyal vagy a mosónővel! Hol hallottál a fekete mágának ezekről a borzasztó képtelenségeiről? Árudd el nekem!

– Mama – válaszoltam, ártatlanságom biztos tudatában –, ne igazd fel magad. Nem lehetnek ezek olyan szörnyűségek, ha tudósok foglalkoznak velük! Tudományos könyvben, a „Néprajzi tanulmányokban” olvastam róluk.

Mama ekkor a könyvesszekrényhez rohant, és kihúzta a kulcsot. Attól kezdve csak azt olvashattam el, amit ő kiadott nekem. Rengeg meg nem értett latin szót jegyeztem meg, és arra kértem édesanyámat, adjon nekem lexikont, hogy többet megtudjak arról a növényről vagy állatról, amely éppen szóba került az iskolában. Persze ügyeltem rá, hogy a kötetben szerepeljen az a szó is, amely sokkal inkább érdekelt, mint a növény vagy az állat. Elvonultam a gyerekszobába, és alaposan tanulmányoztam az engem érdeklő dolgokat. Így az összes tiltott témáról anyai engedéllyel tájékozódhattam a lexikonban anélkül, hogy ártatlan édesanyám ezt akár csak sejtette volna. Ezenkívül azt is megtudtam tőle, hogy a mosónőtől izgalmas dolgokat lehet hallani a babonákról. Igyekeztem minél gyorsabban alkalmat találni rá, hogy titokban beszélgethessek vele. Így aztán végighallgathattam a szellemekről, babonákról és boszorkányságról

szóló leghátborzongatóbb történeteket, míg végül már annyira féltem, hogy nem mertem egyedül a sötét szobába lépni.

Stefi bácsi egyszer megkérdezte, mitől félek.

– Attól, hogy egy szellem jelenik meg előttem – válaszoltam.

– Ó, ez ellen nagyon könnyen lehet védekezni. Fütttyents egyet hangosan, és a szellemek abban a pillanatban elmenekülnek – válaszolta.

Ettől kezdve szorgalmasan fütttyentgettem, de azért továbbra is érdeklődtem a szellemtörténetek iránt. Ily módon egyrészt gazdagíthattam ismereteimet a legalantasabb miszticizmusról, másrészt a fütttyülés terén nem mindennapi képességet fejlesztettem ki magamban.

Jelentkezik a jövőm

A nyarat mindig a nagy tónál töltöttük. A rokonsághoz tartozó családokkal laktunk együtt. Ez a nyár azért vésődött be mélyen az emlékezetembe, mert az ekkor történetekre még sokkal később is gyakran kellett gondolnom.

Mamát még mindig erősen lefoglalta a kistestvérem, így valamivel több szabadidőm volt. Akkoriban sok időt töltöttem együtt egy hasonló korú lánnyal a fürdőhelyen, kettesben barangoltunk a réteken és a kis erdőben. Miközben mindkettőnk édesanyja azt hitte, hogy a másikunk lakásán találkozunk, valójában kivonultunk a szabadba, és új élményeket gyűjtöttünk. A tó partja mentén villasor állt, és mi megfigyeltünk egy cigányfiút, aki mindegyik villa előtt eljátszott valamit a kis hegedűjén, amiért az emberek pénzt adtak neki. A nagymamám is adott koncerteket, és ezzel igen jól keresett. Kíváncsi voltam, vajon tudné-e én is hasonló módon pénzt keresni. Barátnőm mindig vakon megtette, amit kértem tőle, így aztán bementünk az összes villába, egyenesen fel a teraszra vagy be a kertbe, ahol emberek tartózkodtak, én pedig felmondtam egy verset. Az emberek nagy szemeket meresztettek. Amikor azután a barátnőm körbe sétált egy tálcával, pénzt dobtak bele, néhányan többet, mások kevesebbet. Mindenki jóízűen nevetett, egy hölgy pedig megkérdezte, tud-e erről édesanyám.

– Nem – válaszoltam –, ez magánvállalkozás, mama nem tud róla.

– Mindjárt gondoltam – mondta a hölgy –, most menjetek szépen haza.

A sokat ígérő vállalkozásnak még aznap befelelgett. Miután elosztottuk magunk között a pénzt, hazamentem, és a sok réz- és nikkelérmére mutatva büszkén újságoltam el, mennyi pénzt sikerült keresnem. Édesanyám majdnem elájult.

– Te jóságos ég! – kiáltott fel. – Hogyan juthat ilyesmi az eszedbe? Mit fognak most gondolni az emberek? Szégyent hozol a fejünkre!

– Miért? – kérdeztem. – Nagymama is művészettel keres pénzt. A kis cigányfiú is pénzt keresett. Mi szégyen van abban, ha én szavalással keresek pénzt?

– Értsd meg, te buta gyerek – felelt édesanyám –, hogy az édesapád magas tisztséget tölt be, ezért te nem tehetsz ilyesmit!

– De mi köze van édesapa munkájának ahhoz, amit én csinállok? Édesapának is megvan a saját élete, nekem is. Nekem nincs magas beosztásom, akkor miért ne kereshetnék pénzt? Minden munka tisztességes, feltéve, hogy az ember tisztességesen végzi. Én nagyon szépen szavaltam! – jelentettem ki öntudatosan.

Mama mérgesen csattant föl:

– Ebből semmit nem értesz, és mivel nemcsak ilyesmiket csinálsz, de még feleselsz is, mostantól nem hagyhatod el a kertet!

Hát így veszítettem el a szabadságomat, de az ügynek más következményei is voltak. Nagybátyám, aki családjával a villa másik felét bérelte, és így velünk együtt lakott, kedves, nagyon jó humorérzéssel megáldott ember volt. Amikor megtudta, hogy villákban mondtam verseket, ő is hallani akart. A két család mindig egy asztalnál étkezett, és este a nagybátyám felvetette, hogy vacsora után szavalnom kellene valamit. Nem volt ellene semmi kifogásom. A felnőttek körbeültek, én pedig középre álltam, és nekikezdtam egy iskolában tanult vers felmondásának. Nagybátyámnak nagyon tetszett az előadásom, és többet akart hallani.

– Nem tudok több verset – mondtam.

– Akkor mesélj nekünk, amiről csak akarsz.

– Elmondhatok valamit abból a könyvből, amelyet a vizsga után jutalomból kaptam? – kérdeztem.

– Hát persze – válaszolt a nagybátyám –, kezd csak el.

Elkezdtem mesélni a „Wakefieldi plébános” című könyv történetét. De nem egyszerűen csak elmondtam a történetet, hanem el is játszottam, mint a színházban. Előadtam, milyen szent életet élt a wakefieldi plébános, és hogyan ismerte meg, majd szöktette meg a lányát, Olivát egy fiatalember. Fogalmam sem volt, mit jelent a „szöktetés”, azt se tudtam, hogy emiatt miért vált a plébános annyira izgatottá. Így olvastam a könyvben, és ennek megfelelően adtam elő a történetet is. Bemutattam, hogyan találkoztak a szerelmesek a sötétben, és milyen becéző szavakat suttoztak egymás fülébe, majd azt, hogyan őrjögött a dühtől elvakult plébános, és nyúlt végső elkeseredésében a puskájához, végül pedig hogyan tudta megnyugtatni a felesége azzal, hogy a Bibliát a kezébe nyomta...

A felnőttek hétrét görnyedtek a nevetéstől, és amikor már be akartam fejezni rögtönzött kis előadásomat, a nagybátyám azt mondta, tovább akarja hallani a plébános történetét. Folytatnom kellett az előadást, a felnőttek pedig úgy nevettek, mintha a legjobb vicceket mesélném. Pedig én tragikus történetet adtam elő!

A végén a nagybátyám magához vont, és megkérdezte:

– Mondd csak, honnan vetted ezt a történetet?

– Tényleg – szólt közbe édesanyám –, erre én is kíváncsi vagyok!

– A könyvből – feleltem –, amelyet az iskolában jutalomból kaptam.

– Hallatlan! – kiáltott fel édesanyám felindultan, de mégis nevetve. – Hogyan adhatnak az iskolában ilyen könyveket egy gyerek kezébe?

– Ugyan, Lilian – csitította a nagybátyám –, ők biztos el sem olvasták a könyvet, és arra gondoltak, hogy egy plébánosról csak szent és ártatlan dolgokat lehet írni. Eszükbe sem jutott, hogy plébánosnak is lehet lánya. Hagyd csak, Lilian, és engedd meg, hogy a kicsi máskor is meséljen nekünk. Ami már a fejében van, azt úgyse tudod kivenni belőle. Egyébként is, már régen nevettem ilyen jól!

Így történt, hogy attól kezdve minden este előadást tartottam. A családi kör kiszélesedett, a szomszédból is átjöttek barátok, én pedig alkalomról alkalomra sok mindent előadtam az elolvasott

könyvekből. Shakespeare számos tragédiája is sorra került, én pedig újból csodálkoztam azon, hogy a felnőttek csak úgy dőlnek a nevetéstől a tragikus események hallatán. Én azonban a kacagásuk ellenére is előadtam, hogy a szegény, csalódott és elhagyatott Lear király hogyan hal meg hörgések közepette – a felnőttek pedig gurultak a nevetéstől... A III. Richard előadásakor bemutattam, hogyan hal meg az összes szereplő, az egyik így, a másik úgy, igyekeztem mindent élethűen előadni – a felnőttek pedig fuldokoltak, úgy rázta őket a nevetés. Hogyan lehet ilyen szomorú, sok ember haláláról szóló történeten nevetni? Hiszen ezek borzasztó dolgok, semmi neveléses sincs bennük! – gondoltam magamban, és teljes komolysággal játszottam tovább.

Milyen gyakran, de milyen gyakran kellett később arra a kislányra gondolnom, aki a vidám társaság előtt teljes komolysággal, teljes meggyőződéssel ad elő, játszik színházat. Már akkoriban hozzászóltam, hogy a belső világomból valamit – valami szépet, istenit és igazit – a felszínre hozok, függetlenül attól, hogy a hallgatóságom az általam elmondott igazságokat megérti-e vagy sem. Az igazság érdekében beszélek, és számomra csak egyetlen hallgatóm számít: *Isten!*

A nyár tovaszállt, mi pedig hazautaztunk. A következő télen elhatároztam, többé nem kislányka ruháimat, hanem bohócruhát fogok hordani. Nem tudtam szabadulni az érzéstől, hogy nem *az* vagyok, aki *vagyok*. Még ha nem beszéltem is róla, ez az érzés nem szűnt meg, sőt még mélyebbre hatolt, a lelkem nem tudatos rétegeiben fejtette ki a hatását. Olyan sokáig kérleltem, hogy édesanyám végül már nem tudott ellenállni, és saját kezűleg varrt nekem egy csinos, valódi bohócruhát. Mi több, még két eltérő színű bohócsapkát is vásárolt hozzá, én pedig ettől kezdve ebben a szerelésben járkáltam.

Nagyon szívesen tornáztam gyűrűn és trapézon, otthon igyekeztem mindent elismételni, amit a cirkuszban láttam, és amikor a gyűrűről fejjel lefelé csüngve fordítva szemlélhettem a világot, a szabadság érzése fogott el.

Akkoriban még nem hallottam arról, hogy a pszichológusok a bohócban a „személyiségét változtató embertípust” látják.

A cirkuszi akrobaták mutatványainak utánzásán kívül az is szokásommá vált, hogy furcsa, szokatlan testhelyzeteket vettem fel, amelyek miatt a szüleim először csodálkoztak és nevettek rajtam, majd hamarosan az egész rokonság és az ismeretségi körünk a „különös” tornagyakorlataimról kezdett beszélni. Ahova csak ellátogatunk, be kellett mutatnom ezeket a testtartásokat. Ösztönösen cselekedtem, egyáltalán nem gondolkodtam el azon, miért teszem mindezt. Csak azt éreztem, hogy ezek a gyakorlatok jótékony hatással vannak rám, bizonyos testhelyzetekben jobban tudtam tanulni, és ha fáradtnak éreztem magam, ezek segítségével néhány perc alatt feltűnően fel tudtam frissülni.

A család kinevetett „bolond” szokásom miatt, édesanyám pedig már hozzászólt, hogy valahányszor csak belép a szobába, valamilyen lehetetlen testhelyzetben talál engem. Kezdetben előadásokat tartott, hogy a „jól nevelt kislánynak” hogyan kell a széken ülnie, és nem szabad sem fejen állnia, sem a végtagjait lehetetlen módokon kificamítania, sem a lábait jobbról s balról a vállai fölé lógatnia. Végül mégis ráhagyta a „hóbortomat”.

Én magától értetődőnek vettem ezeket a testhelyzeteket. A véremben voltak, akaratlanul is örömmel vettem fel őket, és megint csak csodálkoztam, hogy a környezetem ennyire természetes dolgokon megütközik. Egyszer azonban, amikor családunk a nyári szünet alatt néhány hetet Raphaella néninél töltött, egy úr látogatott meg minket, aki beutazta a Távol-Keletet, és – mint Ferdinand elmondta – sok érdekes történetet tudott mesélni ezekről a távoli országokról. Minket, gyerekeket is bemutatnak a látogatónak, és szokás szerint elmondták, mi mindenre vagyunk már képesek. Raphaella néni ekkor nevetve megemlítette, milyen furcsa szokásom van, hogy olyan szokatlan, végtagficamító testhelyzeteket veszek fel, amelyeket legfeljebb egy kígyóember tudna utánam csinálni.

A padlóra feküdtem, és mivel könnyen zavarba jöttem, ha rólam beszéltek, valamint azt is kellemetlennek találtam, hogy a földből „kimagasodjak”, olyan testtartást vettem fel, amelyben a fejemet teljesen elrejtettem, úgyhogy a nézőnek az a benyomása támadhatott, mintha nem lenne fejem. A felnőttek hangosan nevettek. Azután végrehajtottam még néhány „nehéz” mutatványt, amelyek

annyira kedvemre voltak. Az idegen úr teljes komolysággal nézte végig produkcióm, majd megdöbbenve jegyezte meg:

– De hiszen ez a gyerek tipikus jógyakorlatokat végez! Hol tanultad ezt, kicsim? – fordult hozzám.

Akkoriban fogalmam sem volt, mit jelent a „jóga” szó, így azt válaszoltam, hogy a gyakorlataimat senkinek sem mutattam meg, csak úgy magamtól csinálom őket, mert örömömre szolgálnak, és utánuk jól érzem magam. Az úr hitetlenkedve nézett rám, és a fejét csóválta.

A felnőttek kérdései már kezdtek untatni, és mivel mama intett nekünk, eltűntünk a gyerekszobában. Az idegen úr megjegyzésére nem gondoltam többet.

Csak sokkal később, amikor sok más, eredetileg érthetetlen dolog mellett hirtelen ez az emlék is feléledt, gondolkodtam el a Távol-Keleten járt úr megjegyzésén. Csak akkor világosodott meg előttem, hol tanultam ezeket az idegen által „jógyakorlatoknak” nevezett testtartásokat, amelyeket felnőttként is tovább műveltem. Teljesen nyilvánvalóvá vált, hogy a gyakorlatokat *régi megszokásból* ismerem, mivel a templomban éveken keresztül naponta kellett végeznem őket. Ezekben tükröződött a múltam, de egyben jövőm is, mivel jóval később, már felnőttként, sok embert ismertettem meg ezekkel a gyakorlatokkal, lelki és testi fejlődésük érdekében.

Szerelmi vívódások

Az évek sebesen szálltak tova. Egyre nagyobb lettem, és testileg is kezdtem éretté válni. Szívesen olvastam szerelmi történetekkel és szerelmi gondokkal foglalkozó könyveket, és közben saját személyiségem egyre mélyebb rétegeibe hatoltam. Azzal az elhatározással tekintettem a jövőm elé, hogy olyan férfit keresek, aki teljesen megért engem. Így a könyvek helyett lassan egyre inkább a fiatalok, majd a fiatal férfiak kezdtek érdekelni. Ők is érdeklődtek irántam. Mama hiába is próbált szerénységre nevelni: már gyerekkorom korai szakaszában felfigyeltem arra, hogy vonzerő van bennem. Vakságomban azonban azt hittem, ez a sok emberre ható vonzerő csak a személyemnek szól. A vakságnak ezért a formájáért, mint a lelki hiányosságok minden formájáért, majdnem testi vaksággal kellett fizetnem. Végül azonban rájöttem, a vonzeróm nem a magánéletem jobbá tételét szolgálja, hanem azt, hogy segítségével az engem követőket a megváltás útjára vezessem.

Akkoriban azonban még csak a saját személyiségem foglalt le, és azt hittem, az igazi boldogságra a férfi és a nő közötti szerelemben lelhetek rá. Így velem is sok minden történt, ahogy az ezen a világon szokásos; szerettem és szerettek, de az összes öröm és szenvedés csak előjátéknak számított a sorsomban.

Életemnek a tizenhárom és tizenkilenc éves korom közötti szakaszán szinte vörös fonálként futott végig egy fiatalemberrel folytatott kapcsolatom, amelynek én a „rendkívüli akaraterő kifejlesztésének iskolája” elnevezést adnám. Sorsom előre felvértezett ezzel a

tulajdonsággal – az akaraterővel –, amelyre később nagy szükségem volt. Tizenhárom éves koromban találkoztam egy fiatalemberrel, akit kiváló képességei messze az átlag fölé emeltek. Jellemében különös módon keveredett a céltudatos és kérlelhetetlen törekvés a tökéletesség és a szépség megvalósítására, valamint a már betegség fokozódó hatalomvágy és önzés. Azt mondta, szeret engem, valójában azonban magát szerette, és a rabszolgájává akart tenni. Azonnal észrevette, hogy hozzá hasonlóan én sem a külsőségek alapján ítélek, és a művészetet is úgy életem át, mint ő. Azt hitte, rátalált a hozzá méltó társára. Nagy műveltségű, de feltétel nélkül szófogadó, az ő elvárásainak hiánytalanul eleget tévő feleséget akart belőlem faragni. Önálló gondolkozásomat el akarta fojtani. Nagyszerű könyveket hozott a művészetről, a zenéről, a világ- és a művészettörténetről, a modern és a klasszikus irodalom remekeit adta a kezembe, és ragaszkodott hozzá, hogy ezeket a műalkotásokat eredetiben olvassam. Mivel borzasztó unalmasnak tartottam a nyelvtanulást egyedül, velem együtt tanult nyelveket, majd igyekezett felkutatni számomra a legjobb zongoratanárt, egyszóval mindent megtett azért, hogy ne csupán átlagos, hanem kivételes felkészültségű asszonnyá váljak. Anyám pótolhatatlan segítségnek tartotta a nevelésem terén, mivel a nyelvtanulás nem ment gond nélkül. Hiába jöttek a legjobb nyelvtanárok, nem voltam hajlandó magolni. Ez a fiatalember német, francia, angol újságokat és színdarabokat hozott nekem, amelyeket azután velem együtt olvasott, és így valóban nagy szerepe volt abban, hogy az idegen nyelvek elsajátításához vezető kapuk megnyíljanak előttem. Mindez nagyon szép volt, és jelentős mértékben hozzájárult lelki fejlődésemhez, csak-hogy a barátom nagyon céltudatosan igyekezett a hatalma alá vonni. Csak rövid ideje ismertük egymást, amikor már közölte velem, a feleségének kell lennem, és azt akarja, hogy a *tulajdonának* tekintsem magamat. Bármilyen akartam olvasni, először az ő engedélyét kellett kérnem. Az engedélye nélkül még csak nem is barátkozhattam. Mint minden fiatal lány, én is eljártam a nővéremmel tánciskolába. Szenvedélyesen szerettem táncolni, és éppoly szívesen társalogtam a tánciskolába járó fiatalokkal. Korcsolyázni is kijártam a jégre. Mindez egyáltalán nem volt a barátom ínyére. Fiatal voltam azon-

ban, táncolni akartam, jól érezni magamat más fiatalokkal. Őt mind ez féltékennyé tette, méghozzá olyan mértékben, hogy az messze túllépte a józanság határát. Mindehhez párosult még mértéktelen hatalomvágya is.

Kezdetben a hiúságot legyezgette, hogy ilyen nagyra becsült, sokak által csodált férfi választott ki engem, fiatal lánykát. Elbűvölően szellemes tudott lenni, és gyakran folytattunk csodálatos beszélgetéseket. Az is tetszett, hogy a barátságról és a szerelemről vallott felfogása éppolyan komoly és mély volt, mint az enyém. Amint azonban kezdem érezni, hogy az akarát vaspántként próbálja rám erőltetni, az egész kapcsolat terhekké vált. Küzdelem, borzasztó küzdelem kezdődött a két lélek láthatatlan erői között! Minél inkább éreztem, hogy kinőttem hatalmának korlátaiból, annál szorosabban akart kézben tartani. Tizenhét éves koromban azt követelte, tekintsem magam a menyasszonyának. Az apját elküldte az enyémmel. Édesapám nem volt elragadtatva. Csak sokkal később mondta el nekem, hogy vőlegényem agresszív magatartása soha nem tetszett neki, de nem akart minket szabad akaratunkban korlátozni. Tiszteletben tartotta az emberek döntési jogát a sorsuk felett, és mivel ez a felfogása a saját gyerekeire is érvényes volt, végül – igaz, nem szívesen – a beleegyezését adta. Abban reménykedtem, hogy a vőlegényem féltékenysége az eljegyzés után le fog csillapodni. Ahogy azonban az idő múlásával egyre inkább kibontakoztak női bájaim, féltékenysége már nem ismert határt, és egyre gyakrabban rendezett botrányos jeleneteket. Miután órákon keresztül kínozta, átesett a ló másik oldalára, és térden állva könyörgött bocsánatért, gyerekként sírt, szinte koldulva kérte, hogy szeressem őt, és megígérte, soha többé nem fog gyötömi. Az ilyen jelenetek elviselhetetlenek voltak számomra.

Otthonunkban soha nem láttam azelőtt ilyesmit. Bármilyen nagy hatalma volt is édesapámnak, azt magától értetődően sugározta magából. Soha nem igyekezett a hatalmát másokra rákényszeríteni. Mindenkit elfogadott olyannak, amilyen volt, és nem akarta, hogy mások vakon kövessék, és engedelmeskedjenek neki. Akkoriban már hosszú ideje vezető pozícióban volt – elégedett lehettem, nem állt fölöttem semmilyen igazgató –, ő azonban soha nem nyomta el az

alatta állókat. Mind a családja körében, mind a hivatalában biztos támaszra letek benne az őt körülvevő emberek. Beosztottjai és rokonság köréből százak kérték ki a tanácsát. Igazságos, nagylelkű és segítőkész volt. Én meg azt hittem, mindenki ilyen! Nem tudtam, milyen az önzés, a tapintatlanság, mivel otthon nem volt részem ilyesmiben. Családunkat minden tekintetben egészséges felfogás és igazi, önzetlen szeretet jellemezte. Nem tudhattam, mi a szadizmus és a mazochizmus, tehát a vőlegényem jeleneteit sem érthettem meg – és még kevésbé viseltem el! Szabad akartam lenni! Szabad!

Csak hogy hosszú ideig nem tudtam ellenállni az akarátának, és természetes hűségem, valamint az emberek gyengeségei iránti megértésem is visszatartott. Az akaraterőm azonban továbbfejlődött ezekben az években is, és hirtelen szembetaláltam magam a kérdéssel, tulajdonképpen miért kell elviselnem ezeket a megpróbáltatásokat.

Egy napon megmondtam neki, hogy szabad akarok lenni. Erről hallani sem akart. Elkecsesedett küzdelmet folytattunk, mivel az akaratam még mindig vaspántként szorult körém. Azonban minél tovább kellett harcolnom ellene, annál erősebbé vált az akaratom, míg aztán lassan meghaladta az ő erejét is. Eljött az a pillanat, amikor kellő bátorságot tudtam összegyűjteni ahhoz, hogy kijelentsem, nem akarok többé a felesége lenni. Ezt is viharos jelenetek követték, de ezeknek már nem volt hatásuk! Sajnáltam, de ugyanakkor meg is vettem zsarnoki, ugyanakkor gyáva viselkedéséért. Akkoriban még nem tudtam, mennyire összefügg ez a két tulajdonság, mint ugyanannak a betegségnek két, egymást kiegészítő megnyilvánulása, de éreztem benne a betegességet, és mindenképpen szabadulni akartam tőle. Egy utolsó erőfeszítéssel leráztam magamról az akarátát.

A történeteket megbeszéltem a szüleimmel. Nem lepődtek meg. Egy szép délutánon pedig – akkoriban tizenkilenc éves voltam – unokatestvéremmel az édesanyjához, édesapám nővéréhez, a gyönyörű Raphaella nénihez utaztam.

Az eljegyzést felbontottam...

Első találkozásom a halállal

Gyermekkorom óta minden tavasszal, szinte menetrendszerűen vált a bőröm valósággal áttetszően sápadttá, és közben erős fáradtságérzés vett erőt rajtam. A legegyszerűbb gyógymód a legtöbbször abból állt, hogy a szüleim Raphaela nénihez küldtek. Ő családjával a hegyekben lakott, és a csodálatos hegyvidéki levegő, valamint a bölcsességgel és mély vallásossággal átitatott emberek közelsége minden alkalommal hamar megtette rám jótékony hatását. Nyugalmat és elmélyültséget sugárzó környezetükben mindig nagyon jól éreztem magam. Minden alkalommal kipihenten, új életerővel feltöltve utaztam haza.

Eljegyzésem felbontása után újra a nagynénémhez utaztam. Akkoriban már özvegy volt, és a lányával lakott együtt. Nagy szeretettel fogadtak, én pedig végre élvezhettem régóta áhított szabadságot. Úgy éreztem magam, mint a papírsárkány, amely a zsinóról leszakadva akadálytalanul szállhat fel a végtelen magasságba. Milyen csodálatos volt a nagynénémnél eltöltött tavasz! Mint mindig, Raphaela néni most is teljesen megértett. Bölcs véleményt mondott döntésemről, és az ügyet ezzel le is zártuk. Nagynénémnél a korlátlan szabadságot élvezhettem. Semmilyen ügyben nem akart befollyásolni, én pedig a hegyekben vándorolhattam, az erdőket, a természetet élvezhettem. És miközben a korlátlan szabadság érzése mellett a tökéletes boldogságot élhettem át – először néztem szembe a halállal!

A hegyekben tett vándorlásaim során egy gabonamező mellett haladtam el, és mivel a házassággal kapcsolatos terveim füstbe mentek, megpróbáltam magam elé képzelni a jövőmet. Arra gondoltam, hogy először is zongoraművész leszek, mint anyai nagyanyám, majd feleségül megyek egy egészséges, szimpatikus, *normális* férfihoz, és gyerekeket fogok nevelni. A gyerekek majd felnőnek, unokáim fognak születni... és aztán? Aztán megöregszem... és aztán? Aztán egy szép napon meg kell halnom! *Halál!* A vég, a cél, amely felé mindannyian haladunk... De miért? Mire jó mindez? Miért próbáljak kitartó munkával zongoraművésszé válni? Nem teljesen mindegy, hogy ujjaim – ezek a bőrrel bevont csontok – egyszer majd nagy virtuozitással futnak végig a zongorán – vagy nem? Ha az embert úgyis koporsóba rakják, mit számít, hogyan telik el az élete? Van-e jelentősége annak, hogy híres, kiváló ember vagy senki lesz, hogy becsületes vagy becsstelen? Akkor pedig minek küzdeni, dolgozni, gyerekeket nemzeni, szenvedni és örülni, boldognak vagy boldogtalannak lenni, ha az út végén a halál, a megsemmisülés áll? Akkor már sokkal egyszerűbb lenne most azonnal meghalni!

Ez a gondolat annyira borzasztó, annyira elviselhetetlen volt számomra, hogy hirtelen az egész világ elfeketedett előttem. Egy fatörzsnek támaszkodtam, és lenéztem a völgybe, a városra, a számtalan házra, amelyben a rengeteg, fentről hangyának tetsző ember lakott. Ezek az emberek mind küzdöttek, pénz, szerelem után futottak, mindegyiküknek megvolt a maga problémája, mindegyiküknek a maga keresztjét kellett cipelnie, és mindannyian olyan kilátástalannul komolyan vették a dolgokat... Minek? Minek, ha közben minden csak *átmeneti*? Ha végül mindannyiunkra a halál vár, amely az összes gondot megoldja, az összes szenvedésnek és örömeknek véget vet?! Hova rohan az ember? Mit ér el? A *halált!* Minden életpálya végén, legyen az ember boldog vagy boldogtalan, krózus vagy koldus, egyvalami áll: a *halál!*

Pánik fogott el. Nem! Erre nem vállalkozom! Ezekkel a gondolatokkal nem tudok tanulni, szeretni, élni. Semminek sincs értelme! Inkább megölöm magam, csak *ne kelljen az életem végén meghalnom!*

Ördögien gúnyos hang nevetett fel:

– Hahaha! Ez illik hozzád, az ilyen ostobaság! Meg akarod ölni magad, csak hogy ne kelljen meghalnod? Azt hiszed, elkerülheted a halált? Hiszen *itt* vagy – itt, a Földön, testbe zárva –, innen nem menekülhetsz könnyedén, *halál* nélkül. Ha megölöd magad, akkor az a vég, amelytől éppen megmenekülni szeretnél volna, *azonnal* bekövetkezik! A *halál* – azonnal! Nem „majd”, a távoli jövőben, hanem „most”, a jelenben! Érted? Ha már *itt* vagy, a testedben, nem szabadulhatsz halál nélkül! Fogoly vagy! Érted? Fogoly! A testedből csak a halál által szabadulhatsz, ez az egyetlen kapu, amely nyitva áll előtted. A halál elől nem menekülhetsz... nem menekülhetsz... hahaha!

Megpróbáltam rendezni gondolataimat. Igen, be kellett látnom, kelepcébe kerültem, az öngyilkosság tényleg nem jelentett megoldást. Éppen ellenkezőleg, azon keresztül pont oda jutnék, amitől szeretnék megmenekülni. De akkor mit tegyek? Az adott pillanatban mindenesetre vigaszra találtam a gondolatban, hogy még nagyon fiatal vagyok, és hogy a halál egyelőre beláthatatlan messzeségben vár rám, hiszen egészséges vagyok, és összes elődöm magas életkort élt meg. Addig még – gondoltam – sok minden történhet. A tudósok, akik egyre mehökkentőbb felfedezéseket tesznek, biztosan *felfedezik a halhatatlanságot*, még mielőtt meg kellene halnom. Ebbe a gondolatba kapaszkodtam, ez adott erőt és bátorságot ahhoz, hogy tovább éljek, tovább dolgozzak – hogy egyáltalán vágyaim legyenek.

Teljesen igazam volt! A halhatatlanságot valóban felfedezték, csak akkoriban még nem tudtam, hogy a „halhatatlanság felfedezése” éppen abban áll, hogy magamnak kell felfedeznem a következő igazságot: „*halál*” egyáltalán nem létezik, az ember – tehát én is – az egész örökkévalóság során halhatatlan volt, és az is lesz! A halhatatlanságot ugyanis mindenkinek magában és a maga számára kell felfedeznie, senki más nem adhatja át nekünk ezt az igazságot. Mindenkinek magában kell megélnie a halhatatlanságot! Ha valaki ugyanis nem hiszi el azt az igazságot, amely pedig kéznyújtásnyira van tőle, *akkor hiába fedezi azt fel számára valaki más*. Mindenkinek magában kell felismernie, hogy a halál nem más, mint maga az

élet, és hogy az emberek nemcsak hogy nem kell meghalnia, de egyáltalán meg sem halhat! Egyszerűen lehetetlen!

Minderről akkoriban még semmit sem tudtam, a halál fekete falnak látszott, amelybe csúnyán beleütöttem a fejem.

Mégis, fiatal voltam, és amennyire csak tudtam, megnyugtattam magam. Az egész problémát kitoltam az időben, és amennyire csak lehetséges volt, igyekeztem egyáltalán nem gondolni a halálra. Az ilyen gondolatok csak gyengítenének, pedig inkább a jövőmet akartam megalapozni.

Általában ahhoz szoktam, hogy mindent egyedül, önállóan ötlök ki. Édesapám soha nem avatkozott bele gyermekeinek személyes ügyeibe. A hivatása annyira kitöltötte az életét, hogy nemigen volt alkalma megfigyelni, mi folyik a családon belül. A legtöbbször csak a családi asztalnál láttuk egymást, ahol én természetesen egy szót sem ejtettem a vőlegényem által rendezett jelenetekről. Mama szeretett engem, ahogy az összes többi gyereket szerette, de engem csak később, sokkal később értett meg, amikor mindörökre búcsút vettünk egymástól. Akkoriban az volt a legfőbb kívánsága, hogy jó feleség, jó háziasszony és anya legyek, hozzá hasonlóan. Én is ezt tekintettem életcélomnak, csupán az odavezető utat képzeltük el egészen másként. Az én utam nem egyezhetett sem az övével, sem bárki máséval. A saját utamat kellett bejárom, és a jövőmre vonatkozó javaslatait nem fogadhattam el. Mama azt akarta, hogy tudatosan készüljek fel a háziasszony szerepére, én viszont minden lélegzetvétellel a zenében, a művészetben próbáltam létem értelmét megtalálni! Így teljesen magamra voltam utalva, és egyre inkább hozzászoktam az önálló gondolkodáshoz és cselekvéshez, már amennyire a családi körön belül erre lehetőségem nyílt. Ez alkalmakkal is arra törekedtem, hogy a jövőmet magam tervezzem meg anélkül, hogy bárkitől is tanácsot kémelek. Első lépésként a zeneakadémiát akartam elvégezni, hogy diploma legyen a kezemben. Édesapánk gyakran mondta nekünk:

– Vigyázzatok, nehogy félrevezessen titeket a jelenlegi jó helyzetünk. A földi jólét könnyen véget érhet. Amit azonban megtanultok, örökké a tiétek marad, senki sem veheti el tőletek. Tanuljatok, amennyit csak tudtok, mindegyikőtöknek legyen legalább egy

diplomája. Ha jól megy sorotok, a fiók mélyére sülyeszthetitek. Ha azonban megszorultok, jó hasznát vehetitek.

Ó, édesapám, drága, önzetlen, bölcs édesapám! Sok ajándékok között ez a tanácsod bizonyult a legértékesebbnek. Akkoriban még el se tudtuk képzelni, hogyan mehetne rosszul a sorunk, és titkon azt reméltük, ezeket a szavakat csak pedagógiai megfontolásból mondtad el nekünk. Milyen gyakran jutottak azonban később eszembe ezek a szavak, amikor a háború minden vagyonunkat semmivé tette, és nekem egy súlyosan sérült, munkaképtelen férj oldalán kellett a nehézségekkel szembenéznem. Csak az mentett meg minket, amit megtanultam, amit *magamban* hordtam, amit *tudtam*. Minden, ami *külsőleg volt a miénk*, egy csapásra elveszett. Akkoriban, amikor fiatal lányként a hegytetőn elgondolkoztam a jövőmről, még nem tudtam, mit tartogat számomra a jövő, de éreztem, hogy követnem kell ezt a tanácsot.

És így, amikor nyáron újra otthon voltam, és életemben új szakasz kezdődött, a legfontosabbnak azt tartottam, hogy minden erőmet a zongoraművészi diploma megszerzésére összpontosítsam. Minden mást a sorsra bízam.

Első látomásom a jövőről

Már hat éve tartott a jegyességem, amikor meglepő és rám olyan nagy hatást gyakorló esemény történt, amely egész későbbi életem alakulását alapvetően meghatározta. Figyelmem ettől a pillanattól olyan világra irányult, amely az emberi lélek mélyén rejlik: az *énem* ismeretlen világára.

Tizenöt éves koromban figyeltem fel arra, hogy álmomban néha egészen pontosan és valósághűen megláttam a jövőt. Akkoriban történt az első eset, és azóta is ugyanaz zajlik le bizonyos időközönként: először összefüggés nélküli, kaotikus álmokképek jelennek meg. Azután úgy tetszik, mintha függönyt rántanának félre, és teljesen tiszta, színes, plasztikus és logikailag összefüggő képeket látok, mintha a valóságot élném át.

Az első ilyen eset a szüleim fürdőszobájában zajlott le. Egy fiatalembert láttam, aki a jelek szerint fulladástól elkékült újszülött légzését próbálta beindítani. A mozdulatait ugrásra készen figyelte egy asszisztensnő. Az újszülött nem lélegzett. Az orvos felváltva jéghideg, majd forró víz alá tartotta a kis testet. Ezt követően a lábacskaínál fogva meglóbálta, míg a gyermek végül hangot adott, és mindenki megkönnyebbülten sóhajtott fel. Édesapa az ajtóban állt, majd mama ágyához támaszkodott a hálószerájában, térdre esett, és fejét az édesanyám mellé, az ágy szélére hajtva zokogni kezdett. Még soha nem láttam őt ilyen helyzetben. Édesanyám nagyon sápadt volt, de jól ismert, gyengéd arckifejezésével mosolygott, és édesapám fekete haját cirógatta. Édesapa lassan megnyugodott, felállt,

és átment a szomszédos szobába, ahol Raphaela néni várakozott a lányával, hogy meglátogathassák édesanyámat. Furcsa módon egyszerre láttam be az összes szobába, ami a valóságban persze lehetetlen lett volna. Így azt is láttam – és ez fel is tűnt nekem –, hogy a fiatalember, aki a gyermeket átadta az asszisztensének, és most kilépett a szobából, fura, imbolygó léptekkel haladt. Vonzóan szöke haja is azonnal szemet szúrt. Egészen tisztán hallottam, amint megszólalt:

– Anya és gyermeke túl vannak a veszélyen, de teljes nyugalomra van szükségük, senki sem zavarhatja őket. Ha valaki bemenne hozzájuk az utcáról, a jelenlegi legyengült állapotukban könnyen megfertőződhetnének.

– Magától értetődik, doktor úr – hallottam a nagynénémet, és láttam, amint belátón elbúcsúzik és elmegy a lányával. Ezután elsőtéült a kép, én pedig felébredtem.

Reggel édesanyámhoz futottam, és elmeséltem neki az álmodat. Ő nevetve válaszolt:

– Kérlek, ne álmoldj ilyeneket. Már épp elég gyermekem van! És hogy kerül Raphaela néni ebbe az álomba? Hiszen nem is itt lakik. És ki a szöke hajú, imbolygó járású, vonzó fiatalember? Gyanús, hogy ilyen fiatalemberekről álmodsz.

– Nem tudom, hogy kicsoda, mama, de így láttam az álomban.

Később, az asztal mellett még szóba került különös álmom, másnap azonban már senki sem gondolt rá.

Fél évvel később édesanyám rosszul érezte magát. Nem tudott enni, és az orvosok arra gyanakodtak, talán patkóbél-fekélyről lehet szó. Röntgenfelvételek készültek, és egyéb vizsgálatok következtek. Az eredmény... nem sikerült pontos diagnózist felállítani. A belgyógyász azt javasolta édesanyámnak, keressen fel egy híres nőgyógyászt. Az idős professzor a vizsgálat után a következő szavakkal fordult pácienséhez:

– Gratulálok! A nagy betegség keresztlelssel fog végződni – és közben kedélyesen nevetett.

Mama elkeseredetten jött haza, hiszen már harminckilenc éves volt. Lassan mégis megnyugodott, és hat hónap után, nyáron, pon-

tosan egy évvel az álmodat követően, amikor még senki sem mert volna arra gondolni, hogy édesanyám gyermeket fog szülni, világra jött családunk új tagja. Az idős professzor egy fiatal, de ügyessége miatt már akkor neves orvost ajánlott, aki azután levezette a szülést. A gyerek megszületésekor nem lélegzett. Húsz percbe tellett, amíg először lélegzetet vett. Édesapám az elhúzódó izgalom miatt annyira kimerült, hogy a veszély múltával édesanyám ágyánál térdre rogyott, és kisgyerekként kezdett zokogni. Raphaela néni és a lánya éppen átutazóban voltak Olaszország felé. Két napot nálunk töltöttek, a gyerek pedig éppen akkor jött a világra, amikor ők tovább akartak utazni. A szomszédos szobában várakoztak, majd amikor édesapa bement hozzájuk, hogy közölje, minden szerencsésen alakult, Raphaela néni megkérdezte, láthatná-e még az elutazása előtt édesanyámat és a gyermeket. Ekkor lépett be a szobába a fiatal orvos – a haja szöke volt, a járásában pedig valami feltűnő, imbolygó jelleget lehetett megfigyelni! –, és szó szerint azt ismételte el, amit én a látomásom során hallottam. Igen! Minden pontosan úgy történt, ahogyan *én már egyszer átéltem!* Mintha egy filmfelvételtől a környezetétől elszigetelten néztem volna meg egy részletet. Attól kezdve többször is megismétlődött, hogy jövőbeli eseményeket álmokképek formájában pontosan előre láttam. Kezdetben ezek a látomások álomban jelentkeztek – mintha függöny húzódná félre –, később viszont már akaratlanul is ebbe az állapotba tudtam jutni, tudatosan, anélkül, hogy aludtam volna. Csak sokkal később.

A kishúgom majdnem unokának számított a családban. Grete akkoriban már tizenkilenc, én tizenhat, az öcsém pedig kilencéves volt. A kislány hamar mindenki kedvencévé vált. Mi ketten, a két idősebb lány azonban az új családtag miatt meglehetősen háttérbe szorultunk, és magunkra maradtunk. Sok éven át csak a nevelőnő kísért el minket, ha fagyit akartunk enni, koncertra vagy társaságba mentünk. Mamát éppen annyira lefoglalta az új kistestvérünk, mint annak idején az öcsém. Így nem is lehet csodálkozni azon, hogy nem tudott az ügyeimmel foglalkozni, még akkor sem, amikor észrevette, hogy vitáim vannak a vőlegényemmel. A harcomat egyedül, segítség nélkül kellett megvívnom.

A múlt életre kel

Amikor az eljegyzésem felbontása után hazamentem Raphaela nénitől, már nyár volt. Tizenkilenc éves voltam, és élvezni akartam a szabadságot. Végre anélkül érintkezhettem fiatalokkal, hogy vőlegényem előzetes engedélyét kellett volna kikérnem. Így a megérkezésem után az első utam rögtön a tenispályára vitt. Itt már az első napon összeismerkedtem egy nagyon kedves, egészséges és szimpatikus fiatalemberrel. Nagyon kellemes fiú volt. Arányosan felépített, nyúlánk, izmos teste és szép arca mindenkiben jó benyomást keltett. Állandóan vakítóan fehér teniszruhában jelent meg. Rögtön elnyerte tetszésemet – én is az övét! A harmadik napon egy ügyetlen játékosnő megütötte a labdaszedő fiú fejét a teniszütővel. A fiú keserves bömbölésbe kezdett. A szimpatikus fiatalember rögtön eldobta a teniszütőjét, odafutott a síró kisfiúhoz, ölébe vette, és csitítani kezdte. Nem törődött azzal, hogy a gyerek a könnyeivel be-maszatolta makulátlan teniszöltönyét. Megsimogatta a kicsit, leszárította a könnyeit, pénzt adott neki, míg a gyerek végre mosolyogni kezdett a könnyein át, majd elfutott a büféhez, hogy édességet vegyen magának.

A szívemet melegség töltötte el. Ó – gondoltam –, olyan fiatal-emberek is vannak, akiknek a szívében jóság lakik? Szeretni kezdtem őt...

Télen a menyasszony lettem. Mély és szenvedélyes szerelem fűzött minket egymáshoz, és lázas türelmetlenséggel vártam, hogy testestül-lelkestül, egész lényemmel a felesége legyek.

Édesapa azt akarta, hogy először fejezzem be a tanulmányaimat. A zeneakadémián még egy évem volt hátra, így hát várnunk kellett, én pedig továbbra is napi négy-öt órán keresztül gyakoroltam a zongorán, összhangzattant és kamarazenét tanultam, egyszóval mindent, ami a vizsgához szükséges volt. A vőlegényem minden este eljött hozzánk.

Egy este, amikor a vőlegényem már elment, lefeküdtem, és mély álomba merültem. Szokás szerint mindenféle zavaros és jelentés nélküli dologról álmodtam, amikor hirtelen furcsa, ritmikus ismétlődő hangra lettem figyelmes, valamilyen csattogásra, amely egyre erősebbé vált, míg aztán egyszer csak kitisztult a tudatom, és felébredtem.

Kinyitottam a szememet, és látom, hogy a ritmikus ismétlődő csattogást a rabszolgafelügyelő korbácsa váltja ki. A rabszolgafelügyelő mellettem áll, és korbácsával az ütemet adja meg, amelyre az engem vonzó rabszolgák lépnek. Valamilyen alkalmatosságon fekszem, amely úgy csúszik lassan előre, mint valami síneken haladó szán. Tudom, hogy éppen most húztak ki a palotából, korábban hallottam, amint valaki becsukta a kaput. Fel akarok ugrani – de nem tudok. Mintha megbénultam volna, egyetlen testrészem sem tudom megmozdítani, mivel a nyakamtól a lábujjamig szorosan megkötöztek. Úgy fekszem ott, mintha egyetlen tömbből faragtak volna, karjaim a mellkasomon keresztbe fonva, lábaim pedig szorosan egymás mellett, kinyújtva. A helyzetem csak annyit enged meg, hogy előre vagy felfelé nézzek. A lábujjaim felé próbálok tekinteni, és a vakító napfényben meglátom az engem ritmikus mozdulatokkal vonzó, előregörnyedő férfiak izzadságtól csillogó, csupasz hátát. Az izzadó testek fölött eltekintve a távolban fehér kőből készült épületet pillantok meg, amelynek közepén ajtónyílásnak látszó, mélyfekete folt sötétlik. Az épület élesen elkülönül a sötétkék égtől az erős napfényben vakító fehérségű falaival. Ahogy a rabszolgák egyre csak vonsoznak az épület felé, a fekete folt is növekszik.

Felnézek az égre, amelynek sötétkék színe már szinte feketébe megy át. Két nagy madár köröz felettem – vajon golyák vagy darvak?

A kőépület már egészen közel van, a fekete folt most egészen nagy... igen... tényleg egy nyílás. – Ó! Most ismerek csak rá: a halottak városában vagyunk!... ebben a *sírban*! Már itt is van, a rab-szolgák belépnek, eltűnnek a sötétben... most elsiklik a fejem fölött a tintafekete nyílás... és a vakító napfény után elsötétül körülöttem a világ; minden eltűnik... teljes sötétségben vagyok! Hideg borzalom fut végig rajtam, és belsőmben hangtalanul kiáltok fel:

-- Mennyi ideig – mennyi ideig kell még itt bezárva maradnom?

Ekkor jól ismert hangot hallok, amely kérlelhetetlenül, visszavonhatatlanul közli az akarátát:

- Háromezer évig...

Határtalan kétségbeesés vesz erőt rajtam.

Elveszítem az eszméletemet...

Valaki teljes erővel rázott. Kinyitottam a szemem – és a nővérem szemébe néztem. Még mindig rázott, és rémülten meredt rám.

– Az ég szerelmére – mondta –, mi van veled? Itt ülsz tágranyílt szemmel, és közben olyan szörnyűségesen nyögsz, mintha a halálo-don lennél. Hívjam anyát?

Válaszolni akartam, de egyetlen hang sem jött ki a torkomon. Az éppen átélt borzalom még mindig ránehezedik a mellkasomra, és összeszorítja a torkomat. Nyögve és mutogatva próbálom a nővérem tudomására hozni, hogy semmi bajom, nyugodjon meg. Majd visszahuppanok a párnámra, hogy átgondoljam a történeteket, de képtelen vagyok összeszedni a gondolataimat. Még mindig az át-élt borzalom hatása alatt fekszem az ágyon, és hosszú, hosszú percek telnek el, amíg szívem újra a megszokott ritmusban kezd verni, amíg némileg megnyugszom, és az egész helyzetet – ki vagyok, hol vagyok – képes vagyok felfogni. A nővérem egy ideig még mellettem kuporog, majd amikor látja, hogy már nyugodtan fekszem, és lassan a légzésem is egyenletessé válik, még egyszer megkérdezi:

– Nincs szükséged valamire?

Ekkor már meg tudok szólalni:

– Nem, köszönöm.

Másnap megpróbáltam rendezni a gondolataimat, és az átélt élményekbe valami értelmet vinni. Mi volt ez? Mi történt éjszaka?!

A jövőbeli látomásaimhoz hasonló kalandban volt részem, de a jövőről itt nem lehetett szó. *Jövőbeli látomásaimban ugyanaz a személy vagyok, mint ébren, de most egészen más egyén voltam!* Hosszan nézegettem magam a tükörben, és igyekeztem felfogni, hogyan lehet egyetlen ember egyszerre két személyiség. Hiszen itt vagyok, magamat látom a tükörben, de *egy másik kép is él bennem, amelyet szintén tükörben, igen, egy óriási, ezüstből készült tükörben láttam, akkoriban, amikor még ez a bizonyos másik személy voltam!*

Aki itt áll, az én vagyok, de egyben az a lény is én vagyok, akit egy sírba vonszoltak azon a helyen, *ahol otthon voltam*. Néhány perc leforgása alatt átéltem az azonosságot egy másik személlyel, aki ugyanolyan pontosan tudta, hogy kicsoda, hova tartozik, hol van az otthona, egyszóval ugyanazzal a tudatossággal élte az életét, mint bárki más, aki tisztában van a helyzetével anélkül, hogy külön el kellene gondolkoznia rajta. Hirtelen feléledtek azok az emlékek, amelyeket egy másik élet, egy másik otthon alakított ki, én pedig azonnal tudtam, hogy ébredező gyerektudatommal *ezt az otthont* kerestem, ott voltam otthon, és a „nagy uralkodót”, az ottani apámat és férjemet kerestem, amikor az „igazi apámra” akartam rátalálni. Az évek során lassan elfogadtam a jelenlegi helyzetemet, és beleéltem magamat abba a hitbe, hogy jelenlegi édesapám és édesanyám egyben az „igazi” szüleim. Az idegenség érzése azonban végig bennem maradt, és most egy csapásra felébredt bennem az igazság. Csak az tetszett furcsának, hogy sok dolgot, amelyet akkoriban magától értetődőnek vettem, most egészen másként ítélt meg. A kétféle felfogás ütközött egymással. Tudtam például, és teljesen rendjénvalónak tartottam, sőt rendkívüli kitüntetésnek és megtiszteltetésnek vettem, hogy egyszerre voltam lánya és hitvese az apámnak – a fáraónak. Most, amikor erre ráébredtem, viszolygást éreztem, mivel neveltetésem révén egészen más erkölcsi normák vésődtek belém. Akkoriban azonban ez természetesnek számított, semmi erkölcsi kivetnivaló nem volt benne. Ha ugyanis meghalt a fáraó felesége, és a volt feleségnek nem volt lánytestvére, a fáraó a saját lányát emelte hitvesül maga mellé. Idegen nőt ugyanis, aki *nem* az ő családjából származott, nem állíthatott a saját, az élő fáraó családjába tartozó lánya *főlé!* És ki más tolthette be a királyi hitves

szerepét, ha nem a család rangsorban következő tagja: a lány? Mi ebben az erkölcstelen? Az lett volna erkölcstelen, ha az uralkodó idegen asszonyt visz a családba. Sok dologra emlékeztem, különösen a templomra, ahova gyakran elmentem – de fehér foltok is maradtak az emlékezetemben, például az, hogy miért fektettek bele a szarkofágba olyan szorosan összekötözve. Miért vonszoltak a sírba? És *kitől* származott az az ismerős hang? Kitől? Emlékeimet egy fal takarta el, és ha tovább akartam köztük kutatni, szinte áramütésként csapott meg valami. Képtelen voltam visszaemlékezni többre!

Másnap reggel a családi asztalnál a következőket mondtam édesapámnak:

– Édesapa, az iskolában azt tanultam, hogy a piramisok királyi sírok. Ez nem igaz! Nem az összes piramist használták sírként. Egészen más célt szolgáltak. A halottakat a városon kívül temették el egy sírvárosban. A halottakat szánkószerű szarkofágban vontatták ki oda, majd befalazták őket. A sírt kőtömbbel zárták le.

Édesapa meglepetten nézett rám, és megkérdezte:

– Ezt meg honnan veszed? Az összes egyiptológus azt állítja, hogy a piramisok királysírok. A halottak városáról viszont semmit sem hallottunk még.

– Mégis, édesapa, pontosan tudom, hogy így volt – válaszoltam, igazságom tudatában.

– Igen? Honnan? – kérdezte édesapa, és mindenki várakozón nézett rám.

– Magam sem tudom, ezt nem tudnám elmagyarázni – mondtam, és elmeséltem éjszakai látomásomat. Édesapa figyelmesen végighallgatott, és látta, hogy még most, az élményem ismertetése közben is reszketek az iszonyattól, látta, hogy átélt esetről számolok be, és végül a következőket mondta:

– Shakespeare azt írta a Hamletban: „Több dolgok vannak földön és egen, Horatio, mintsem bölcselmetek álmodni képes”*. Manapság átörökített emlékekről is beszélnek, amelyekben én nem hiszek. Szeretném tudni, hogyan rejtőzhet egy család egész, az ősökig visszamenő története egyetlen láthatatlan, parányi sejtben? A tudó-

* Arany János fordítása

sok feltételezésekkel állnak elő, amelyek minden húsz évben változnak. Én azonban azt tanácsolom neked, ne foglalkozz ezekkel a dolgokkal, és ne gondolj többé az álmodra vagy látomásodra, bármi volt is az. Rögeszmévé válhat, míg aztán a végén teljesen belebolondulsz. Tarts csak ki a józanság mellett, és felejtkezz el az egyiptomi temetésről szóló történetedről. Talán olvastál erről valahol valamit?

– Nem, édesapa, semmit sem olvastam vagy hallottam Egyiptomról, csak annyit tudok, amennyit az iskolában kellett tanulnunk az egyiptomi történelemről, de még az sem érdekelt, ráadásul egészen mást tanítottak nekünk, mint amit a látomásomban láttam. Nem találok magyarázatot erre az élményemre, de biztosan érzem, hogy amit elmondtam, azt a valóságban is pontosan úgy átéltem. Kétségem sincs afelől, hogy létezett az a személy, aki az álomban én voltam, csak azt nem értem, hogyan lehetséges, hogy ez az egyén itt, a bőrömben *én vagyok*. És ki volt az a másik? Nem értem. Lehet, hogy az ember többször él?

– Kapunk még gyümölcsöt? – fordult édesapa hirtelen mamához. Hozták a gyümölcsöt, és a család másról kezdett beszélgetni. Amikor este lefeküdtem, kíváncsi voltam, vajon éjszaka újra beleálmodhatom-e magam a másik „énembe”. A jelenség azonban nem ismétlődött meg. Sok-sok napot vártam, még tudatosan is megpróbáltam visszahozni az élményt. Nem! Nem sikerült. Az álom nem ismétlődött meg.

Lassan elfeledkeztem róla, nem gondoltam rá többet. Józan felfogásom kizárta az ilyen képzelgéseket. Gyakoroltam a zongorázást, tanultam, és minden este vártam a vőlegényemre... Így telt el egy év.

Második találkozásom a halállal

Végre eljött az esküvőm napja. Ma már álomnak tetszik, ahogy fehér menyasszonyi ruhámban belépek a szalonba, és kezemet ünnepelő ruhába öltözött vőlegényem karjára helyezem. Lefényképeznek minket, ami engem csak idegesít. Azután lemegyünk a lépcsőn, és beszállunk a virágokkal díszített autóba. Grete és az unokahúgom követnek minket rózsaszínű selyemruhában, a két unokafivér kíséretében, akikkel „örök barátságot” kötöttünk. Most mindkettő elegáns, fiatal katonatiszt. Őket követi az öcsém szomorú, komoly arc kifejezésével – most tizennégy éves –, majd kis, négyéves húgocskám, aki olyan bájos, mint egy játékbaba. Fennhéjázó hetykeséggel néz végig a sok felnőttön. Azután rokonok sora következik, közöttük van a királyian öltözött Raphaela néni, a vőlegényem anyja, majd édesanyám, aki még mindig sugárzóan szép és fiatal és édesapám, aki frakkjában és cilinderében a női szíveket meghódító jelenség. Amikor azonban észreveszi, hogy jót mulatnak a cilinderén, pajkosan rám mosolyog, mivel a formalitásokat éppolyan nevetségesnek tartja, mint én. Ha tudná, mit szenvedek a hónaljamig érő kesztyűtől! A legszívesebben letépném magamról – gátol a szabad mozgásban. Miközben kezemben tartom a virágcsokrot, és vőlegényem oldalán állok, aki a gomblyukába egy szál virágot tűzött, olyan érzésem támad, mintha virágokkal feldíszített áldozati állatok lennének, akik a mindenható „szokás” zsarnoksága alatt kényszerülnek a színjátékban való részvételre. Legszívesebben elfutnék, hogy az idős nénikék, nagybácsik, ismerősök és idegen nézelődők ne

mustrálhassanak minket, mint két kirakati bábút. Tudom, most mindannyian arra gondolnak, amit én a legnagyobb szentségnek tartok: a szerelem beteljesedésére. De mennyire másként fogjuk fel ugyanazt a dolgot! Azt is tudom, hogy némelyik komisz nagybácsi most időtlen megjegyzésekkel viccelődik. Mégsem menekülhetek el, a hosszú kocsisor már a templom felé gördül – belépünk – az oltár előtt állunk. Igyekszem elérzékenyülni, megfőtődni – hiába. Mint mindig, most is tárgyilagos józansággal szemlélem az eseményeket. Türelemmel hallgatom végig családunk barátját, a lelkipásztort, amint szép és magasztos dolgokról beszél. Rám néz, én pedig látom a tekintetén, éppen arra gondol, hogy megkértem, ne mondjon hosszú és unalmas eskető beszédet, különben hangosan és tágra nyitott szájjal fogok ásítani. Mama akkor egészen felháborodott határtalan szemtelenséggel, de annyit mégis sikerült elérnem, hogy a lelkész velős, de rövid beszédet mondjon. Hála Istennek! A hosszú esketőbeszéd még egyetlen házasságot sem tett boldoggá! – Az esketés után megrohamoz minket a rokonok és barátok serege, majd háromnegyed órán keresztül megállás nélkül csókolnak, ölelgetnek, szorítgatnak minket – az öreg nagybácsik igyekeznek kihasználni a lehetőséget, hogy a fiatalasszonyt minden oldalról megcsókolják és magukhoz szorítsák, amit magamba fojtott undorral tűrök... aztán az egésznek vége. Még az esküvői bankettet kell elviselnünk. Végre búcsút vesznek tőlünk a rokonok és barátok, átöltözöm, és megkezdem „férjuralommal” a mézesheteket.

Amikor hosszú várakozás után az általam szeretett férfi felesége lettem, az elképzelhető legnagyobb boldogságban volt részem. Amit akartam, megvalósult, Isten és az emberek előtt az ő hitvesévé váltam. Nem állhatott közénk több tiltótábla. Szenvedélyesen szerettem, egész lényemmel, ő pedig ezt fenntartás nélkül viszonzta. A szerelem tökéletes beteljesedését éltem át – testben és lélekben.

És akkor minden összeomlott.

Most még fájdalmasabban ütköztem a fekete falba, amely egyszer már elélem magasodott: életemben másodszor találkoztam a halállal. Ez alkalommal azonban sokkal jobban megviselt a találkozás... Amíg a boldogságra vártam, volt egy biztos pont az életem-

ben, amelynek az elérésére törekedtem. Volt mire várom. Amint viszont beteljesült a vágyam, a jövőm hirtelen üressé vált, nem volt semmi, aminek a megvalósulására vártam volna. Mire számíthatok még az életemben? Mindent elértem. Ami ezen kívül jöhet még, legfeljebb arra lesz jó, hogy kitöltsem a maradék időt. *A maradék időt? Meddig? A kérdésre így hangzott a válasz: a halál!ig!*

Rá kellett jönnöm, hogy bármit akarunk is tenni vagy elérni, bármit tartogat is számunkra a sors, én és a többi ember is ugyanabba az irányba haladunk – más irányba nem is haladhatnánk –, a halál felé! Hogy meddig tart, amíg odaérünk, senki sem tudja előre, de előbb vagy utóbb minden ebbe a sötét hasadékba hullik. Azt is be kellett látnom, hogy szerelmünk nem tarthat az örökkévalóságig, mégpedig azért, mert előbb vagy utóbb egyikünknek meg kell halnia. A boldogságnak akkor egy csapásra vége szakad. Amikor a férjemmel együtt voltam, és szép, szeretettől izzó szemébe néztem, egy hideg marok szorítását éreztem a torkomon, és a következő kérdés visszhangzott bennem: meddig láthatod még ezt a szép szemet? Mit tartogat számodra a jövő? Még ha nagyon boldog vagy is most – és még sokáig, tételezzük fel, hogy kivételesen hosszú ideig élhetsz vele együtt –, a vég előbb vagy utóbb úgyis eljön, és mindenképpen ugyanaz lesz: vagy neked kell lezárod az ő szemét, vagy neki a tiédet! És elveszítitek egymást, búcsút kell vennetek egymástól. Az idő hihetetlen gyorsasággal halad előre, igazán semmi jelentősége, hogy rövid vagy hosszú idő elteltével következik-e be a vég. A legnagyobb boldogságnak, a legnagyobb szerelemnek is – mindennek – véget kell egyszer érnie, és el fogjátok veszíteni egymást és mindazt, ami szép és jó volt...

Miközben szeretőm szép szemébe néztem, *erre* a hangra figyeltem. Tudtam, hogy bármennyire szeretném is a fületem elzárni előle, akkor is *hallanám*, nem némíthatnám el, *ugyanis igaza van; amit mond, az az igazság!*

Gyakran tapasztaltam, hogy az emberek úgy tesznek, mintha minden örökké tartana. Egyszerűen nem gondolnak a jövőre. A legtöbben abban a hitben élnek, hogy soha nem halnak meg, sőt az általuk szeretett személyek sem halandók. Nem akarják tudomásul venni, hogy földi létük rövid időre szóló ajándék, amelynek egyszer

véget *kell* érnie! Előbb vagy utóbb mindenki meghal, de előtte még a szeretteit is elveszítheti. Az emberek nem akarnak erre gondolni. Csakhogy akár gondolnak rá, akár nem – *így van!* Senki sem tagadhatja le. Akkor viszont mi értelme van a boldogságnak, ha a sors ezt az ajándékot mindenképpen elveszi tőlünk? Mi benne a jó? Az, hogy az ember utána még boldogtalanabbá válik? Az ember a boldogságért küzd, és amikor már elérte, előre tudja, hogy el *kell* veszítenie. Minél nagyobb a boldogság, annál nagyobb a veszteség. Amikor még nem voltam ennyire boldog, tulajdonképpen mégis boldogabb voltam, *mert még nem állt fenn annak a lehetősége, hogy elveszítem a boldogságot!* Így végül arra a következtetésre jutunk, hogy csak az lehet és maradhat boldog, aki soha nem élte át a boldogságot! Micsoda szörnyű ellentmondás! És miért van ez így? Azért, mert minden csak bizonyos ideig tart, semmi sem örök, minden meghal, minden megszűnik, mindennek véget kell érnie!

Ó, idő! Ó, elmúlás! Meddig kell még láncaid rabságában szenvednem? Hányszor fogok még fekete, áthatolhatatlan faladba ütközni? Az összes boldog percemet megmérgezted, hiszen soha nem verhettem ki a fejemből, hogy amint megkapok valamit, már el is veszítettem, hiszen egyszer annak is véget kell érnie. És most mégis köszönetet mondok neked, *elmúlás!* Mert azzal, hogy egy percre sem engedted, hogy időhöz kötött, múltó boldogságot élvezzek – az állandó szenvedésen keresztül rátaláltam magára a *múlhatatlan, soha véget nem érő örökkévalóságra*, az örök, isteni *létezőre!*

Akkoriban azonban még sejtelmem sem volt erről. Azt sem tudtam, hogy a kilátástalanságnak ez az állapota, amikor az ember úgy érzi, mintha sivatagban tévelyegne, és a lelke mélyén segítség után kiált, a megváltás kezdetét jelzi. Ahogy a Szentírásban áll: „Kiáltó szó a pusztában: Készítsétek az Úrnak útját, és egyengessétek meg az ő ösvényeit... aki utánam jő, erősebb nálamnál, akinek saruját hordozni sem vagyok méltó; ő Szentlélekkel és tűzzel kereszttel majd titeket.”

Akkoriban még a pusztában tévelyegtem, hangtalanul kiáltottam segítségért, és láthatatlan könnyeket ontottam. Vízrel keresztelkedtem meg – könnyel –, és nem tudtam, hogy közel már az idő, amikor megismerhetem az örökké *létezőt*. Ezt az állapotot ugyanis az

követi, aki magáról a következőket mondta: „Én vagyok a feltámadás és az élet; aki hisz én bennem, ha meghal is, él” – és a Szentlélekkel fog keresztelni...

Ő azonban még nem érkezett el. Keresztelő János helyzetét élttem át, segítségért kiáltottam a pusztában, mivel kétségbeesésemben olyan egyedül maradtam, mintha pusztában lennék... Férjemnek nem akartam említést tenni az elkeseredettségemről. Ő maradéktalan boldogságot élt át, és képtelen lett volna rá, hogy megértse. Ha nem gyötörték hasonló gondolatok, *ha még a halandók álmodta*, akkor minek is ébresztettem volna fel és tettem volna boldogtalanná? Nem láttam megoldást a helyzetemre, mert senki sem győzhetett volna meg arról, hogy nincs igazam. Mindenki más csak annyit tehetett volna, hogy elismeri, valóban minden elmúlik egyszer, és az az egyetlen vigasz, ha „nem gondolunk rá”. Engem azonban egyáltalán nem elégített ki a valóság figyelmen kívül hagyása. Még kevésbé elégítettek ki a „túlvilágról” szóló vallásos mesék, ezek az emberek elbódítását szolgáló fantáziaképek. Boldog, aki az ilyesmiben hinni tud – gondolkozó ember azonban bizonyítékokat szeretne látni. Állandó lelki feszültségben éltem, nem tudtam tőle szabadulni. Az állandó lelki feszültség pedig előbb vagy utóbb a testben is jelentkezik...

Sötétség

Testi adottságaimban édesapára hasonlítottam. Én is magas növésű voltam, a hajam, ha nem volt is olyan mélyfekete, mint édesapáé, sötétbarna volt, a bőröm pedig, eltérően édesanyám rózsás bőrszínétől édesapáéhoz hasonlóan inkább sápadt. Csak a szemem volt más: nem fekete, hanem sötétkék színű.

Az esküvő után még sápadtabb és feltűnően sovány lettem. Nem tudtam kibékülni a mulandóság gondolatával, és egy pillanatra sem voltam képes egészen szabadon és boldogan fellélegezni. A lelkemre nehezedő, állandó nyomás károsan hatott a testem állapotára.

Egy este teljesen egészségesen feküdtem le. Reggel, amikor kinyitottam a szemem, önkéntelenül a mennyezetre pillantottam. A legnagyobb megdöbbenésemre vastag, fekete csíkot vettem rajta észre. Annyira meglepődtem, hogy azonnal felültem az ágyon. Pontosabban akartam látni a furcsa, fekete csíkot, amely azonban a hirtelen mozdulatra feljebb ugrott, majd lassan újra lesüllyedt.

Egy pillanatra kihagyott a szívverésem az ijedtségtől. Rájöttem, hogy a csík nem a mennyezeten, hanem az én szememben van. A két szememet felváltva nyitottam és csuktam, amíg aztán kiderítettem, hogy a fekete csíkot csak a jobb szememmel látom.

Egyszer hallottam bizonyos fajta látási zavarról, amelyet a „röpködő legyek” kifejezéssel jelölnek. Az ember ilyenkor kis, fekete, táncoló pontokat lát a szeme előtt, mintha muslincák repkednének összevissza. Mint halottam, ez idegi okokra visszavezethető

jelenség, és nem veszélyes. Megpróbáltam kideríteni, vajon én is ezeket a „muslincákat” látom-e. Fel-le mozgattam a szememet, a csík pedig pontosan a gravitáció törvényei szerint viselkedett. Mintha valamiféle vastag, fekete szál lenne a szememben, amelynek az egyik végét rögzítették valahová. A másik vége szabadon mozgott, és szemem minden elmozdulását követte. Nem idegi okokkal magyarázható érzékszalódás volt tehát, hanem fizikailag létező jelenség!

Ekkor kezdődött el a kálváriám, amelyet jól ismernek mindazok, akik az emberi tudomány által kezelhetetlen betegségen estek át. Az egyik híres professzortól mentem a másikhoz, és az eredmény az volt, hogy a szememet nem lehet meggyógyítani, mivel a jelenség nem organikus betegségre vezethető vissza. Egyikük a következőket mondta:

– Ez nem betegség, és így nem is lehet gyógyítani. Öregkori tünetről van szó, amely nagyon, nagyon ritkán egészen fiatal embereknel is felléphet. Ahhoz hasonlítható, mint amikor egy fiatal lelki megterhelés miatt megöszül. Hogyan kezelhető ez a folyamat? Ha a lelki megterhelés megszűnik, leállhat. De meggyógyítani? Gyógyítani csak betegségeket lehet. A tudomány tehetetlenül áll ezzel a látási zavarral szemben. Idősek esetében teljesen ártalmatlan, mert csak nagyon lassan romlik a beteg állapota. Fiatalok esetében kiszámíthatatlan. Az ön szeme teljesen egészséges, de túlságosan érzékeny. A tábláról az összes betűt le tudta olvasni, még a tábla gyártási helyét is. Ilyen éles szemű embert ezer közül egy esetben lehet találni. Az érzékelt benyomások megértésének képessége is szokatlanul jó önnél. A fényérzékenysége annyira kiváló, hogy még olyan megvilágítás mellett is el tudta olvasni a legkisebb betűket is, amelynél az átlagember azt sem tudja megmondani, hány ujját lát maga előtt. Ilyen látás csak néhány matrónál fordul elő, akik hihetetlen távolságból is le tudják olvasni az időt a parti templomtorony órájáról. Ők azonban állandóan a sós tengeri levegőt szívják, nem idegesek, és nem élnek lelki feszültségben. A matrónok ellenállóképessége elég nagy ahhoz, hogy szemük rendkívüli érzékenységet egyensúlyban tartsák. Ön, kisasszony, azonban a nagyvárosi levegőt lélegzi be, és alacsony

az ellenállóképessége, hiszen túlzottan sovány. Mondja, nem szenved valamilyen állandó lelki megterheléstől?

– Nem, professzor úr – válaszoltam –, teljesen boldog vagyok.

Hogyan is magyarázhattam volna meg neki, hogy a múlt jelenti azt az örületet, amelyről nem tudok szabadulni?! Hogy az idővel küzdök, amely könyörtelenül fut előre, és az összes élőlényt a boldogságukkal együtt maga után vonszolja a romlás, a megsemmisülés felé, majd végül a halálba taszítja őket?

És ha elmondtam volna is mindezt, hogyan szabadíthatott volna meg ettől a kintől? Inkább más kérdést tettem fel neki:

– Professzor úr, áttekintve ez a tünet a másik szememre is?

– Honnan tudjam? Reméljük, hogy a sóinjekciók használni fognak, és az izzadmány fel fog szívódni. Reménykedjünk, hogy a másik szemet nem érinti a tünet. Jósolni azonban semmit nem tudok, még kevésbé adhatok garanciákat. Egyen kiadósan, tegyen róla, hogy szűnjön meg a vérszegénysége, így a szeme ellenállóképessége is javulhat. Erős napfényben mindenestre hordjon sötét szemüveget, hogy az érhártyát pihentesse. Ne erőltesse meg magát, és akkor talán rendbejön majd.

Ez elég volt. Férjemmel a szüleimhez mentem, és úgy éreztem, mintha mindezt valaki más élte volna át helyettem. Hallgattam ezt a valakit, miközben a szüleim kérdéseire válaszolt, néztem, miközben elfogyasztotta a vacsorát; valahogy minden annyira megváltozott, olyan különössé vált. A család minden tagját megviselte az eset, de igyekeztek valódi érzéseiket elrejtve vidámnak mutatkozni. Mama nyugtatgatni próbált:

– Ne aggódj, minden rendbe jön. A családban sem az én, sem az édesapád oldaláról nem fordult még elő szembetegség. A szemed hamarosan rendbejön. *Ne is gondold rá!*

Ó! Milyen gyakran hallottam ezeket a szavakat olyan értem aggódó emberektől, akik vigasztalni próbáltak. „Ne is gondold rá!” Hogyan ne gondoljak olyasmire, ami folyton a szemem előtt táncol?! Hogyan feledkezzek meg róla, amikor a fekete csík mindig belenyúl a látóterem egy részébe, és zavar? Ha ránéztem valakire, a fekete csík először az illető homlokán jelent meg, majd lassan leereszkedett az orrára. Később pedig, amikor a fekete foltok

már folyamatosan szaporodtak, mindent úgy láttam, mintha pizkos, megtépázott hálón keresztül néznék. Hogyan feledkezzek meg erről?

Az első napokban úgy éreztem magam, mintha egy hatalmas sziklatömb esett volna a fejemre, és én teljesen szétlapítva, megsemmisülten feküdnék a földön. Fel se tudtam fogni, mi történik velem: az én szemem van komoly veszélyben? Időskori tünet? Lehetetlen! Ez csak rossz álom, amelyből majd fel kell ébrednem. Ha már megszabadultam a lidércnyomástól, újra megkönnyebbültem és szabadon lélegezhetek föl.

A lidérces álom azonban csak nem akart véget érni. A tükröm előtt ültem, és fürkésző szemmel néztem magamat. Nagy, sötét-kék szemű gyermeki arc meredt vissza rám. Ezek a szemek mutatnának időskori tüneteket? Hiszen még egészen fiatal vagyok, éppen most kezdtem el az életet! Már öregednék? Igen, ott fent a hegyen, amikor először ütköztem a halál falába, már elfogadtam, hogy minden mulandó. De ilyen gyorsan? Ennyire váratlanul? Akkoriban azzal nyugtattam magam, hogy még van időm, igen, sok, nagyon sok időm! Máris lejárt, amit kiszabtak nekem? Lehetőséges, hogy a test nem egyszerre öregszik, hanem éppen egyik olyan értékes szerve, amilyen a szem, korábban tönkremehet? Előfordulhat, hogy a test hosszú időre megmarad még – de szem nélkül? Vakon? Borzasztó! – Borzasztó!

Nem! Ez kibíratatlan! El akartam futni... elmenekülni... De hová? A szerencsétlenségemtől, a látásomat zavaró fekete foltoktól soha nem szabadulok meg, bármerre futok is...

Olyan határtalan kétségbeesés fogott el, amelyet csak azok érthetnek meg, akik átestek már hasonló dolgokon. Mennyire sajgott a szívem, amikor vak embereket pillantottam meg – mennyire együttéreztem velük! Kétségbeesésem egyetlen percre, egyetlen pillanatra sem hagyott magamra. A fekete foltok egyfolytában a szemem előtt táncoltak, és az idő múlásával változtak. Folyamatosan figyeltem őket. Szokásommá vált, hogy reggel, felkelés után először a szememet kezdtem vizsgálgatni. Rosszabbodott a helyzet? Látom még a kisbetűket a jobb szememmel? – És ha nem –, ha leírhatatlan iszonyatot átélve azt kellett megállapítanom, hogy

további romlás következett be, a vér a fejembe tódult, és zakatoló szívvel kutattam tovább, hogy megtudjam, milyen mértékű romlás történt.

Ó, Beethoven! – Ezekben a napokban megértettem, a kétségbeesés milyen mélységeibe zuhantál, amikor elvesztetted a hallásodat! Ismerted ezt az állapotot, a pánikot, amikor az ember már úgy érzi, képtelen elviselni a szenvedéseit, menekülni szeretne a borzasztó kínoktól. Igen! De hová? A balszerencse nem hagyja magára áldozatát! Nem lehet szabadulni tőle, az ember nem bújhat ki a saját bőréből! A minket ért csapást mindenhová magunkkal kell cipelnünk.

A mulandóság fölötti elkeseredésemet most megtetézte a romlás, a halál örök „mementója” a szemem előtt táncoló fekete foltok formájában. Néha úgy éreztem, megőrülök ezektől a látóterembe tolatkodó foltoktól. De nem volt kegyelem!

Többé semminek sem tudtam örülni. Férjem mindent megtett, hogy segítsen, elfelejtse velem a szemem állapotát, de bármit tett is, bármivel ajándékozott is meg, képtelen voltam örülni. Minden a mulandóságra emlékeztetett, hiszen bármire tekintettem is, a foltok ott éktelenkedtek. A karthauzi szerzetesekhez hasonlóan, akiknek a tenyerükön megörökített két betű, az „M. M.” miatt folyamatosan a „Memento Mori” kifejezésre kellett gondolniuk, a szememben meglévő foltok engem is állandóan figyelmeztettek valamire – a vakságra, magára a halálra!

Ha férjem szép vidékre vitt, arra gondoltam, vajon meddig láthatom még a napfényt, a hegyeket, a réteket, az égboltot, a természetet a maga teljességében. Ha az Operában pompás előadást láttam, az jutott eszembe, vajon meddig nézhetek még ilyen szép előadásokat, meddig csodálhatom a balerinák finom mozdulatait. Mély, a rémisztő valóság által kiváltott elkeseredés kerített hatalmába, mivel a folyamat már a másik szememben is megindult, igaz, kisebb mértékben. Így hát mindenképpen számolnom kellett azzal az eshetőséggel, hogy elvesztem a szemem világát. Közben még csak nem is tudtam úgy igazán sírni. Mindig is nehezen sírtam el magam, mivel a sírást teljesen értelmetlennek, a méltóságomon aluli önsajnálát megnyilvánulásának tartottam. Most ráadásul egyszer s mindenkorra meg is tiltották nekem, mivel rendkívüli

módon ártott volna a szememnek. Kétségbeesésem kívülről nem látszott, és nem is beszéltem róla. Tisztában voltam vele, hogy ha egyfolytában a szemem állapotáról beszélnek, a környezetem éppúgy szenvedne tőle, mint én magam. És mivel az ember ösztönösen igyekszik megszabadulni mindentől, ami számára kellemetlen vagy káros, tudat alatt tőlem is szabadulni próbálnának. Nem akartam a szeretteimet untatni és kínozni a panaszaimmal. Éppen ellenkezőleg! Mindig vidám voltam és viccelődtem, mint a bohóc, aki a maszkja mögött a legmélyebb kiábrándultságot hordozza magában. Nyomorúságomat így rejtettem magamban.

Ez a csapás művészi ambícióimat is megsemmisítette. A zongorázás mellett már sok éve rajzoltam és festettem nagy szorgalommal, és a tanárain nagyon sokat vártak tőlem. A festés különösen nagy örömet okozott. Most viszont mindennek vége volt! Ha festeni akartam, folyamatosan a szememben ugrándozó foltokat láttam magam előtt, ami annyira zavart, és olyan határtalanul felidegesített, hogy uralkodnom kellett magamon, el ne hajítsam magamtól az ecsetet. Elfogyott az összes energiám, teljesen megbénított a gondolat, hogy ha idővel hírnévre tennék is szert, és nagy sikerem lenne is, a vakság miatt hamarosan fel kéne adnom mindent, amit elértem. Nem! Akkor már inkább teljesen feladtam a képzőművészetet. Inkább a zongorán gyakoroltam, hiszen zongorázni vakon is lehet.

Becsukott szemmel zongoráztam... Körbejártam a szobában, és különböző tárgyakat próbáltam megtalálni – becsukott szemmel. Megpróbáltam öltözni és vetkőzni – becsukott szemmel. Nem akartam, hogy a vakság felkészületlenül érjen. Ugyanakkor kizárólag a szemem becsukásával tudtam elkerülni a látóteremben táncoló fekete foltok látványát. Ez volt az egyetlen kiút...

A sóinjekciók is nagy megpróbáltatást jelentettek. Az idegek már a veszély lehetőségétől is igyekeznek megóvni a szemet, a szemhéjak reflexszerűen záródnak össze, ha valami akár csak mozdul is a szem előtt. Ezeket a természetes reflexeket kellett legyőznöm magamban. Mozdulatlanul nyitva tartott szemmel kellett figyelnem – ha ugyanis a szemek nyitva vannak, akkor az ember lát, akár akarja, akár nem –, amint az orvos a szemembe döfte az injekcióstűt. Húsz alkalommal kellett ezt kiállnom. Nem tud-

tam, hogy amikor természetes ösztöneimen próbáltam úrrá lenni, a leghatásosabb joggyakorlatokat végeztem, mivel ilyenkor az embernek a teste egésze fölött kell megtartania a hatalmát. Engem a sorsom kényszerített erre a gyakorlásra, és ennek köszönhetően szokatlan mértékű ellenőrzésre tettem szert az idegzetem fölött. Amikor azonban első alkalommal vezetett az orvos a sóinjekció után az ajtóhoz, nagyon össze kellett magamat szednem, hogy ne rogyjak meg, és a búcsúzáskor magamra erőltetett mosoly sem lehetett valami meggyőző. Olyan érzésem volt, mintha recsegnének a százizmaim, úgy berozsdásodtak volna. Ráadásul az injekciók teljesen haszontalanok voltak.

Nem kerestem már fel több professzort – egyre reményvesztettebbé váltam. Mindenkitől ugyanazt hallom. Nincs szó szervi megbetegedésről, a szemeim teljesen egészségesek – csak az üvegtest vált zavarossá. Naponta romlott a látásom. Nem mindegy, hogy az ember beteg vagy egészséges szemmel vakul meg? El kellett fogadnom az elkerülhetetlennek látszó végzetet. Bele kellett volna nyugodnom. De képtelen voltam! Hogyan nyugodhatna bele az ember abba, hogyan tekintheti rendjénvalónak, hogy megvakul? Mi ketten: a megváltoztathatatlan és én, összeütköztünk. Nem volt kérdéses, hogy csak én maradhatok alul. Nem nyugodtam bele a sorsomba – meg kellett tehát semmisülnöm.

Azon az éjszakán, amikor a fekete csík először jelent meg a szemem előtt, engem ért a csapás. Csak nem vettem rögtön észre. Ez a vidám, szemtelen, hiú, az érzékiségre ráhangolt fiatal lélek, aki híres, ünnepezt, nagy művésszé és szép, forrón szeretett feleséggé akart válni, megsemmisült. Az étellel szembeni rejtett felfogásom, amely már akkoriban, a hegyen, a halállal történt első találkozás során megnyilvánult, most teljes mivoltában mutatkozott meg. Most már képtelen voltam – és nem is akartam – elhallgatni a hangot, amely egyfolytában a mulandóságomra figyelmeztetett... Amikor pedig már nem akartam elfordulni tőle, éppen ellenkezőleg, egyre figyelmesebben hallgattam, akkor fokozatosan egyre nagyobb bizonyossággal ismertem fel a jól ismert és hőn szeretett hangot: az ő hangját...

Fordulat

Egy délelőtt egyedül mentem haza a városból. Az utcánkban szépen gondozott kertekkel körülvett villák helyezkedtek el. A nap csodálatosan sütött, az egész környék virágba borult, a madarak vidáman csiviteltek, én pedig Don Carlos szavaira gondoltam: „Ó, királyné, az élet oly szép!”

– Igen – tettem hozzá magamban –, ha a szemem világát nem veszteném el!

Ekkor jól kivehetően hallottam egy hangot, amely a következő kérdést tette fel nekem:

– Talán már vak vagy? Nem látod már a világot, az eget, a fákat, a virágokat?

– De igen – válaszoltam magamban, és körülnéztem –, még mindent tisztán látok.

Eszembe jutott, hogy amikor néhány nappal azelőtt újból elmentem a professzorhoz felülvizsgálatra, ő a következőket mondta:

– Igen, a jobb szeme meglehetősen zavarossá és homályossá vált, de a másikkal még mindig sokkal többet és sokkal jobban lát, mint az átlagemberek mindkét szemükkel.

– Ha még mindig ilyen jól látsz – szólalt meg újra a hang –, miért vagy annyira elkeseredve, mintha vak lennél? Miért adod át magadat a kétségbeesésnek? Tegyük fel, hogy életed második felét vakon kell leélned. Ha már most elkeseredsz, amikor pedig még jól látsz, akkor életed *mindkét* felét megkeserítet! Egyébként is, biztos vagy abban, hogy feltétlenül meg fogsz vakulni? Talán meghalsz,

még mielőtt valóban bekövetkezik a vakság, akkor pedig teljesen feleslegesen élted át a kétségbeesés kínjait heteken, hónapokon vagy éveken keresztül, hiszen ez idő alatt – néhány zavaró folttól eltekintve – teljesen tisztán és kifogástalanul láttál! Micsoda képtelenség olyan dolgok miatt aggódni, amelyek egyáltalán nem is léteznek! Jövő? Tudod; mi a jövő? Olyan események összessége, amelyek még nem következtek be. Miért veszed el a saját életkedvedet *nem létező dolgok* miatt? A jelenlegi helyzeted egyáltalán nem rossz. Örülj az életednek, akkor arra is több kilátásod lesz, hogy meggyógyul a szemed. Ez a depressziós állapot csak felgyorsítja a szemedben lezajló folyamatot. Élvezd a jelent, és gondolj arra, hogy *ha lelki vakságod megszűnik, testi szemeddel is látni fogsz!*

Ó, mennyire igaza volt ennek az áldott hangnak! A legmélyebb kétségbeesés pillanataiban már sejtettem, hogy a szememben kialakuló fekete foltokban *belső* sötétsége, *lelki* vakságom nyilvánult meg. De hogyan szüntessem meg lelki vakságomat? Hiszen az adott annyira nyomasztóan a lelkemre, hogy az élet és a halál titka előtt teljesen vaknak éreztem magam. A belső sötétség állapotát élttem át, mert mindenben a halált láttam, és képtelen voltam megragadni az élet értelmét. „Látóvá” akartam válni, ez volt a legfőbb kívánságom – de hogyan?

A hang pedig így válaszolt:

– Kérjetelek és kaptok, keressetek és találtok, zörgessetek és megnyitattik néktek.

Akkoriban még nem értettem meg ezeket a szavakat, de engedelmeskedni akartam. Megpróbáltam könnyedén és mélyen fellélegezni, és csak *a jelenre gondolni*! Nem ment könnyen – a fekete foltok ott táncoltak a szemem előtt, és nyomorúságomra emlékeztettek –, de újra és újra próbálkoztam, míg végül alkalmanként már vidáman is tudtam viselkedni. Igen, vidámnak kell lennem, az a szememnek is használni fog! Segíteni akartam magamon. Vidámnak kellett lennem, örülnöm kellett! Azon kezdtem gondolkodni, milyen tevékenységben lelném állandóan örömet. Férfiem hídépítő mérnök volt, és a munkája nagyon erősen igénybe vette. Az étkezésektől eltekintve az egész napot egyedül töltöttem el. Egy gondolat villant fel bennem: azt akarom, hogy gyerekeim legyen!

Milyen hosszú ideje vágytam már gyermekre! A gyermekáldás egészen boldoggá tenne! És nem lennék állandóan egyedül.

Lelkemet megnyitottam egy ismeretlen előtt, aki valahol arra várt, hogy az én *gyermekem* legyen. Az ismeretlen pedig meghallotta a hívásomat...

Miközben a gyerekekre vártam, fokozatosan eltűntek a csomósodások a szememből, úgyhogy a születés idejére már teljesen elfeledkeztem arról, hogy a szememmel valami nem volt rendben.

Ma már álomképnek tetszik, ahogy egy szanatórium műtőjében fekszem félholtan, és felébredek a narkózisból. Még mindig kába vagyok, de már meghallok egy hangot, amely áramütésként ér, és rögtön eszméletre térít. Egy üvöltés... nem olyan, mint az újszülötteké, nem, inkább egy oroszlánkölyök hangjára emlékeztet!

– Él – gondolom magamban, és hálától telten felnyitom szememet. Egy arc jelenik meg fölöttem, amely azt mondja – Fiú, szép, egészséges fiú – és elém tartja a kis, rózsaszínű emberkét. Kerek fejcskét és kis dundi testet látok magam előtt.

– Ez az én *gyermekem*? – gondolom magamban, és kíváncsian szemlélgetem. Érzem, hogy csak a teste az „én *gyermekem*”, egyébként önálló lény, amelyről most csak annyit tudok, hogy a „mi *gyermekünk*ként” érkezett.

Hamarosan párnákon fekszik a gyermek, életében először emberi ruhákba öltöztetve, és tágra nyílt szemmel mered az új világra.

Édesanyám és édesapám már megérkeztek, hogy mindkettőnket üdvözljenek az életért folytatott harc lezajlása után. Erőim fogytán vagyok, az óriási vérvesztés után alig ver a szívem. De a gyerek él!

A szülést követően nagyon lassan épülök fel. Hosszú ideig gyenge maradok, vérszegény, a fényt nehezen bírom, a csomósodások újra megjelennek, és jobb szemem üvegteste megint zavarossá válik. A jobb szememmel látott képet vastag, ködszerű felhők lepik be. Alig van azonban időm rá, hogy a szememmel foglalkozzak. A gyerek ott van mellettem, az egész napot vele töltöm, és amikor rám mosolyodik, pufók kezecskéjével átöleli a nyakamat, átmenetileg sikerül megelégednem a lelkekre nehezedő teherről.

Az évek mérföldes léptekkel szaladtak tova. A gyermek csodálatosan fejlődött, és szeretetet sugárzó, nagy, kék szemével mindeütt feltűnést keltett. Szokatlanul koraérett volt, és négyéves korában megisméllődött az az eset, amelyet velem édesapám élt át: egy képeskönyvet mutatott, és megkérdezte, mit jelentenek az egyes betűk. Elmondtam neki. A gyerek figyelmesen szemlélte a betűket, majd hangosan felkiáltott:

– Mama, ez itt akkor „bika”, ugye?

Ölembé vettem, és ezerszer megcsókoltam. Majd lassan az összes betűt megmutattam neki. Nem kellett tanítani – úgy tetszett, mintha mindennek csak eszébe kellene jutnia.

A nyarakat mindannyian a nagy tó partján lévő családi villában töltöttük. Milyen csodálatos nyarak voltak ezek! Öcsém és húgom rengeteg barátot és barátnőt hozott magával, akik aztán akár hetekre is vendégként maradtak nálunk. Kroketteztünk, csónakáztunk, fürdöttünk, esténként pedig együtt zenéltünk, társasjátékokat játszottunk, vagy a teraszon táncoltunk. Egészséges harmóniában éltünk.

A szemem miatt nem aggódtam különösebben ebben az időszakban. Gyermekem megszületése után több hónapra a tengerpartra utaztam. Ez a titokzatos erőforrás újra olyan sok energiával töltött fel, hogy kicsattanó egészségnek örvendve tértem haza, és a fényt is jobban elviseltem. Sőt, újra elkezdtem rajzolni és festeni, és a farnetszéssel is megpróbálkoztam. Mint mindig, a művészi tevékenység most is rendkívül nagy örömet okozott.

Kívülről tehát minden rendben volt. Mégsem voltam boldog, és nem tudtam, miért! Valami belső elégedetlenség és nyugtalanság kezdett kifejlődni bennem, és lassan annyira tudatosodott, hogy már nem térhettem ki előle.

Egy éjszaka, miután férjemmel újra átéltem a földi szerelem és egység beteljesülésének legmagasabb fokát, ahelyett, hogy boldogan elaludtam volna, hosszú ideig ültem csak az ágyamban, és határtalan kétségbeesést érezve tépelődtem. Sírтам, zokogtam, és ezen az éjszakán, a sötétben kíméletlen önfaggatásba kezdtem, hogy megtudjam, miért vagyok annyira elégedetlen és olyan rettenetesen boldogtalan. Magamban akartam rátalálni a magyarázatra. Minde-

nem megvan, ami embert boldoggá tehet. Honnan jön akkor ez az elégedetlenség?

Kérdésemre lassan körvonalazódni kezdett a válasz. Elkeseredésem oka lassan alakot öltött, és a tudatalattimból a tudatos gondolatok szintjére emelkedett.

Azt az embert kerestem, aki *a másik felem, aki kiegészít engem*. A szerelem olyan erő megnyilvánulása, amely két egymást kiegészítő részt készítet az egyesülésre. Az egyesülés utáni tudat alatti vágyat nevezik „szerelemnek”. Én átéltem ezt az egyesülést, elértem a lehető legnagyobb testi és lelki kielégülést, mégsem vagyok boldog, minden kielégülés után csak növekszik boldogtalanságom és nyugtalanságom.

Ott ültem a sötétben az ágyamon, és elkeseredetten kérdeztem magamtól, miért nem vagyok képes a boldogságra. Választ akartam, és mélyen magamba néztem. Ekkor rájöttem, hogy az egyesülésből fakadó boldogságot *egészen másként képzeltem el*. Tudattalanul kutattam valami után, valamilyen beteljesülés után, és *amíg ezt nem éltem át, azt hittem, hogy ezt a beteljesülést a testi szerelem fogja számomra meghozni*. Amikor viszont ez bekövetkezett, be kellett látnom, hogy *másra számítottam!* A lehető legnagyobb testi kielégülésben volt részem, de látnom kellett, hogy *valójában másra vágytam!*

De mire?

Arra vágytam, hogy *tartósan* éljem át a beteljesülés érzését! *Valódi, maradandó* egységre vágytam! Olyan egységre vágytam, amelyben a társammal *azonossá* válok. A lelkével, a gondolataival, az *egész lényével akartam eggyé válni!* Azt akartam, hogy *én ő* legyek!

Semmiképpen nem *azt* akartam, amit a testi egyesülés nyújtott. A testi egyesülés kétségbeesett erőfeszítés az eggyéválásra – az ember minden erejét megfeszíti –, és abban a pillanatban, amikor mindkét szerelmes azt hiszi, már elérték a beteljesülést, újra kettéválnak... az egységet pedig végül *egyáltalán nem érték el!*

Ott, a sötétben egy gyermekkori kép merült fel előttem: a családi asztalnál ülök, és a kanállal egyesíteni próbálom a leves felszínén úszkáló zsírcseppeket. Igen! Ahogy akkoriban a zsírcseppe-

ket akartam egyesíteni, most arra vágytam, hogy kettőnk lelke, kettőnk lénye váljon eggyé. Kettőnk „énjéből” egyetlen egységet akartam formálni. Vágyam azonban teljesíthetetlennek bizonyult. A szerelem esetében mindkét szerető átéli magában a vágyat, hogy a másikkal eggyé váljon. Csakhogy ezt mindketten *testileg* próbálják megvalósítani, és elkeseredett erőfeszítésekkel szorítják egymást magukhoz. Megfigyelhető, hogy a szeretők a szívük tájékán szorulnak egymáshoz, tehát a szívüket igyekeznek egyesíteni, a *szívükben* akarnak eggyé válni. Próbálkozásuk azonban eleve kudarcra van ítélve! Miért? Közéjük áll a testük. A *test ellenállása megakadályozza az egyesülést!* A szeretők tehát éppen testük ellenállása miatt képtelenek a teljes eggyéválásra. Milyen különös – gondoltam –, hogy szeretőmmel a testemen keresztül akarok egyesülni, és éppen a *test* áll közénk. Lehetséges akkor, hogy a testem kívánja az egységet? Akarja a testem ezt az egységet? Kívánhat a test olyasmit, amit a test mibenléte tesz lehetetlenné? Amit éppen a test akadályoz meg? – Nem! A test nem hordozhat magában olyan vágyat, amelynek beteljesedését saját maga hiúsítja meg. *Ki és mi* kívánja akkor a teljes egyesülést? Nem lehet másról szó, mint az „*énemről*”, amely *test nélküli*. Vajon miért kívánom az egységet? Miért akarok olyasmit, ami megvalósíthatatlan? Azért, mert tudom, csak a teljes egyesülés, a teljesen azonossá válás elégíthet ki, és csak ebben az állapotban érhetem el a valódi, a tökéletes boldogságot. Amióta csak élek, erre a boldogságra vágyom. De miért kutatok olyasmi után, ami elérhetetlen? Azért, mert tudom, teljes bizonyossággal tudom, hogy mégis lehetséges, valamilyen formában mégis létezik – csak nem tudom, *hogyan*. Mi akadályoz meg az elérésében? A test! A test áll közénk! Ezek szerint elérhető, csak éppen *test nélküli állapotban!*? *Visszavágyom* ezt az egységet. Már részem voltam, valahol és valamikor, csak aztán újra elkülönültem. Elképzelhető, hogy létezett olyan állapot, amelyben én *test nélküli* voltam, és *éppen azért váltam ki az egységből, mert testbe születtem?* Lehetséges, hogy egységben éltem, egy olyan világban, amelyben nincs test; test nélküli állapotban?

Amikor gondolatmenetemben idáig jutottam, hideg borzongás futott végig a hátamon: test nélküli állapotban? Olyan világban,

amelyben nincs test? A „másik világban” tehát? A „túlvilágon”? Lehetséges lenne, hogy ez a „túlvilág” *ténylegesen* létezik? Az a túlvilág, amelyben egyáltalán nem hittem, és amelyről azt gondoltam, csak azért találták ki, hogy a „mennyország” kecs egetetésével vagy a „pokollal” való fenyegetőzéssel az együgyű embereket erkölcsös életvitelre kényszerítsék? Ebben a földi világban tehát csak a testem él? Az „énem” pedig, amely a test által elérhetetlenné tett egységet ismeri és vissza akarja állítani, a „túlvilághoz” tartozik? Akkor tehát mi, emberek mindannyian egy másik világból származunk, ahol az egység valóság, és ettől az egységtől *elkülönültünk* – majd *beleilleszkedtünk* az anyagba, a testbe, a földi világba?... Az egykori boldogság utáni vágyakozást azonban az *énünkben* hordozzuk, a lelkünkben, amely nem erre a helyre tartozik, hanem „másik világból” származik. És újra meg újra elkövetjük azt a rendkívüli tévedést, hogy ezt a boldogságot, az egységet a testünkben és a *testünk által, a nemiségben akarjuk elérni és átélni*. Abban a testben, amely éppen az akadályt jelenti. Ó, „paradicsomból való kiűzetés”, most kezdett csak derengeni előttem, hogyan kell téged értelmezni!

Az áhított boldogság tehát csak a túlvilágon, a paradicsomban lehetséges. Mivel ezt az üdvöt nem rángathatom át az anyagi világba, meg akarom ismerni a túlvilágot, ahol a boldogság uralkodik! De hogyan? Az üres szavak nem elégítenek ki – *a valóságot akarom megismerni!* Tényekre van szükségem!

Ez az éjszaka fordulópontot jelentett az életemben. Világossá vált, hogy a nemiség a legnagyobb csalás. A természet valami csodálatosat, valami rendkívülit ígér, a legnagyobb boldogságot, magát a beteljesülést, közben viszont minden erőnket igénybe veszi, és abban a pillanatban, amikor már a beteljesülés küszöbén állunk, nagyobb mélységbe taszít, mint amilyenben eredetileg voltunk. Rengeteg energiát veszünk, és utána koldusnak érezhetjük magunkat. A latin közmondás is úgy tartja, hogy ember és állat egyaránt lehangoltá válik a testi egyesülés után...

Egyfolytában tartó, maradandó boldogságot kerestem, nem azt, amit a nemiség nyújthat. Nem! Mi marad akár a legnagyobb nemi élvezetből másnap reggelre? Semmi, lepföljebb fáradtságérzés! Ezt

esett próbálkozás az elérhetetlen egység átélésére! Soha nem élheti meg az ember a vágya beteljesülését, soha nem olvadhat bele a valóságos és örökkévaló egységbe, nem merülhet el benne. Kezdetben legalább van valamilyen erő – vonzerő, amely az egymást keresőket összeköti. Amikor azonban ennek az erőnek már engedelmességek, csak az üresség marad hátra számukra, egyedül maradnak, reménytelenül egyedül, örökre egyedül...

Beláttam: nem ez után vágyakoztam.

Ha azonban másra vágytam, ha a nemiség ígérete csalásnak bizonyult, akkor nem csinálom tovább. Nem hagyom magam többé becsapni! A nemiség csak a testet elégítheti ki, nem a lelkemet, az *énemet!* Vágyakozásom azonban arra az egységre irányult, amelyet az *énemben* élhetek át; ezt a kívánságot semmilyen testi kielégülés nem teljesítheti!

Hogyan tovább? Rá akarok találni, rá kell találnom a boldogságra! Súlyos kérdéseimre választ kell kapnom. Nem állhatok itt meg, tovább kell lépnem. De merre menjek?

Ha a boldogság a túlvilágon van, akkor utána megyek a túlvilágra!

Így mentem el a boldogság, a beteljesülés után kutatva arra a helyre, ahol sejtésem szerint megtalálhattam őket – a túlvilágra...

Küzdelem a világosságért

Meg akartam hódítani a túlvilágot, de még azt sem tudtam, hogyan kezdjem el. Úgy éreztem magam, mint a telepes, aki az őserdőt próbálja birtokába venni, de fogalma sincs, hol ragadja meg a munkát, csupán egy fejszét tart a kezében, amellyel utat kell vágnia magának. Azzal sincs tisztában, hogy az őserdőben a legkülönbébb veszélyek leselkednek rá, mérgeskígyók és vadállatok; el is tévedhet, vagy szakadékba zuhanhat. Ám éppen a tudatlansága révén van elegetendő bátorsága ahhoz, hogy nekivágjon a dzsungelnek.

Nem tudtam azt se, hogy a túlvilágot célba vevő felfedező utam során a tudatalatti birodalmából vadállatokként fognak rám törni ismeretlen erők, hogy tévutak próbálnak megtevesztetni és az őrület szakadéka várnak rám. Én is csak egy fejszével rendelkeztem: a józan eszemmel!

Hol kezdjem el? Az egyházak sokszor emlegetik a túlvilágot, de az összes lelkész, akivel korábban beszéltem, vagy azt kívánta meg tőlem, hogy vakon higgyek olyan dogmákban, amelyeket ő maga sem értett meg, vagy pedig a mennyországról szóló megható mesékbe kezdett, amelyeket ő maga sem vett komolyan, de arra a célra megfelelőnek talált, hogy a „kisasszonyt” kielégítő válaszban részesítse.

Inkább arra voltam kíváncsi, hogy a nagy gondolkozók milyen módon közelítették meg ezt a súlyos kérdést, amely az élet és a halál értelmére irányul. És mivel akkoriban még vajmi keveset tudtam a nagy keleti bölcsekről, az európai filozófusokat kezdtem olvasni.

Először azokat a klasszikus görög és római filozófiai műveket tanulmányoztam, amelyeket már átültettek valamilyen számomra érthető nyelvre. Szókratész, Platón, Püthagorasz, Epiktétosz és Marcus Aurelius írásai nagy lelkesedéssel töltöttek el. Közvetítésükkel sok gondolat érett meg bennem, végtelenül sokat tanultam ezektől a nagy gondolkodóktól. Különösen Epiktétosz egyik mondata vált későbbi vándorlásaim során olyan örökké világító kis lángocskává, amely hozzásegített a sötétségből az örök világosságba vezető út megtalálásához:

„A dolgok önmagukban soha nem rosszak, csak a róluk alkotott gondolataidban válnak azokká.”

Attól a pillanattól fogva, hogy elolvastam, soha többé nem felejtettem el ezt a mondatot, és a hatására egész gondolkodásmódomat igekeztem megváltoztatni. *Másképp kell megítélnem a dolgokat!* Mégis, e nagyszerű igazságok egyike sem adott választ a túlvilágra vonatkozó nagy kérdéseimre.

Azután az újabb kori filozófusokat kezdtem olvasni: Kantot, Schopenhauert, Nietzsche-t, Descartes-ot, Pascalt, Spinozát. Azonban egyiküknél sem találtam választ kérdéseimre. Pontosan éreztem, hogy mindannyian eljutottak egy bizonyos pontig, addig, amíg az értelem elér, de a végcélt, a *megvalósulást*, nem érték el. A nagy kérdésre még kevesebbet tudtak mondani, mint az ókori nagyok. Az újabb kori filozófusok közül még Spinoza jutott el a legmesszebbre, de ezeket a filozófusokat olvasva úgy éreztem, hogy tekervényes gondolatmenetekbe bonyolódtak. Filozófiai rendszereik ellenére ők maguk elégedetlen, csalódott és boldogtalan emberek maradtak. Hogyan segíthettek volna akkor nekem abban, hogy megtaláljam a túlvilág igazságaihoz vezető utat? Hiszen semmit sem tudtak erről, és a megoldást éppoly elkeseredetten kutatták, mint én. A valóság érdekelt, nem a vég nélküli szöözön.

Egy napon a lakásunk ablakánál álltam, és kisfiammal figyeltem az utca túloldalán álló vadgesztenyefáról lassan, körözve lehulló faleveleket. Mint már annyiszor, most is az élet értelmén töprengtem.

– A halál – gondoltam magamban –, újra meg újra a halál!

Ekkor meghallottam a belső hangot:

– Halál? Miért csak a valóság egyik oldalát veszed figyelembe? Mire hívják fel tavasszal a fák és az egész természet a figyelmet? Az életre! Újra meg újra az életre! A halál és az élet örök körmozgás során váltakozik. A halál csupán az élet másik oldala...

Ebben a pillanatban világossá vált előttem, hogy a fa most ősszel visszaszívja magába a leveleiből az életerőt, majd kiüresedett burokként elhullajtja őket. De csak a burok hullik el! A fát élető energia továbbra is a növényben szunnyad, majd tavasszal újra kiárad, a fának új öltözetet, új lombozatot ad, az élet pedig örök körmozgásban ismétlődik. A fa kileheli és belélegzi az életet, csak a lombozat változik, a külső burok! Az élet örök, mert az élet a vég nélküli létezés. Más is világossá vált előttem: az örök létezés forrása – amelyet az emberek *Istennek* neveznek – az emberbe is belé leheli az életet – ahogy a Bibliában is olvasható, Isten Ádám orrlyukán keresztül lehelt belé életet –, majd visszaszívja, a kiürült burok pedig elhull: az ember teste meghal. Az élet azonban nem szűnik meg, újabb testbe költözik örök ritmusban, amely a világegyetem összes megnyilvánulásában felfedhető, az égitestek keringésétől az élőlények szívveréséig.

Ekkor felvillant bennem egy emlék: valamikor, amikor hat- vagy hét éves lehettem, és először hallottam a halálról, a tükör elé álltam, és szembenéztem a láthatatlannal: saját képmásommal. Már akkor sem tudtam felfogni, hogy egyszer meg kell halnom, hogy egyszer megszűnök létezni. Látni akartam azt a bizonyos „énemet”, amely ilyesmiken gondolkodik, és nem akar meghalni. Egyre közelebb mentem a tükörhöz, míg orrom hozzá nem ért az üveghez. Közvetlen közlőről néztem a saját szemembe, mindenképpen látni akartam az „énemet”! Láttam egy fekete lyukat, de „magamat” nem tudtam megpillantani. Az énem – *én magam* – láthatatlan maradt, ahogy azt mindig is elképzeltem, amióta tudatra ébredtem ezen a Földön. A tükörben sem pillanthattam meg *magamat*, csak az arcomat, az *álarcomat* láttam, meg a két fekete lyukat a szememben, amelyeken keresztül kinéztem a külvilágra. Biztosan éreztem, *lehetetlen*, hogy ne létezzek!

– Jó – kérdeztem magamtól ott a tükör előtt –, de min fogsz ki felé nézni, ha ez a szem egyszer lezárul?

– Másikon keresztül! – válaszoltam habozás nélkül. – Ezt majd lezárom, egy új testben pedig kinyitom a következőt.

– És ha a két test születése között eltelik valamennyi idő, mert az újat nem találod meg rögtön? Ha hetekig, esetleg hónapokig, évekig vagy akár évezredekig kell várnod?

– Olyan nincs – válaszolta a kisgyerek, aki akkor voltam –, mivel felébredés után sem tudom, mennyi ideig aludtam. Az alvás időtlen, és a halál éppilyen lesz, amíg test nélkül maradok. Nem számít, hogy egy hetet vagy akár egy évezredet töltök el a sötétségben, a „semmiben”. Mindenképpen azt fogom érzékelni, hogy itt éppen csak lehunytam a szemem, ott pedig már fel is nyitottam. A semmiben nincs idő. De hogy én ne létezzek, olyan nincs!

És teljesen megnyugodva hagytam ott a tükört, hogy játszani menjek.

Most, ahogy felnőttem fejjel az ablakon kinézve felismertem az újrászületés törvényét a vadgesztenyefán, villámként hasított át tudatomon a gyerekkori emlék, és magam is elcsodálkoztam, hogy a kisgyerek ilyen magától értetődő természetességgel, spontán képes rátalálni erre az igazságra anélkül, hogy az újrászületésről valaha is hallott vagy olvasott volna. Ma már nem úgy fogalmaznék, hogy a „sötétségben” nincs idő, inkább azt mondanám, hogy a „tudatalatti” számára nem létezik „az idő fogalma”...

Így azt is megtudtam, hogyan hordozhattam magamban egy másik személy elmosódott emlékeit. Az a személy én magam voltam, és az egyiptomi látomás nem volt más, mint egy régi emlék felszínre bukkanása!

A túlvilág és az újrászületés iránti érdeklődésem a spiritizmus felé terelte a figyelmemet. A spiritisták azt állítják magukról, hogy képesek kapcsolatba jutni az elhunytak szellemével, és a reinkarnációban is hisznek. Bennem azonban kifejezetten ellenszenvet ébresztett a spiritizmus, mivel a szüleim nagyon lenézően beszéltek előttem ezekről a dolgokról. Mamának volt egy nagyon kedves, idős barátja, aki spiritizmussal foglalkozott. Mama elmesélte, hogy ennek az asszonynak a lakásán spiritisza szeánszokat rendeztek, és ezek során egy ólomnehéz tölgyfaasztal emelkedett a levegőbe. Mama egyetlen szeánszon sem volt hajlandó részt venni, egy-

általán nem is foglalkozott ilyen dolgokkal, mert meggyőződése volt, hogy ezek ártanak az idegeknek. Miközben az újrászületéssel kapcsolatos kérdéseken törtem a fejem, eszembe jutott, hogy még fiatal lányként egyszer részt vettem egy szeánszon az idős hölgnél, anélkül, hogy mama erről tudott volna. Feltéve, hogy „szeánsznak” nevezhető, amit mi ott műveltünk!

Édesanyám idős barátja nagyon szerette az unokáit, és gyakran hívott meg fiatalokat ebédre. Én is többször ebédeltem ezeken a fiatalok számára rendezett találkozókra. Egy alkalommal néhányan tovább maradtunk a hölgnél. Nagyon vidám természetű volt, és szívesen társalgott velünk, fiatalokkal. Akkoriban tizenöt éves lehettem, és a többi gyerek is hozzám hasonló korú volt. Kíváncsiak voltunk, és többet akartunk megtudni a spiritizmusról, így hát megkértük az idős hölgyet, meséljen nekünk erről a témáról.

– Ha akarjátok – válaszolta –, megpróbálhatunk asztalt táncoltatni.

Azonnal beleegyeztünk, és feszülten vártuk, mi fog történni.

Behoztunk egy szeánszasztalt, amely nem a mama által említett nagy tölgyfaasztal, hanem egy kicsi, három lábú asztal volt. Az idős hölgy a szalon közepére helyezte, mi pedig vele együtt körbeálltuk, és tenyerünket az asztallapra helyeztük, úgy, hogy szétfeszített hüvelyk- és kisujjainkkal egymáshoz értünk. A szobában világos volt. Mi játéknak fogtuk fel az egészet, és borzasztó viccesnek tartottuk, amikor az idős hölgy a levegőbe kiáltott:

– Van itt valaki?

Huncut kacsinással néztünk össze, alig bírtuk visszatartani a nevetésünket. Az idős hölgyet azonban nem akartuk megbántani, és igyekeztünk komoly arckifejezést erőltetni magunkra. Álltunk, és várakoztunk. Az asztal hirtelen remegni kezdett, mintha valami belső erő szét akarná vetni a fát, a remegés felerősödött, majd az asztal az egyik oldalán egyszer csak megemelkedett, úgyhogy az egyik lába a levegőben lógott; majd visszaesett, és mozdulatlan maradt.

– Igen – szólalt meg a hölgy –, az asztal igent mondott. Ha egyet koppant, az „igent”, ha kettőt, az „nemet” jelent. Wolfgang – fordult az unokájához –, hozz papírt és ceruzát, és írd le a betűket, egy szellem van itt.

Wolfgang a kezébe vette a ceruzát, és várt. Az asztal ekkor megmozdult, és kopogni kezdett. Mi elsoroltuk az ábécé betűit, Wolfgang pedig leírta azt a betűt, amelynél az asztal abbahagyta a kopogást.

Nehéz megmagyarázni, mindezt miért találtuk olyan rendkívül viccesnek. A betűk felsorolása is mulatságos volt, és az is, hogy az idős hölgy milyen komolyan vette az egészet. Egy percre sem hittem, hogy az asztal magától mozdult meg. Biztosan Nikolaus, a néni másik unokája csinált valamit. Már a kopogáson is jót mulattunk magunkban, de ami azután következett, az hangos nevetésre készítet minket, bármennyire próbáltunk is ellenállni, úgyhogy az idős hölgy rosszállóan csóválta a fejét. Nem tehetünk róla, lehetetlen volt megállni nevetés nélkül: az asztal hirtelen többször is olyan mélyen meghajolt, hogy a széle majdnem érintette a padlót – azt hittem, mindjárt megcsúszik és felborul –, de nem, újra meg újra felegyenesedett, majd forogni kezdett, és körbeszaladt a szobán. Amikor megfordult, nekünk is körbe kellett futnunk, majd követnünk kellett végig a szobán. Végül megállt az egyik sarokban, és többé nem mozdult. A hölgy megint a levegőbe kiáltott:

– Nincs itt senki?

Az asztal mozdulatlan maradt.

– Ez egy tréfacsináló szellem volt, mivel ti olyan vidám hangulatban voltatok, most pedig az összes szellem elment. Várjatok, gyerekek – mondta a hölgy –, hozatok nektek kávé – és eltűnt a konyhában.

Amikor mi, gyerekek egyedül maradtunk, megkérdeztem Nikolaustól:

– Ugye, te mozgattad az asztalt?

– Én? – kérdezett vissza csodálkozva. – Azt hittem, hogy te voltál az, Emmerich, én nem csináltam semmit, csak a kezemet tettem az asztalra, de még az ujjaim is alig értek az asztallaphoz.

Emmerichre néztünk, aki komoly arccal tiltakozott:

– Nem, én sem mozgattam az asztalt.

– Gyertek – mondtam –, próbáljuk most mi magunk mozgatni az asztalt.

Mindenki egyetértett, odafutottunk az asztalhoz, körbeálltuk, és megpróbáltuk ide-oda nyomogatva táncoltatni. A legnagyobb meglepetésünkre, nem ment! A bútor darab olyan élettelenül állt ott, ahogyan azt egy fadarabtól el lehet várni. Amikor egyre erősebben taszigáltuk, végül egyszerűen eldőlt, és a padlón maradt. A szeánsz során az asztal többször is egészen mélyen megdőlt, majdnem elérte a padlót, és mégis újra felállt. Ezt akarattal teljesen képtelenek voltunk megismételni, bárhol próbálkoztunk is! Amikor az asztalt a megbeszélte módon végre megemeltük az egyik oldalán, egyszerűen eldőlt, és mi nem tudtuk az esését feltartóztatni és az asztalt ismét függőlegesre állítani.

Egymásra néztünk, és hirtelen elnémultunk. Nem értettük az egészet. Egy pillanat alatt elment a kedvünk a nevetéstől, csak a néni két unokája maradt nyugodt, és elmondták, hogy bár ők sem értik, de tény, hogy Margaret néni jelenlétében még a hatalmas tölgyfaasztal is a levegőbe emelkedik, pedig azt egyébként csak négy megtermett ember képes kicipelni a szobából. Nehezen képzelhető tehát el, hogy Margaret néni emeli föl.

Amikor hazaértem, még sokáig töprengtem, miről is lehet szó az asztaltáncoltatásnál. Azt ugyanis egy percig sem hittem, hogy egy „szellem” emelgeti az asztalt. Ugyanakkor *el kellett fogadnom*, hogy ismeretlen erő működött közre.

Ezt az eseményt követően újra zongoráztam, korcsolyázni jártam, veszekedtem az akkori vőlegényemmel... az asztaltáncoltatás pedig elmerült emlékezetem sülyesztőjében. Most újból eszembe jutott. Nyilvánvaló volt számomra, hogy a kedves, idős hölgy vajmi keveset tudott a spiritizmusról, de talán léteznek spiritisza körök, ahol komolyabban foglalkoznak az ilyen jelenségekkel. Előítéletek helyett inkább arra kell törekedni, hogy az ember először mindent alaposan megismerjen és megvizsgáljon. Talán megtudok valamit a spiritizmus révén, ami az utamon is további iránymutatóként szolgálhat.

Sikerült felvennem a kapcsolatot az ország legnagyobb és leghíresebb spiritisza körének vezetőjével. Ez a vezető először könyve-

ket adott, amelyeknek hittem is, nem is. Az igazságot kereső embert az elméletek nem elégték ki. A gyakorlatban akartam megtapasztalni az igazságot, és meggyőződni róla. Az egyik könyvben olvastam egy médiumról, aki úgy tett szert képességére, hogy mindennap ugyanabban az időpontban leült, kezébe vett egy ceruzát, azt az előtte fekvő papírra illesztette, majd egy órán át várakozott. Ezt fél éven keresztül rendszeresen megismételte. A fél év leteltével a ceruza elkezdett magától mozogni, és különböző szavakat írt le. A médium sok könyvet írt ezen a módon, amelyek az ő idejében nagyon népszerűvé váltak. A könyvek nem érdekeltek, mivel csak ke-neteljes prédikációkat tartalmaztak, amelyeknél bármelyik templomban hallhatók jobb példabeszédek. Minek másik „szellem”, ha a médium kezét irányító erő maga is szellem!

Én is elővettem papírt és ceruzát, a ceruzát a papírra illesztettem – és vártam.

Az első napon nem történt semmi.

A másodikon a ceruza remegni kezdett, úgyhogy a remegést a kezem is átvette, majd eseten, durva mozdulatokkal ide-oda rándult, és mindenféle „abrakadabrá” rajzolt a papírra.

A harmadik napon rögtön remegni kezdett a ceruza, és hamarosan olyan szavakat írt le, amelyeket jól kivehetően el lehetett olvasni. Az írás olyan benyomást keltett, mintha egy remegő kezű öregember írása lenne. Mindennap folytattam a kísérletet, a ceruza pedig egyre hosszabb mondatokat vetett papírra. Miközben a ceruza írt, a karomat és a kezemet figyeltem. Honnan jön a kezemet mozgó erő? Arra gondoltam, hogy ha a ceruza magától is tudna írni, akkor bármelyik asztalon heverő ceruza felemelkedhetne, és írni kezdené. A ceruzát tehát kétségkívül az én karom mozgatja, anélkül, hogy azt én akarnám, vagy hogy előzőleg tudnám, mi kerül a papírra. Ez az erő feltehetőleg a tudatalattimból származik, de egyelőre semmilyen bizonyíték nem támasztja alá az elképzelést, hogy rajtam kívül álló lénytől, mondjuk egy „szellemtől” ered.

Ki tudja azonban pontosan, hogy mi a „tudatalatti”?

Megmutattam ezeket az írásokat a spiritisza kör vezetőjének. Meghökkenő bizonyossággal állította, hogy a betűk vonalvezetése tipikusan egy szellem médiumon keresztüli megnyilvánulására vall.

Nem szóltam semmit. Az ilyen állításokkal szemben nagyon óvatos vagyok. Tagadhatatlan, hogy a karomat mozgató erő *nem a tudatomból ered, mert nem az akaratom mozgatja a ceruzát. Ettől azonban még származhat az én lényemből, csak éppen a tudatalattimból.* Az, hogy a spiritiszták hite szerint szellemtől erednek ezek az erők, még semmit nem bizonyít!

Tovább folytattam a kísérleteimet, és közben figyeltem magamat, valamint a ceruzámat.

Egy vasárnap délután a férjemmel együtt üldögéltünk. Ő könyvet olvasott, én pedig fametszetet készítettem, és közben a ceruzával végzett kísérleteimen töprengtem. Arra a következtetésre jutottam, hogy amennyiben lehetséges, hogy a kezem, az idegeim vagy bármilyen más, egyelőre ismeretlen szervem *átveheti és a külvilág felé közvetítheti egy rajtam kívül álló idegen, test nélküli lény gondolatait, akkor annak is lehetségesnek kell lennie, hogy ugyanilyen módon egy tőlem függetlenül, de testben létező lény, vagyis egy ember gondolatait átvegyem és közöljem.* Ha ez igaz, akkor már jókora lépést tettem előre.

Elmondtam a férjemnek, miről gondolkoztam, és megkérdeztem, lenne-e kedve egy gondolatátviteli kísérlethez. Azonnal beleegyezett, őt is érdekelt, mi jönne ki az ilyen próbálkozásból.

Nem tudtam, hogyan végeznek ilyen kísérleteket, de úgy okoskodtam, hogy ha át akarom venni egy másik ember gondolatait, akkor alapvető követelmény, hogy passzív legyek, és tudatomat kiűritsem, hogy a saját gondolataimmal ne zavarjam meg az átvitelt. Egymás mellé álltunk tehát, jobb kezemet a férjem bal csuklójára helyeztem, hogy a pulzusát érezzem – úgy gondoltam, így könnyebb lesz a gondolatátvitel –, majd összes izmot ellazítottam, igyekeztem minden gondolattól megtisztítani a tudatomat – és várokoztam.

A gondolatátvitelt úgy képzeltem el, hogy a férjem majd gondol valamire, és ez a gondolat az *én fejemben* is megjelenik. Ennek megfelelően egy nem tőlem származó gondolatra vártam. (Akkoriban még eszembe sem jutott azon töprengeni, hogy még a sajátunk-

nak vélt gondolatokról sem tudhatjuk biztosan, honnan származnak!) A legnagyobb meglepetésemre valami egészen más történt, mint amire számítottam. Miközben a férjem mellett álltam, és egy gondolatra vártam, egészen pontosan éreztem – sőt, láttam! –, hogy gyomrának tájékáról egy nyolc-tíz centiméter átmérőjű áramlat tör elő, és testemet – ugyancsak a gyomrom tájékán – lasszóként körülöleli. Ezt úgy éreztem, mintha a férjem testéből előbukkanó áramlat nagyon finom, sűrű ködhez hasonló, de mégis fizikailag létező *anyagból* állt volna. Miután teljesen körülölelt ez az anyagszerű sugár, jól érzékelhetően az egyik irányba kezdett húzni, úgyhogy kénytelen voltam egy lépést tenni. Azután egyre csak vonszolt valamerre. Valahányszor rossz irányba léptem, érezhető erővel visszarántott, és a megfelelő irányba terelt. Így jutottam el az ablakhoz, ahol a férjem materializálódott akarata megállított. Ekkor újabb meglepetés ért: a szokásos módon lefelé csüggő szabad karom hirtelen a magasba lendült, *súlytalanná* vált! Addig egyáltalán nem gondolkoztam el azon, hogy a karom a Föld által kifejtett nehézségi erő miatt lóg lefelé, hiába tanultam az iskolában a gravitációról. De ott, az ablak mellett közvetlenül éreztem, hogy a karom elveszti a súlyát, és a Föld vonzerejétől megszabadulva, magától felemelkedik. Miközben a levegőbe emelkedett, a függőnyt is fellebbentette. Egyetlen izmot sem feszítettem meg, úgy tetszett, mintha a férjem napfonatából (plexus solaris) kiáramló massa támasztaná alá a karomat. Ez a massa azután előrenyomta a fejemet, úgyhogy az orrom az akaratomtól függetlenül az ablaküveghez nyomódott. Ebben a pillanatban elvált a massa a testemtől, én pedig megint szabadon tudtam mozogni.

Egymásra néztünk. Mindkettőnk arcára kiült az izgatottság. Rám egészen megrázó hatást gyakorolt az új élmény, az, hogy az emberi akarat a napfonatból kiáramolva szó szerint egy másik ember testére tapadhat, polipkarként átölelheti, még a nehézségi erő ellenében is hathat. Ez az „anyag” olyan benyomást keltett bennem, mintha az égbolton átívelő Tejúthoz hasonlóan miriádnyi ködszemcséből állna, amelyek szorosan egymáshoz kapcsolódva mind egy irányba áramlanak.

Férjem is izgatottá vált, mivel nem értette, hogyan lehetséges, hogy robotként hajtottam végre összes gondolatát – azt, hogy az ablakhoz menjek, megemeljem a függönyt, és kinézzek az ablaküveg. Elmondtam, hogy napfonatából egy általam anyagszerűnek érzett áramlás bukkant elő. Rögtön hozzátettem azonban, hogy szubjektív megítélés kérdése, mit tekintünk anyagnak. Valamilyen erő révén alakul ki bennünk az az érzés, mintha anyaggal kerültünk volna kapcsolatba.

Eszembe jutott egy évvel korábbi eset, amikor a gyerekünket hasfájás gyötörte, és én elektromos hőpárnát helyeztem a hasára, majd megcirógattam az arcát. A legnagyobb meglepetésemre az egyébként rőzsasziromhoz hasonlóan lágy és finom arcra most ráspolyosan érdes volt, mintha egy napok óta borotvátlan férfi borostás arcán húztam volna végig a kezemet. Kiderült, hogy a hőpárna a párás levegő miatt benedvesedett, és a gyermek testét elektromossággal töltötte fel. Amint kikapcsoltam a hőpárnát, bőrének érdessége is megszűnt. Kezem tehát az elektromosságot érzékelté durva anyagként. Ezt a bárki által megismételhető megfigyelést is figyelembe véve felvetődik a kérdés, vajon az emberi akarat megnyilvánulásként létrejövő „anyagot” ténylegesen anyaghoz, vagy inkább elektromos áramhoz érdemes hasonlítani. Alapjában véve ugyanarról van szó, hiszen a modern természettudományos felfogásban az anyag nem más, mint az energia egyik formája, rezgés, és csak azért kelti tömör anyag benyomását, mert számunkra áthatolhatatlan.

Családunk minden vasárnap egybegyűlt a szüleim otthonában, így aznap is odamentünk. Elmeséltem, mit tapasztaltunk, mire természetesen az egész család azonnal kísérletekbe akart kezdeni. Először mamával együtt álltam föl. A többiek síri csöndben hallgattak, és megpróbáltak semmire sem gondolni, mivel ebben a felfokozott tudati állapotban olyan érzékeny voltam a jelenlevők gondolataira, hogy könnyen megzavarhatták volna a kísérletet.

Mamával megint új élményben volt részem. Az általa kibocsátott áram gyengébb, finomabb és jóval kisebb átmérőjű volt, mint férjemé. Azután ugyanezt a kísérletet megismételtem a különböző nagybácsikkal, nagynénikkel és egyéb rokonokkal, akik vasárna-

ponként estebédre a szüleimhez látogattak. Volt egy nagybácsim, aki általában nehezen összpontosított, és sokszor tévőázott a döntéseiben. Nos, az ő „árama” vastag és erős volt, de az áram összetevő részecskéi *nem ugyanabba az irányba* áramlottak, hanem véletlenszerűen ide-oda csapongtak, ami meglehetősen kaotikus hatást keltett. Igen nehéz volt rájönni, mit is akar tulajdonképpen. Az egyik nagynéném felől nagyon vékony, de szűrős, igen éles, merev, kemény drótra emlékeztető áramot érzékelttem. Ő általában nagyon agresszív volt. Hasonlóképpen figyeltem meg az összes többi részvevőnél a csak rá jellemző akaratkiáramlást.

Új világ nyílt meg előttem! Új jelenségeket kezdtem megérteni, amelyeket korábban csak éreztem, sejtettem, vagy észre sem vettem. Egy pillanat alatt világossá vált, miért érezheti magát az ember egy szópárbaj után olyan fáradtnak, mintha testileg birkózott volna. Azt is megértettem, hogy lehet, hogy a másokkal való együttlét néha teljesen kifáraszthat, máskor pedig felfrissít, és erőt ad. *Kézzel foghatóvá* vált, mi a szimpátia és az antipátia: adakozó, illetve elnyelő kisugárzás. Az előbbi erőt sugároz, az utóbbi polipkarként tapad az emberre, és erőt szív el tőle. Az ilyen emberek a kísérletek során annyira elgyengítettek, hogy reszkető térdrel, teljesen kimerülten kellett leülnöm, és csak bizonyos idő elteltével tudtam magamat annyira összeszedni, hogy folytassam a kísérletezést. Ugyanis magától értetődően mindenki ki akarta velem próbálni a gondolatátvitelt, a szobalány, a szakácsnő és a szüleim házában dolgozó egyéb személyzet is, akiket családtagként kezeltünk. Ekkor olyan tény is megismertem, amelyen emberi akarat nem változtathat, nevezetesen, hogy a kiművelt, magukon uralkodni képes emberek egészen más sugárzást bocsátanak ki magukból, mint az alacsony igényekkel rendelkező, önuralom nélküli, csak a primitív vágyaik kielégítésére törekvő személyek. Ez a jelenség természetesen független az egyén társadalmi helyzetétől! Erdőben vagy hegyoldalban magányosan élő, a civilizációt gyakran egyáltalán nem ismerő emberek-nél néha tisztább és magasabb rendű rezgést érzékelttem, mint néhány nagyon magas képzettségű, olvasott, de teljesen egoista beállítottságú személynél. Ezeket a kisugárzásokat lehetetlen elrejtteni, le-

tagadni vagy meghamisítani. Rögtön elárulják, kivel van dolga az embernek.

A kísérletek során még egy érdekes megfigyelést tettem. Ha valaki olyasmit akart tőlem, ami a neveltetésemnek ellentmondott, akkor neveltetésem falként állt a kettőnk akarata közé, és csak a legnagyobb erőfeszítés árán tudtam végül ezt a falat valósággal átrobbantani.

Ezek a kísérletek mindig nagyon kifárasztottak, ugyanis még ha pozitív beállítottságú személyekkel végeztem is őket, először ki kellett üríteni a tudatomat, hogy a másik akaratát átvehessem, vagyis hogy *azt magamban tudatossá tehessem*, és a rezgéseket ilyen módon a saját idegrendszerembe vezessem, a saját kisugárzásom lehető legnagyobb mértékű elfojtásával. Ez jelenti a legnehezebb feladatot. Idegrendszerünk a *saját rezgéseinkre állítódott be*, ellenállóereje a saját életáramunkhoz igazodott. Minden változás megerősíti az idegeket, mivel olyan áthangolás következik be, amely akár lefelé, akár felfelé irányul, mindig megviseli az idegrendszert. Már az is gyakran káros, ha magunkban élünk át ilyen áthangolódást, legyen szó ijedelemről, érzelmkitörésről, vagy akár rendkívüli örömről. Érthető, hogy ha idegeink egészen idegen rezgésekre hangolódnak rá, amelyek nemcsak a rezgésszámban, hanem egyéb sajátosságaikban is alapvető eltéréseket mutatnak a mieinktől, elfáradunk, vagy akár károsodásnak is kitéhetjük magunkat. A rezgés jellegének nagy eltérései esetén súlyos károsodással, idegi jellegű megbetegedésekkel, túlzott ingerlékenységgel vagy ideggyulladással lehet számolni. Így érthetővé válik, miért betegednek meg bizonyos túlérzékeny emberek rejtélyes módon újra meg újra egy adott környezetben. Emellett szembe kell még nézni egy egészen nagy veszéllyel, amely minden médiumot fenyeget, sőt az esetek többségében elkerülhetetlenül be is következik, nevezetesen azzal, hogy a médium elveszíti a saját egyéniségét. Minden rezgést átvesz, ha azonban azokat nem tudja feldolgozni, a *magáévá tenni*, akkor maga is zavarodottá, megbízhatatlanná, gyenge akaratúvá válik! Játékból senki ne próbálkozzon ilyesmivel! Egész könyvtárat lehetne összeállítani olyan szomorú történetekből, amelyekben különböző

médiumok mindenféle benyomásoknak engedelmeskedő, akarat nélküli robotokká váltak, minden ellenállóképességüket elvesztették, és végül szélhámosként „lepleződtek le”. Nem is csoda! Éppen *médiumi képességeik következtében* veszítették el akaraterejüket, és váltak nézőik játékszerévé. Magam is tanúja voltam, hogy egy rendkívüli képességekkel rendelkező és kezdetben valódi jelenségeket produkáló asszony idővel egyre többet veszített saját egyéniségéből, az emberek kívánságainak képtelen volt ellenállni, és olyan nagy volt benne a szereplési vágy, hogy amikor az ismeretlen erő nem jelentkezett, csaláshoz folyamodott. Működésének óriási botrány vetett véget. A tudatlanok győzelmi mánorban úsztak, és azt állították, hogy az összes jelenség kezdettől fogva csalás volt. Nem! Nem volt minden csalás. *Az asszony éppen igazi médiumi tulajdonságai miatt vált annyira egyéniség nélkülivé és akaratgyengévé, hogy végül szélhámos lett.* Saját magamon is megfigyeltem ezeket a hatásokat. Magamat nem akartam becsapni, az igazságra voltam kíváncsi, de közben tapasztaltam a kísérletek káros következményeit. A kérdéshez kellő tudatossággal álltam hozzá, és az akaratom is kellően erős volt ahhoz, hogy az idegen rezgéseket legyőzzem, és minden egyes kísérlet után újra visszatérjek „saját magamhoz”. Azonban ezeknek – és később az összes spiritisza kísérletnek éppen azért vetettem véget, mert az idegen hatások leküzdésére tett erőfeszítéseim túlságosan kimerítettek és felzaklattak. Nagyon jól tudom, hogy számos spiritisza állítása szerint a manifesztációk nem fárasztóak, és egyáltalán nem is ártanak. Remélem, megbocsátanak nekem, ha most, több éves kísérletezésem után egészen őszintén kijelentem, azok a médiumok, akik az ilyen kísérletekben nem fáradnak el, *soha nem vettek még át idegen akaratot, hanem csak saját tudatalattijukból* merítettek, hiába állítják teljes meggyőződéssel, hogy a manifesztációik rajtuk kívül álló lénytől ered. KísérLETEIM során meggyőződtem arról, hogy az ember *éppúgy „átveheti”, érzékelheti és kinyilváníthatja a saját akaratát tudatalattijának valamilyen rejtett tartományából, mint egy idegen lényét.* Ezzel magyarázható a legtöbb önámítás is. Tudatlan emberekkel azonban lehetetlen vitatkozni, csökönyösen kitartanak „szellemekkel” kapcsolatos fantasztikus elképzeléseik mellett, és közben magukat, vala-

mint rengeteg kritikátlan és hiszékeny embert is félrevezetnek. Saját *nem tudatosított képességeikről* fogalmuk sincsen.

Az igazságot feltárni akaró és az összes jelenséget kíméletlen kritikával szemlélő ember azonban hallatlanul érdekes *tényekre* lehet. Csak a „szellem” szóval kell nagyon óvatosan bánni!

Gondoljuk csak el: ha egyetlen ember akarata elegendő ahhoz, hogy egy másik ember karja a levegőbe emelkedjen, vagyis hogy a *Föld nehézségi erejét legyőzze*, akkor hol húzódik a lehetőségek határa? Amikor megismertem ezeket a tényeket, megértettem a nálunk, Nyugaton „levitációnak” nevezett jelenséget, amelyet Tibet bizonyos kolostoraiban rendszeres gyakorlással még ma is megvalósítanak. Anélkül, hogy bármit is hallottam volna ezekről a tibeti gyakorlatokról, kísérleteim ugyanezekhez az eredményekhez vezettek. Itt, Európában is ismert ez a jelenség, és megbízható források szerint Avilai Szent Teréz, Keresztes Szent János és Assisi Szent Ferenc nem is egyszer, hanem több alkalommal, néha akár óráig is a levegőben lebegtek. Tudom, hogy *ez lehetséges*, mivel a saját akaratumk ugyanúgy fejti ki a hatását, mint egy idegené. Nagy akarat erővel pedig még a nehézségi erő is leküzdhető bizonyos időre.

Velem is megtörtént már, hogy egy kísérlet során képtelen voltam valakinek az akarátát magamban tudatosítani, és akkor a gondolatát sem sikerült megvalósítanom. Ilyen esetekben az a bizonyos masszazserű jelenség óriási súlyként nehezedett a mellkasomra, nehezen tudtam lélegezni, és úgy nyögtem, mintha a halálomon lennék. Megkértem, próbáljon jobban koncentrálni. Amint felismertem és végrehajtottam az akarátát, megkönnyebbülten lélegeztem fel, a nyomás egy csapásra megszűnt! Ennek nyomán az a meggyőződés alakult ki bennem, hogy az asztma sok esetben nem más, mint egy másik ember láthatatlan akarata, amely súlyos teherként nehezedik a betegre. *Ez a láthatatlan, meg nem valósított akarat azonban az ember saját tudatalattijából is származhat, és betegségeket okozhat anélkül, hogy a beteg tudná, a saját akarata felelős az állapotáért.*

Az egész élet ilyen láthatatlan küzdelmekből áll, amelyek során egyszer alulmaradunk, máskor felülkerekedünk a nehézségeken.

Ezek a kísérletek és az általuk szerzett tapasztalatok kiváló iskolát jelentettek számomra. Lehetőséget teremtettek arra, hogy alapos betekintést nyerjek az ember tudatalattijába, és komoly ön-, valamint emberismeretre tegyek szert. Bebizonyosodott előttem, hogy lehetséges más élőlény gondolatainak átvétele, de az is nyilvánvalóvá vált, hogy ez milyen hihetetlen nehézségekkel jár. Megértettem, miért mennek el az indiaiak vagy a tibetiek lakatlan, minden településtől több kilométernyi távolságban lévő helyre, ahol három napon keresztül imádkoznak és böjtölnek, mielőtt egy halott ember lelkével próbálnának kapcsolatba lépni. De nem olyan módon, ahogy azt a magukat spiritisztának nevező több ezer ember teszi, akik a hivatali munka után vagy világi tevékenységük mellett összejönnek, és azt hiszik, ilyen módon kapcsolatot teremthetnek a túlvilággal. Azt hiszik, egy ima is elegendő ahhoz, hogy minden veszéllyel szemben bebiztosítsák magukat. Látniuk kellene, mire mennének az imájukkal, ha mondjuk egy szakadékba kellene vetniük magukat! A spiritizmusval való gyermeketeg játszadozás éppen olyan veszélyes, mint ha szakadékba ugranának. Tartsuk meg józanságunkat! Ne felejtjük el, értelmünk arra való, hogy összes élményünket fel tudjuk dolgozni magunkban. A legkülönbébb körökben eltöltött sok-sok év alatt számtalan katasztrófának, rögeszmének, öngyilkosságnak, idegösszeomlásnak, súlyos lelki betegségnek voltam tanúja, amelyeket a spiritizmusnak nevezett felelőtlen játszadozás váltott ki. Jószándékú és becsületes, de teljesen tudatlan és a pszichológiában járatlan emberek vettek részt szeánszokon! A tudatlan személyek olyan erőket hívnak életre, amelyeket egyáltalán nem ismernek, és azt sem tudják, honnan származnak. Nincs is hatalmuk az ilyen erők fölött, teljesen kiszolgáltatottak velük szemben. Spiritizmusval csak olyanoknak szabadna foglalkozni, akik nem hagyják magukat befolyásolni, alapos pszichológiai ismeretekkel és nagy tapasztalattal rendelkeznek, és rendkívüli *tudatos* akarat erő, valamint önuralom jellemzi őket.

Fogadalom

Lassan beláttam, hogy a spiritiszta körökben semmi keresnivalóm nincs. Az ott szerzett tapasztalataim azonban megnyitották előttem az emberi lélekhez vezető kaput, én pedig elborzadva láttam, hogy az emberek milyen elhagyatottan és magányosan tévelyegnek a tudatlanság sötétjében. Saját médiumi adottságaim révén bepillantást nyerhettem a tudatalatti irdatlan birodalmába. Kíméletlen szigorúsággal helyeztem saját tudatalattimat a bonckés alá, és egy pillanatra sem hagytam, hogy bizonytalan vagy ködös elméletek homályosítsák el tisztánlátásomat. Lépésről lépésre haladtam egyre beljebb ebben az őserdőben a kis fejszémmel. A spiritizmuson keresztül végül a pszichológiához jutottam. Kezdetben a *nyugati* pszichológiát tanulmányoztam igen alaposan, mivel akkoriban még semmit nem tudtam a Keleten – Indiában és Kínában – felhalmozódott hallatlan ismeretanyagáról.

Ha valaki komolyan törekszik egy cél elérésére, és erre összpontosítja minden figyelmét, akkor a sorstól is segítséget kap a továbbjutáshoz. Alapos elméleti előtanulmányok után kapcsolatba kerültem egy állami elmekórintézet főorvosával, aki nagy segítséget nyújtott abban, hogy alapos és rendszeres gyakorlati képzésben is részesüljek. Engedélyt kaptam az intézet betegeinek tanulmányozására. Bármelyik osztály betegeivel foglalkozhattam, még az őrjöngő férfi és női betegeket kezelő részlegbe is bejárásom volt.

Miután egy este hazaérkeztem, hosszasan ültem a szobámban, és megpróbáltam rendet teremteni gondolataimban. Amit az intézet-

ben láttam, az szörnyű! Szörnyű! Dante „Pokla” is enyhének tetszik ahhoz képest, ami ott tapasztalható. Hány beteg ember él a Földön, akinek intézetbe zárva vagy szabadon ilyen kínokat kell átélnie, és hány egészséges embernek kell ilyen betegek miatt magának is szenvednie, fokozatosan megbetegednie, végül lelkileg teljesen összeomlania! Hány beteg ember téveszt meg másokat azzal, hogy normálisan viselkedik, és semmiféle bélyeget nem visel a homlokán! Közülük néhányan magas állásokat is betölthetnek, vagy gyanútlan, hisztérien emberekkel házasodhatnak össze, majd összes hozzátartozójukat, környezetüket és családjukat tönkreteszik, nem egyszer egész vállalkozásokat, akár országokat is romlásba visznek.

A pokol megnyílt előttem, én pedig kétségbeesve tekintettem a szenvedések beláthatatlan óceánjára, amellyel szemben az emberi ség reménytelenül tehetetlennek mutatkozott...

Valamit tenni kell, mindenkit fel kell világosítani a sokféle veszélyforrásról, amelyek lelki megbetegedéshez vezethetnek. Az összes egészséges embernek össze kell fogni ennek a nyomorúságnak a leküzdése érdekében.

A betegek mellett eltöltött időszak során a legkülönbélebb emberek és családok mélyen őrzött titkait ismerhettem meg, és elborzadva döbrentem rá, hogy sokkal több beteg, mint egészséges ember él a világon. Számtalan lelki rendellenességet ismertem meg, és úgy láttam, nagyon sok beteget lehetne még időben megmenteni a megfelelő kezeléssel, sőt gyakran igen egyszerű módszerrel, például környezetváltozással is visszaállítható lenne az egészséges tudatállapot, és így némely család elveszett boldogságát is vissza lehetne adni.

A szobámban ültem, és azon töprengtem, mi mindent érhetnék el, ha az összes egészséges ember ezen munkálkodna. Minden erőmmel ezért a célért, a szenvedések enyhítéséért akartam küzdeni. De hogyan és hol kezdjek bele a munkába?

Hol lelek segítségre?

Miközben választ kerestem kérdésemre, hirtelen az a határozott érzésem támadt, hogy valaki áll mellettem a szobában. A gondolatátviteli és spiritiszta kísérletek olyan tökélyre fejlesztették az érzékelésem, hogy még ha bekötött szemmel vezettek be egy szobába,

akkor is meg tudtam mondani, tartózkodik-e ott valaki, vagy pedig üres a szoba. Még azt is meg tudtam mondani, hogy az esetleges benntartózkodó milyen jellemű. Most is a már jól ismert bizsergető érzés fogott el, amely elektromos áramként jelezte egy élőlény jelenlétét. Most azonban ismerős kisugárzást is érzékelttem, de még mindig nem tudtam, *honnan* ismerem ezt az emelkedett, egészen tiszta, erőteljes sugárzást... Bensőmben pedig újra megszólalt az ismeret hang:

– Hol lelsz segítségre? Magadban! Látod, éppen ez a baj, hogy mindenki kívülről vár segítséget, és mivel mindenki csak *elvár*, de nem *ad*, végül senki sem részesül segítségben. Ha azonban mindenki *adna*, mindenki meg is *kapná* a segítséget. Akkor minden nyomorúságtól megszabadulna a világ!

– Nem tudom, ki vagy – válaszoltam a belső hangnak –, vagy hogy miféle erő vagy, csak a hangodat hallom, amely mindig az igazságot mondja. Belelátasz a gondolataimba, az emberek számára láthatatlan belső lényembe, így nem kell elmagyaráznom neked, hogy egész életemet mások szenvedéseinek enyhítésére akarom szánni. Ha csupán porszem vagyok is, ezzel a porszemmel is a segítő erőt akarom gyarapítani. Más már nem érdekel az életben, semminek sem tudok már örülni, amíg állandóan a mások kínjait hordom a tudatomban. Én is ki akarom venni részem a világ megváltásából!

– Vigyázz! – figyelmeztetett a belső hang. – Vigyázz a nagy szavakkal! A részvétel kötelezettségekkel és áldozatokkal jár. Akkor már nem hivatkozhatasz többé a hiányosságaidra! Akkor egy percre sem felejtethed el, hogy állandóan éberem őrködnöd kell, nehogy akár egyetlen lépést tegyél is az örök törvények ellenében. Az *összes kísértés, amelynek eddig nem tudtál ellenállni, meg fog ismétlődni az életedben, és jaj neked, ha nem tudsz rajtuk felülkerekedni*. Egyetlen halandó sem játszodozhat az isteni erővel. Soha nem használhatod fel a részvétel érdekében kapott képességeidet *a saját céljaidra*. Soha nem lehetnek személyes érzéseid, soha nem ítélnél meg a dolgokat személyes nézőpontból. Vigyázz, inkább éld tovább személyes életedet úgy, mint a többi ember, mintsem hogy részvevőként vallj kudarcot. Figyelmeztettelek.

– Nem félek – válaszoltam. – A személyes életemből annyira kiábrándultam, hogy nincsenek már személyes vágyaim. Azok után, amit átéltem és megtapasztaltam, nem lehetnek már személyes örömeim. Nem félek semmilyen kísértéstől. Képes vagyok ellenállni, mert nincsenek már illúzióim. Részt akarok venni a nagy műben!

Egy ideig semmit sem hallottam, csak azt éreztem, hogy rendkívüli szeretet sugárzik felém. Majd újra megszólalt a hang:

– Magabiztosságod jól ismert előttem, gyermekem, de *ez alkalommal* ne feledkezz meg magadról...

A díványon ültem, homlokomat megdörzsöltem, körülnéztem – a szoba üres volt. Honnan jött ez a hang, ki volt az? – vagy miféle erő volt az, amely a számomra oly jól ismert hangon szólt hozzám? Honnan ismerem ezt a hangot? Ő pedig honnan ismeri a „magabiztosságomat”? És mikor követhettem el valamilyen hibát, hogy most vigyáznom kell, el ne feledkezzek magamról?

Választ azonban már nem kaptam.

Fellobbanás

Múltak a napok, a hetek, a hónapok... Valamilyen jelre, útmutatásra vártam, hogy tudjam, mit tegyek, mi lenne a kötelességem és a meghozandó áldozat, ahogy arról a Láthatatlan hangja beszélt, de a hang nem szólalt meg...

Gyakran próbáltam előidézni a kívánt állapotot, amikor sajátos és leírhatatlan bizsergés önti el a testet, mintha az ember szén-savban fürödne – az érzékelésemet a külső környezetem felé elzárni és befelé megnyitni, hogy újra hallhassam a hangot... de nem jártam sikerrel.

Tanácsstalan voltam. Egyre csak jelre vártam, de nem történt semmi. Az időmet azonban nem akartam elfecsérelni. Úgy gondoltam, a leghelyesebb, ha hétköznapi feladataimat a lehető legjobban teljesítem, és közben reménykedtem, a hang majd közölni fogja velem az én feladatomat a nagy mű megvalósításában. Arra is gondoltam, hogy miképpen az ablaküvegnek is tisztának kell lennie ahhoz, hogy a napsugarak torzítatlanul átjussanak rajta, úgy nekem is először a lelkemet kell megtisztítanom minden önző gondolatától, hogy az igazságot a maga teljességében ismerhessem föl. Első lépésként meg kell tudnom, mi rejlik bennem. Ha bensőmet már alaposan kiismertem, akkor meg is tisztíthatom.

Elkezdtem összes gondolatom, szavam, mozdulatom és cselekedetem forrása és oka után kutatni. Miféle ismeretlen erő munkálkodik bennem? Honnan származnak a gondolataim? *Mi* akarja ben-

nem, hogy egy bizonyos szót használjak, *miért* akarok éppen egy adott módon és nem másképpen cselekedni? Ha valaminek örültem, igyekeztem megtudni, *miért* éreztem örömet. Ha valami idegesített vagy lehangolt, szintén érzelmeim okait kutattam. Ha valakit rokon- vagy ellenszenvesnek találtam, rögtön elemezni kezdtem, mely tulajdonságok alapján ítélt meg az illetőt. Folyamatosan figyeltem, miért teszek valamit szívesen vagy vonakodva. Ha beszédes kedvemben voltam, tudni akartam, mi áll közlékenységem mögött, ha pedig hallgatag voltam, akkor ki akartam deríteni, miért nincs kedvem másokkal beszélgetni. Minden szót kielemeztem, amelyet csak kiejtettem a számon, hogy megtudjam, mennyi igazságot tartalmazott, és megsértett-e másokat. Szavaimnak és tetteimnek a velem szemben állóra gyakorolt hatását figyeltem. Állandóan beszélgető-partnerem helyébe képzeltem magam: vajon *én* mit éreznék, ha *ő* közölné *velem* azt, amit éppen *én mondtam neki*? Állandó, megszakítás nélküli megfigyelés alatt tartottam magamat.

A szünet nélküli önelemzés révén felbecsülhetetlen kincsekre tettem szert. Fokozatosan megismertem a tudat alatti és fölötti szintek varázslatos világát. Megismertem az *egy és ugyanazon erő különböző megnyilvánulási formáit* a legkezdetlegesebb ösztönöktől a legmagasabb szellemiségig. Rájöttem, hogy szabad akarattal dönthetünk, azonosulunk-e ösztöneinkkel, vagy pedig ösztöneink – vagyis saját *magunk* – fölött úrrá leszünk! Megtudtam, hogy csak az szabad, aki ura vágyainak, és nem válik szenvedélyei, mohósága és kívánságai rabszolgájává.

Önmagam szüntelen megfigyelése mellett továbbra is tanulmányoztam a pszichológiát és a filozófiát, de képzőművészeti és zenei tevékenységemet sem hanyagoltam el. A művészi tevékenység kiváló lehetőség arra, hogy elmélyedjünk önmagunkban, és különböző dolgokról merengjünk.

Egyszer egy művészetkritikus látogatott el hozzánk, és megtekintette a saját metszeteimmel díszített bútorainkat. Ágyam fölött furulyázó faunt örökítettem meg fába metszve. Az esztéta megkérdezte, készítettem-e a metszet előtt agyagmodellt. Azt feleltem, egyáltalán nem is tudom, hogyan kell agyaggal modellezni, az alakot rögtön fába véstem.

- Ami felesleges volt – feleltem –, azt egyszerűen lefaragtam.
- De ugye tanult anatómiát? – kérdezte.
- Nem, zenét tanultam, és nem tudtam volna egyszerre két főiskolára járni.

Egy ideig még nézegette a metszetemet, majd megszólalt:

- Nagy kár, hogy nem lett önből szobrász.
- Ha nem tanulom ki a mesterséget, dilettáns amatőr maradok, én pedig nem akarok az lenni. A Képzőművészeti Akadémiára azonban nem iratkozhatok be, mert törődnöm kell a férjemmel és a gyerekekkel.

– Várjon csak – szólalt meg újra –, beszéllek az Iparművészeti Iskola igazgatójával. Talán megengedi önnek kivételesen, hogy csak a szakmai foglalkozásokra járjon be. A kiegészítő tárgyakra úgyszincs szüksége, és szerintem megadják önnek a lehetőséget, hogy kivételes hallgatóként kezdje meg tanulmányait az iskolában.

Így lettem először az Iparművészeti Iskola növendéke, majd az akkoriban legnagyobb szobrászművésziünk tanítványa. Amikor először jelentem meg nála, egészen közel lépett hozzám, fürkészőn nézett a szemembe, és meglepett hangon mondta:

– Nahát! Most látok először olyan élő embert, akinek egyiptomi szeme van. Tudja, hogy egyiptomi szeme van?

– Nem – válaszoltam –, azt sem tudom, mi a különbség a szokványos és az egyiptomi szem között.

– A szemrés oldalt egy vékony bemetszésben folytatódik, ezért a szemhéj egészen másképpen fekszik rá a szemre, mint a nyugati rasszok esetében. A szobrokon és a festményeken is rögtön felismerhető ez a jellegzetesség. Arra azonban nem is gondoltam volna, hogy élő emberen is láthatok még ilyen szemet. A mai egyiptomiaknak már más szemük van. Csak képeken lehet látni. Hasonlóképpen a megnyúlt egyiptomi koponya sem létezik már, csak a szobrokról ismerjük. De honnan van önnek ilyen szeme?

Udvariasan mosolyogtam, és azt mondtam:

– Nem tudom, professzor úr. Talán atavizmus?

Ő is elmosolyodott, majd munkát adott...

Egy évvel később belépett abba a műtermébe, ahol akkoriban dolgoztam – több, egymás mellett elhelyezkedő műterem tulajdonosa volt –, és így szólt hozzám:

– Többé nem kérek öntől honoráriumot. Ha nincs műterme, itt is dolgozhat, ez továbbra is a rendelkezésére áll, de mostantól önálló művészként használhatja. Nincs már szüksége irányításra, csak gyakorlásra, hogy a mintázáson keresztül jobban kifejezhesse magát.

Megköszöntem fáradozását, és mivel otthon nagy műteremmel rendelkeztem – már hosszú ideje kiállításaim voltak –, otthon folytattam a munkámat. A mester továbbra is a barátunk maradt, később is ellátogatott hozzánk, hogy elmondja véleményét egy-egy művemről.

A munka boldoggá tett. Munka közben hiánytalan boldogságot éltem át, szinte ekstázisban dolgoztam. A külső világ és az idő megszűnt létezni számomra, nem érzékeltem testi igényeket, éhséget vagy szomjúságot, szinte megfeledeztem a személyiségemről. Észrevettem, hogy mialatt erősen összpontosítottam a munkámra, valamilyen erő áramlott át az idegeimen, amely a testemre gyógyító hatást gyakorolt, értelmemet pedig világossággal töltötte el. Többször is előfordult, hogy miközben minden figyelmemet a munkámnak szenteltem, és semmi másra nem gondoltam, hirtelen olyan igazságra döbrentem rá, amely semmilyen kapcsolatban nem állt a munkámmal. Így kaptam választ sok engem foglalkoztató, súlyos problémára, filozófiai, pszichológiai vagy más megoldatlan kérdésekre. Ilyen esetekben a mintázófa a kezemben maradt, egy pillanatra megmerevedtem, és lelki szememmel az új igazságot, az új felfedezést vettem szemügyre. Ezekben a pillanatokban úgy éreztem, mintha fejemmel átütöttem volna valamelyik fölöttem elhelyezkedő lakószintet, ott szénéztem volna, és megláttam volna az addig rejtkehelyen tartott kincseket. Ezek a villanásszerű megvilágosodások egyre gyakrabban jelentkeztek, nemcsak szobrászkodás vagy zongorázás közben, hanem szinte mindig, ha valamire koncentráltam.

Egyszer egészen rendkívüli élményben volt részem! Erre azonban nem az alkotómunka során, hanem este, éppen lefekvés előtt került sor.

Egymás mellett volt az ágyunk, és a férjemmel lefekvés előtt szokás szerint mindketten olvastunk még egy kicsit az ágyban. Most is jó hangulatban olvastunk egymás mellett feküdve. Elálmosodtam, és azt mondtam férjemnek:

– Te, én már álmos vagyok, jó éjszakát.

Eloltottam az olvasólámpámat, kinyújtóztam, és lehunytam szemem, hogy elaludjak. Igen, lehunytam a szemem, és *mégis mindent láttam a szobában!* Csukott szemmel is láttam az egész szobát, mindent, még a férjemet is, amint mellettem feküdve éppen lapozott egyet a könyvében. Gyorsan kinyitottam a szemem, hogy lássam, tényleg a könyvet lapozza-e, vagy az egész képet csak elképzelttem magamban. Mozdulata azonban folytatódott! Újra becsuktam a szemem, mégis mindent láttam. Meglepetésemben felültem az ágyon, csukott szemmel körülnéztem, és mindent tisztán láttam! Csak az tűnt fel, hogy nem plasztikusan, három dimenzióban láttam a dolgokat, hanem minden sikyszerűen jelent meg és átlátszó volt, mint a szemhéjam, minden negatív fényképfelvétel vagy röntgenkép benyomását keltette, csak a részleteket sokkal tisztábban lehetett látni. Láttam például a varrógépet a fadobozán keresztül, a szomszédos szoba falán függő képeket a zárt ajtókon át, a ruhákat a szekrényben és az íróasztalom belsejében nagy összevisszaságban egymás mögött heverő apró tárgyakat. Az egész kép az egymás mögött elhelyezkedő összes dolog lenyomatának hatott.

Férjem egy ideig meglepetten nézett, amint a fejemet becsukott szemmel ide-oda forgattam, majd megkérdezte:

– Mit csinálsz?

Izgatottan válaszoltam, hogy csukott szemmel is látok mindent. Felébredt a kíváncsisága, és különböző kísérleteket végzett velem, például megkérdezte, hány ujját mutatja. Láttam a testén belül a csontvázát, de az összes szervét is, mindent egymás mögött. Félelmetes látványt nyújtott, de felülkerekedett bennem az alapvetően humoros beállítottságom, és hangos nevetésre kényszerültem, olyan furcsán nézett ki átlátszóan.

Végül el kellett aludnunk. Mint mindig, most is jól aludtam, másnap pedig újra normálisan és csak nyitott szemmel láttam. A különös jelenség akkoriban egy ideig nem ismétlődött meg. Zavartalanul folytattam szobrászmunkámat.

A szobrászat mellett pszichológiai tanulmányaimat sem hanyagoltam el. Egyre több ember keresett fel lelki gondjával, így a gyakorlatban is egyre több tapasztalatra tettem szert.

Így telt el több év: télen megszakítás nélküli munka, nyáron pedig a családi élet a nagy tó partján, ahol a természetet és az együttélést élveztük.

Látomások

Olyan időszak kezdődött az életemben, amikor nappali ébrenlét mellett is gyakran voltak látomásaim. Némelyik egészen megrázó hatást tett rám, és a további életemre is nagy mértékben kihatott. A következőkben ezért csak a *legfontosabbakról* teszek említést.

Minden nyár végén külföldre utaztam a férjemmel. Egy olaszországi útról visszatérőben még a Dolomitokban maradtunk egy kis időre, hogy hegyi túrákon vegyünk részt. Itt éltem át egyik legmegrázóbb látomásomat.

Amikor egy nehéz hegyi túra után este visszaérkeztünk a szállóba, kimerülten feküdtem le az ágyamra. A túra során olyan átható erővel sütött a nap, hogy úgy éreztem, mintha a sugarai törként döfnék át a hátamat és a szívemet. A hatalmas, vöröslő sziklafalak a fényerőt megsokszorozva verték vissza a napsugarakat, az egész látvány démoni hatást keltett, minden úgy izzott, mintha a pokol előcsarnokában járnánk. Igazi megkönnyebbülést éreztem, amikor végre visszafelé indultunk, és a nap, amely ezen a vidéken valami pokoli lángszórónak hatott, eltűnt a hegyek mögött.

Korán lefeküdtem, és elnyújtóztam az ágyon, hogy elaludjak. Ebben a pillanatban olyan érzés vett erőt rajtam, mintha a szoba egész mennyezete rámozogna, engem pedig a feneketlen semmi nyelne el, és azonnal meg kellene halnom. Röviden szólva, heves szívrohamot kaptam, ahogy azt a férjem kétségbeesett kiáltozására előkerített orvos megállapította. Injekciót adott nekem. Az éjszaka elmúlt, nekem viszont még mindig nem volt pulzusom, és a meg-

semmisülés érzésétől szenvedtem. Megtudtam, mi a halálfélelem. Mint mindig, most is figyeltem magamat, és megállapítottam, hogy a halálfélelem testi állapot. Tudatom szintjén nyugodt voltam, nem tartottam a haláltól, és mégis szavakkal leírhatatlan, borzalmas halálfélelem kínozott. Egyszerűen elviselhetetlen volt! Nem voltam teljes lényemmel ezen a világon, de még a túloldadra sem jutottam át, a semmiben lebegtem. Olyan örületes kínokat éltem át, hogy arra gondoltam, jobb lenne most rögtön meghalni, mint tovább kiállni ezt a szenvedést. Feladtam a küzdelmet, tudatosan a halált választottam volna, csak a halálfélelemtől szabaduljak meg...

Amikor azonban tudatommal már ebbe az engem embertelen rettegéssel eltöltő semmibe akartam belezuhanni, hirtelen kitágult a tér, és döbrent szemem előtt megnyílt a végtelen. Ebben a végtelenben hosszú, a messzi távolba kigyózó utat láttam, amelynek végén, minden mulandón túl, már az örökkévalóságban, vakító fényt sugárzó és karját leírhatatlan szeretettel széttáró, fenséges férfialak állt. Tőlem végtelen távolságban volt, az arca pedig olyan erős fényben ragyogott és sugárzott, hogy a vonásait nem tudtam kivenni. Ennek ellenére tudtam, hogy ő a világ *megváltója*.

Az úton ovális alakú, tojáshoz hasonló lények haladtak, amelyek bennem nyájban vonuló birkák benyomását keltették, amelyeknek csak a kerek, lágy hátát, a lábait viszont nem lehetett látni. Mivel az út elején álltam, nekem kellett őket útba igazítanom. A birkákat a helyes irányba tereltem, azok pedig lassan, egyenletesen mentek tovább az őket kitárt karokkal fogadó fénylény felé. Akik elérték őt, eggyé váltak a fényével, beleolvadtak a ragyogásba. A végtelennek ható út az ovális lények véget nem érő, hatalmas áradatának tetszett. Tudtam, hogy ezek a lények *emberi lelkek* voltak. Én egyre csak az utat mutattam nekik, a lelkek pedig kifogyhatatlanul érkeztek, és nekem minden újabb érkezőt útba kellett igazítanom...

Tudatosult bennem, hogy egyelőre még nem halok meg, mivel ezt a feladatot előbb el kell végeznem, és nem is halhatok meg, amíg nem fejeztem be a munkámat. Tudtam, hogy nagyon sok ideig kell még dolgoznom, mielőtt az én időm is lejár a kozmikus órán, és magam is visszatérhetek fényotthonomba, ahol az örökké sugárzó szeretet vár rám...

Végtelen békesség öntött el, a szívem pedig, bár még gyenge volt, újra a megszokott ütemben kezdett verni. Felnéztem a férjemre, aki aggódó arccal figyelt engem. Nyelvemet már meg tudtam mozdítani valamennyire, és halkán közöltem vele, hogy kezdem jobban érezni magam. Szegény öregfiú, sírva fakadt az örömtől, amikor látta, hogy újra tudok beszélni, és szemembe visszatér az élet.

Egy napot még az ágyban kellett töltenem, azután már eléggé összeszedtem magam ahhoz, hogy haza utazzunk. Kis idő múlva már minden rendben volt.

Nyáron, a nagy tó partján szinte mindig abba a különös állapotba kerültem, amelyben a látomásokra vagy a telepátikus üzenetek fogadására és küldésére a szokottnál érzékenyebb voltam. A nyári vakáció során egyszer különösen vidám nap után tértünk nyugovóra. A ház elcsendesedett, én pedig a férjem oldalán álomba merültem. Álmomban látszólag összefüggéstelen képek kavargtak, amikor egyszer csak – ekkor már aludtam – lassú, csoszogó lépteket hallottam. Hirtelen felébredtem... igen, természetesen csak elbóbiskoltam, miközben a lépcső tetején ültem, és hosszú ideig senki sem jött, akitől koldulhattam volna valamit. Most felébredtem a várt zajra, valaki közeledett... egészen éberre váltam, kinyitottam a szememet: egy öreg, megtört férfi lépéseit hallottam, aki éppen odaért hozzám, és leült velem szemben a lépcső másik sarkára. A lépcső ebből a magasan fekvő városrészről vezet a belváros felé, és mivel itt fönt sok állami és városi hivatal található, naponta ezrek járnak erre, föl és le a lépcsőn. Csak az ebédszünetben áll meg némileg az élet, mint most is, és ilyenkor az állandó emberáradat egy kicsit alábbhagy. Itt jó helyem van; a lépcső eleje fedett, így védve vagyok az esőtől, és szép bevételre tehetek szert. Vannak törzsvendégeim, akik hivatalba menet mindennap odavetnek nekem néhány pénzérmét. De micsoda szemtelenség ettől az öreg koldustól, hogy pont ide ül le koldulni? Ebből károm lesz, hiszen az emberek nem adnak egyszerre két koldusnak, így a bevételemnek legalább a felét elvesztem. Mérges pillantást vetek rá, meg akarom neki mondani, hogy menjen máshová, ez itt az én helyem, rögtön tűnjön el innen!

Miközben nézem, bizonytalan érzés kerít hatalmába... Tekintetünk összetalálkozik... kezdem kínosan érezni magam – látom, hogy ő is zavarba jön, bizonytalan mozdulatot tesz, mintha el akarna menni, de már késő – felismerem, ő is felismer engem, ráismerünk egymásra... Ó, kegyelmes Isten, ne hagyj el engem! Ő az, akit egész életemben kerestem, aki elhagyott, és akit azután soha többé nem tudtam elfelejteni... Most pedig itt ül velem szemben, és éppolyan koldus, mint én... Ó, hogy így kell viszontlátnuk egymást!

Végignézek rajta, szemügyre veszem ráncos arcát, petyhüdt lenyomott bőrt és ajkát, elhanyagolt szakállát és fogatkozó haját, régi, használt, innen-onnan összekoldult rongyokból álló ruházatát. Mi lett az egykori elegáns, szép lovagból? Ijedten, büntudattal és szégyenérzettel néz vissza rám, előregegett arcán már nem tud uralkodni, petyhüdt szája sírásra görbül, majd hang nélkül zokogni kezd. Felemeli a kezét, hogy letörölje a könnyeit – megpillantom sebekkel borított, töredezett bőrral fedett kézfejét, piszkos, hosszú körmeit és visszataszító, merev, gondozatlan, köszvényes csomókkal borított ujjait. Ő, ezek az egykor olyan szép, elegáns és gondosan ápolat kezek, amelyeket valaha boldogan csókoltam meg...

Saját kezemre néztem... Borzalom!... Az én kezem is éppoly elhanyagolt, öreg. Szemem elé emelem, és látom a köszvénytől megörbült ujjaimat, megkeményedett, kiszáradt bőrt, amelyet szintén ezernyi véres repedés szánt. Mióta ilyen undorítóak a kezeim? Nem tudom! Soha nem jutott eszembe, hogy magamat figyeljem, alvajáróként éltem. Csak most kezdek magamhoz térni, mintha félélber állapotból ébrednék fel, mintha tudatomra eddig valamilyen vastag, áthatolhatatlan köd telepedett volna. A köd hirtelen fellebben, és mindent tisztán látok. Az egész életemet, a helyzetemet az emberek között, akik eddig félig állati lényként kezeltek engem, szeretet és sajnálat nélkül. Félélber állapotomban mindent eltértem – a sok ütleget, a szívtelenséget, a gúnyolódást –, amikor az udvari emberek a tökéletlenségemen és a kiszolgáltatottságomon szórakoztak. Hogy is jutott volna eszembe, hogy a kezemmel vagy egyáltalán a külsőmmel törődjek? Fiatalkoromban néha csinos akartam lenni, hogy *tetsszek neki*, és színes szalagokat fontam a hajamba. Amikor azonban elvesztettem őt és a gyereket is, semmi nem szá-

mított többé. Eszembe sem jutott többé, hogy tükörbe nézzek, és az sem érdekelt, hogy néz ki a kezem, csak az volt fontos, hogy *mit* tettek kinyújtott, kolduló kezembe. Igen, most, hogy tisztán látom a dolgokat, hirtelen eszembe jut, hogy amikor mohón a pénz után nyúltam, néhányan elborzadva rántották vissza a kezüket, és a pénzt inkább a földre ejtették, csak ne érienek hozzá az ujjaimhoz. Most már értem, és magam is undort érzek, ha elkorhadt kezemre és mocskos, bűzlő, elrongyolódott koldusruhámra nézek. Milyen lehet az arcom? Ó, ha akkoriban nem hagyott volna el olyan szívtelenül, most egyikünk sem lenne ilyen kilátástalan helyzetben, és a gyermekemet is megtarthattam volna... Miért? Miért kellett így történnie, és miért kell nekünk most, a végén ilyen körülmények között találkozoznunk? Az életünknek vége – semmit sem tehetünk jóvá – semmit! Mindennek vége, túlságosan késő van... túl késő...

Leírhatatlan reménytelenség és határtalan elkeseredés fogott el, egész lényemet irtóztos fájdalom járta át – éreztem, hogy a szívem megszakad – görcs szorítja össze egyre jobban... majd minden elfeketedik előttem, minden eltűnik, a semmibe zuhanok...

Valaki hörögve, fújtatva nyög... Hallom, és látni akarom, ki az... lassan kivilágosodik – a férjem riadt tekintete jelenik meg előttem, és rájövök, hogy én kapkodtam zihálva levegő után. Az ágyamon ülök, ő kétségbeesetten ráz engem, majd amikor meglátja, hogy már felismerem, megkönnyebbülten lélegez föl, és az ijedtségtől még mindig remegő hangon kérdezi:

– Mi van veled? Magadnál vagy már? Nagyon megijesztettél! A nyögéssre ébredtem fel, itt ültél tágra nyílt szemmel, de meg sem ismertél, csak a semmibe néztél, még akkor sem vettél tudomást rólam, amikor eléd álltam. Mi van veled? Mi történt? Válaszolj már!

Ránézek, válaszolni szeretnék, de egy hangot sem vagyok képes kinyögni. Az iszonyat még mindig összeszorítja a torkomat. Lassan annyira magamhoz térek, hogy nagy erőfeszítések árán néhány szót ki tudok mondani:

– Ne most... most nem tudok... holnap.

A férjem nem tesz fel több kérdést, én pedig visszahanyatlok a páámra. Csak a kezemet fogja meg, majd amikor látja, hogy las-

san megnyugszom, még egy fürkésző pillantást vet rám, majd eloltja a lámpát.

Másnap délelőtt a kertben ülünk, én pedig elmesélem neki, mi történt az előző éjszaka, beszámolok a látomásomról.

Koldusasszony voltam, aki egész életére visszaemlékezett, és tudom, hogy *én* éltem le azt az életet, *én* voltam egyszer az a koldusasszony. Mindenre emlékszem, amit akkoriban átéltem. Az *én* életem volt, amely hirtelen meglevenedett, és tudatosult bennem. Továbbmeséltem a férjemnek:

– Elhagyott jobbágygyermek voltam egy nagy kastélyban. Nem volt apám, legalábbis sem apámra, sem anyámra nem emlékszem. A kastély területén sok ember tevékenykedett, volt egy kocsis, aki a lovakra felügylet, szolgák, akik fát vágta és a vadászkutyákat etették, egy szakácsnő, aki a nagy konyhában készítette az ételeket és még sok cselédlány, akik a konyhában, az udvaron vagy az épületben dolgoztak. Ezen a helyen nőttem fel, és amennyire csak vissza tudok emlékezni, mindig végeztem valamilyen munkát, ami éppen adódott. Amikor felnőttem, a nagy házban is segítettem, ahol az uraság lakott. Hatalmas ház volt, sok szobával, és a szobalányok azt mesélték, ott minden nagyon, nagyon szép. Nekem azonban soha nem volt szabad belépnem, mert állandóan mezítláb szaladgáltam, és csak azoknak a szolgálóknak volt bejárásuk, akik cipőt viseltek. Én „külső cseléd” voltam. A szobák egy nagyon hosszú folyosóra nyíltak, nekem ezt a folyosót kellett tisztán tartanom. Óriási vödörökben hordtam a vizet a kútról, majd letérdeltem, és kefével súrolni kezdtem a folyosó színes kövezetét. Még most is magam előtt látom ezt a kövezetet, ahogy fölé hajlok, majd súrolom, egyfolytában csak súrolom, azután egy sorral hátrébb csúszom, és tovább folytatom a munkát. Újra vizet öntök a kőre, és továbbcsúszok, megállás nélkül – a hosszú, széles folyosónak nem akar vége szakadni! Ha pedig végre elkészülök, akkor a felső emelet folyosója következik... Telnek a napok, a hónapok, az évek, én pedig egyre csak mosom és súrolom a kövezetet. Nem hiányzik semmi, alig gondolkodom, tudatomat sűrű köd borítja. Szívesen mosom a kőablákat, mert színesek, én pedig szeretem a színes dolgokat. A munkámért enni kapok a konyhán, és egy kis kamrában aludhatok az istálló fölött. Az ud-

varba gyakran gördülnek be idegen hintók, ezekkel érkeztek a vendégek, akik már a főbejáratnál kiszálltak. A kocsisok hozzák be a hintókat az udvarba, kifogják a lovakat, majd körben járatják őket, amíg le nem hűlnek, és végül a vendégistállóban helyezik el őket. Sok vendég érkezik vadászatra, ilyenkor csupa mocskos a folyosó. A sok úr sáros csizmában jön be, nekem pedig már szürkületkor mosnom kell a folyosót, hogy tiszta legyen, mire az uraságok felkelnek.

Egy nap éppen az udvaron tartózkodom, amikor gyönyörű, fiatal úr lép be a kapun. A lovát keresi, és az istálló felé tart. Felnyergelgeti a lovát, felugrik rá, majd elvágtat. Megbabonázva nézek fel rá, olyan gyönyörű, ő pedig egyszer vissza is néz rám! Úgy csodálom, mintha maga az úristen szállt volna le közénk, és amikor még aznap éjszaka felkeres kis kamrámban, a csodálattól eltelve, boldogan engedem, hogy megtegyen velem mindent, amit csak akar. Arca átragyogott a tudatomra boruló ködön, én pedig boldog perceket élek át a karjaiban...

Később is gyakran jött még vadászni. Életem részben azokból a boldog napokból állt, amikor ott volt, részben pedig a várakozásból, hogy újra láthassam.

Egy év múlva megszületett a kisgyerek. A szakácsnő sietett segítségemre, amikor az ajtaja előtt segítségért kiáltva összerogytam. Nem tudtam, mi történik velem, csak amikor borzasztó kínok után a kezembe helyezte a kicsit, akkor éreztem a szívemben melegséget az apró lény iránt, és életemben először boldognak éreztem magam: *valakinek szüksége volt rám, valakinek én jelentettem mindent!* A szakácsnő beszélt az úrnővel, aki lejött, megnézett engem és a gyereket, és megengedte, hogy az újszülöttet magamnál tartsam. Dolgozni fogok, ígértem, még többet fogok dolgozni, csak a gyereket ne vegyék el tőlem...

Amikor a gyerek apja újból a kastélyban vendégeskedett, és szokása szerint most is felkeresett, boldogan mutattam meg neki gyermekünket, és megkértem, engedje meg, hogy az ő házában, az ő udvarában dolgozhassak, hogy őt szolgálhassam. Először megriadt, majd azt állította, egyáltalán nem biztos, hogy a gyerek tőle van.

– Ki tudja – mondta –, melyik szolga vagy jobbágy az apa?

Hiába próbáltam meggyőzni, hogy rajta kívül senki sem ért hozzám, mindenki vel szemben vadállatként védekeztem, csak neki engedtem meg, szinte kábulatban, hogy azt tegye velem, amit akar. Hiába kérleltem, engedje meg, hogy a közelében éljek, hiába ígértem, hogy nem zavarom, csak dolgozni akarok neki. Egy ideig hallgatta még a szavaimat, majd amikor már térdelve karoltam át a lábát, ellökött magától, és kifutott. Soha többé nem láttam. Nem tudom, járt-e később vendégként a házban. A hátsó udvarban nem jelent meg többet, hiába vártam rá éveken át. Eltűnt az életemből. A gyerekem viszont még velem volt! Ő jelentett számomra mindent, egyfolytában csak rá gondoltam, az életet jelentette nekem!

A folyosó kövét sikálva is a gyerekre gondoltam... amikor a kútról vizet hoztam, akkor is a gyereken járt az eszem. Még jobban szerettem a munkámmal, hogy minél hamarabb a gyerekem mellett lehessenek. Kislány volt, és olyan csinos és okos, mint az apja. Mindig az ellenkezőjét tette, mint amit mondtam neki, nem tűrt ellentmondást. Minél inkább a rabszolgájává váltam, annál inkább elhidegült tőlem. Még egészen kicsi volt, de máris durván feleselt velem, sőt megvetett. Bármit mondtam, vagy csináltam, semmi sem volt jó neki, a legszívesebben magában csavargott a környéken. Többször egészen messzire elkalandozott, csak másnap érkezett haza. Én munka után elkeseredetten kerestem mindenfelé. Később mindig visszajött, számomra pedig újra rendbejött minden.

Egy napon végleg elhagyott, soha többé nem jött vissza. Kétségbeesve vártam rá, a környéket átkutattam utána – vártam és kerestem –, de örökre eltűnt. Képtelen voltam tovább dolgozni. A nap elsötétedett előttem, a világ teljesen kiüresedett. Egy napon már nem bírtam tovább, útra keltem, hogy megkeressem a gyereket, és többé nem is mentem vissza. Egyik helyről a másikra vándoroltam, és az embereket kérdezgettem, nem látták-e a lányomat. Évek teltek el, én pedig még mindig kerestem, már remény nélkül, csak megszokásból, belső nyugtalanságom készítésére vándoroltam tovább. Az emberek adtak némi ennivalót, és amikor a ruháim is szétfoszlottak már, alkalmanként odaajándékoztak néhány elhasznált ruháneműt, amellyel befedhettem a testemet. Én pedig helyről helyre vándoroltam, megállás nélkül...

Egyszer egy városon keresztül vitt az utam, és az utcán találkoztam a kastély szakácsnőjével, aki időközben férjhez ment, és a férjével most ebben a városban lakott. Meghívott az otthonába, és elmondta, hogy a gyermek apja...

A férjem ekkor hirtelen megragadta a kezem, és megszakította az elbeszélésemet. Falfehér arccal, remegő hangon szólalt meg:

– Várj! Várj! Hadd meséljem tovább a történetet, tudom, mi jön most, *emlékszem, mi történt ezután!* Miközben meséltél, hirtelen minden megvilágosodott előttem, ráismertem magamra. Tudom, hogy én voltam az a férfi, aki akkoriban elhagyott téged, és tudom, hogy ennek az volt az oka, hogy hihetetlenül könnyelmű és felelőtlen életet éltem. Csak a szórakozás érdekelt, két kézzel, meggondolatlanul szórtam a pénzt, míg egy napon aztán mindent elvesztettem. Családi birtokomat elárverezték, a földemet és a kastélyomat ott kellett hagynom. Először olyan barátokhoz mentem, akik az ivászatban és a szerencsejátékokban voltak társaim, így segítettek a családi örökségem eltékozlásában. Néhány hét elteltével azonban már érzékeltették velem, hogy az otlétem terhes számukra, így tovább kellett állnom. Ugyanez több úgynevezett baráttal is megismétlődött, míg aztán már magamtól és tőlük is undorodtam. Végül egy igazi barátom azt a tanácsot adta, hogy keressék magamnak munkát. Új életet akartam kezdeni, és munka után néztem, de senki sem volt hajlandó sem a személyemet sem a kérésemet komolyan venni. Nem tudtam, *hogyan és milyen* munkát végezzek. Egyre mélyebbre csúsztam, míg egyszer csak rögeszmémé vált, hogy bal-szerencsém Isten büntetése, amiért téged a gyerekünkkel olyan szívtelenül ellöktelek magamtól. Elmentem egykori barátomhoz, akinél régebben te dolgoztál. Nem sok keresnivalóm volt ott, csak tudni akartam, mi történt veled és a gyerekkel. Egyikőőket sem találtam azonban ott, mindketten elmentetek, és senki nem tudta megmondani, hova... Tovább vándoroltam, és közben egyre fogyatkozott azon barátok száma, akik még hajlandók voltak valamit kölcsönadni. Már akkori kéregetésem is koldulásnak számított, amikor pedig már senki nem adott sem szállást, sem „kölcsönt”, és az idő is eljárt felettem, elkezdtem egészen idegen emberektől adományokat

kérni. Így lettem végül koldus, aki egyik helyről a másikra vándorolt, jószívű emberek pedig megengedték néha, hogy az istállóban vagy a csűrben töltsen az éjszakát. Egyre inkább összetörtem, egyre öregebb lettem, az éhség állandó kíséremmé szegődött, és egy szép napon, amikor már minden mindegy volt, elkezdtem az utcán koldulni. Így adódott, hogy végül koldusként láttuk viszont egymást.

Nagy felindultsággal hallgattam végig, ugyanis én is pontosan ugyanígy emlékeztem a történetekre. Kezdetől fogva tudtam, hogy a férjem volt az öreg koldus, és nagyon megrendített, hogy az akkori élete tudatosult benne. Minden úgy történt, ahogy visszaemlékezett, ugyanis a szakácsnő az akkori látogatásomkor elmondta, hogy a szeretőm minden örökségét és vagyonát elpazarolta, és egyszer – sokkal később – a kastélyban utánam érdeklődött, de akkor már nem az egykori elegáns úr volt, hanem elhanyagolt külsejű, foszladozó ruhában járó csavargó. Miután eljöttem a szakácsnőtől, újra visszamentem a kastélyba, hogy megérdeklődjem, tudják-e gyermekem apjának a címét. Azonban senki nem tudta, hova ment, vagy éppen hol tartózkodhat. Így hát továbbálltam, és egy városba jutottam, amelyet nem hagytam el többé. Túlságosan öreg voltam ahhoz, hogy az országúton vándoroljak. Kiválasztottam a lépcső mellett helyet, és mindennap ott koldultam. Ott láttuk egymást viszont, és ott jött el az utolsó óráim, ott éltem át életem utolsó perceit. Amikor ugyanis ráismertem, és világossá vált előttem, hogy egész életem jöváthehetetlenül félresiklott, mivel már késő volt... túlságosan késő... a gyerekemet elveszítettem, és egész életemnek vége volt... akkor ott, a sarokkövön ülve meghaltam, és mindennek vége szakadt. Emlékezetem ezen a ponton megszűnik...

Hosszú ideig meredtünk némán egymásra, alig tudtuk felfogni, hogy két értelmes, modern emberrel megeshet ilyesmi. Amit éppen átéltünk, az sem öröklélméletekkel, sem lélektani elméletekkel nem magyarázható. *Tudtuk, hogy mindez valóban így történt!* Nem képzelődésről volt szó!

Az átélt élmények mindkettőnket mélyen felkavartak, lelünk legmélyebb tartományait bolygatták meg. Még hosszan ültünk szót-

lanul egymás mellett, gondolataink nem tudtak leülepedni felajzott tudatunkban. A férjem ekkor megszólalt:

– Tudod, még soha nem gondolkoztam el azon, miért tartom magam távol gyerekkorom óta az ivástól, a kártyától, bármilyen más szerencsejátéktól, a tánctól, egyáltalán minden társasági szórakozástól, annak ellenére, hogy a hajlamaim szerint szívesen innék, táncolnék és szórakoznék. Most rájöttem, hogy az akkori nagy nyomorúságom közepette, miután minden vagyonomat elpazaroltam, *egyre mélyebben belém vésődött*, hogy soha többé nem játszhatok, nem ihatok, és nem lehetek könnyelmű. Felismertem a pénz értékét, amelyről korábban fogalmam sem volt. Arra is rájöttem, hogy *az ember értéke először is azon mérhető le, mennyire képes magának és családjának egzisztenciát teremteni*. Mindezek a felismerések a tudatalattim mélyén rejtőztek, mivel akkoriban ezzel a szemlélettel haltam meg. Ezért akartam a jelenlegi életemben, fiatalkoromban, csak tanulni és tanulni, ez a szemlélet adott erőt ahhoz, hogy megtartóztassam magam, és ne menjek egyetemista társaimmal szórakozni. Mindig féltem, hogy ha táncolni megyek és belevetem magam a társasági életbe, valami borzasztó történe velem. Most már tudom, attól a nyomortól tartottam, amely léha életmódom következménye volt. Az ivászattól és a szerencsejátékoktól való irtózásom a tudatalattimból eredt.

– Igen – válaszoltam –, és miközben annak idején egyáltalán nem dolgoztál, most túlzottan is szorgalmas vagy, és csak a kötelességeidet tartod szem előtt.

– Valóban. Akkori életem második felében már *akartam* dolgozni, csak hogy semmilyen szakmát nem tanultam ki, azt sem tudtam, mi fán terem a munka. Amikor munkát kértem, senki nem bízott rám semmilyen feladatot, nem is vették komolyan a kérésemet. Később, amikor már csavargóként jártam a világot, néhány idegen megszánt, és rám bízott valamilyen munkát – fát vágtam, néha koscsikat rakodtam, vagy a szüretnél segédkeztem, más alkalommal szőnyeget poroltam –, és miközben ügyetlen, munkához nem szokott kezemmel dolgoztam, mélyen belém vésődött a vágy, hogy valamit alaposan megtanuljak, abban igazán járatos legyek. Jelenlegi

életemben pedig a lehetőségeimhez képest igyekeztem mindent megtanulni, és életem végéig is egyre csak tanulni fogok.

Az „életem végéig” kifejezés vasmarokként szorította össze szívemet. Hol leszünk az élete végén mi, a gyerek és én? Megmerekedtem az ijedtségtől... A természet egyik törvénye, hogy *ha az ember a falra üt, a fal visszaüt, anélkül, hogy akarná. Nem is a fal üt vissza, hanem maga az ütés verődik vissza, de az ütést mindig az adja vissza, amire ráütöttünk*... Nem, nem akartam ezt a sejtést továbbgondolni. Nem fogjuk magára hagyni... nem... nem... nem!

Azután elgondolkoztam a jelenlegi és a korábbi életem közötti összefüggésről. Mivel magyarázható az akkori együgyűségem, az a ködszerű állapot, és mi az oka jelenlegi, átmenet nélkül megjelenő tehetségemnek és képességeimnek?... Nem leltem magyarázatra.

Napokig a megrázó élmény hatása alatt álltunk, azután szokás szerint vitorlázni mentünk a szomszédban lakó barátainkkal, a gyermekeinkkel a hűsítő habokba vetettük magunkat, és szép lassan kifakultak a korábbi életünkben származó emlékeink. Mindketten túlságosan is józan felfogású emberek voltunk ahhoz, hogy a múltba temetkezzünk. A férjemnek egyébként is el kellett utaznia néhány napon belül, mivel lejárt a szabadsága. Testvéreimmel és a gyerekekkel maradtam a villában.

A nagy tó egész környéke vulkanikus eredetű volt, valószínűleg az ottani kisugárzások igen erős hatással lehettek rám, mert nagyon gyakran támadtak látomásaim. Természetemnél fogva józanul szemlélem a dolgokat, és minden jelenségre természetes magyarázatot keresek. Soha nem hittem szellemekben vagy démonokban, és ha valaki egy régi kastélyban mindennaposnak számító „jelenségekről” beszélt, a tapasztalatlan emberekre jellemző fölényes mosollyal könyveltem el magamban, hogy az illető meglehetősen élénk fantáziával rendelkezik. Azt pedig a legkevésbé sem „képzelttem volna be” magamnak, hogy éppen *velem* eshetne meg ilyesmi. Egyébként jellemző, hogy az ember soha nem jár sikerrel, ha ilyen látomásokat *akaratlanul* próbál „beképzeltetni” magának. A látomásokat éppen akkor jelentkezik teljesen váratlanul, amikor az ember valami egészen másra gondol.

Még azon a nyáron – miután a férjem már visszautazott – játszódtott le egy megdöbbenő eset. Vidám nap állt mögöttünk, és mindannyian lefekvéshez készültünk. Beléptem a szobámba, ahol kisfiam már mélyen szunnyadt. Én is lefeküdtem, és eloltottam a gyertyát – azon az elhagyatott vidéken akkoriban még nem vezették be a villanyt.

Nem tudom, mennyi ideje aludhattam, amikor különös zajra riadtam fel: úgy hallatszott, mintha a szobában valaki tapogatózna. A gyufásdobozért nyúltam, és gyorsan meggyújtottam a gyertyát... a következő pillanatban pedig egy női rémalakra vettem magam, amely a gyermekemet már a karjában tartotta, hogy elvonszolja. Hasonlított a boszorkányábrázolásokra, és amikor a fénnel megleptem, már valamilyen zsinóron próbált kisiklani, amely az ágytól az ablakon keresztül a szabadba vezetett. Rávettem magamat, megragadtam a gyereket, és megpróbáltam kiszakítani a kezéből. Nem engedett! Iszonyatos harc kezdődött közöttünk. A boszorkánynak már sikerült feljebb csúsznia a zsinóron – úgy tetszett, mintha valamiképpen hozzá lenne kötve, mintha erőt mértene belőle –, de nem tudott továbbjutni, mert én teljes erőmmel fogtam a gyereket, és próbáltam elragadni tőle. Csakhogy ő is éppolyan erővel húzta magához a kisfiamat. Ide-oda rángattuk a gyereket. Közben az a biztos megérzésem támadt, hogy a hatalma már csak rövid ideig tart, és ha annak lejártá előtt nem képes magához ragadni a gyereket, akkor dolgvégezetlenül kell távoznia. Így kétségbeesett erőfeszítéssel küzdöttem, ő pedig szintén minden erejét megfeszítve próbált elszakadni tőlem, míg aztán teljesen váratlanul hirtelen elengedte a kisfiamat, a zsinórhoz tapadva átvette magát az ablakpárkányon, és eltűnt a kinti sötétségben...

Én pedig?... Az ágyamon térdeltem, a gyerek zavartalanul, békésen, szépen betakarva aludt mellettem, a gyertya az éjjeliszekrényen világított. Álmodtam? Esetleg elfelejtettem eloltani a gyertyát, amikor este lefeküdtem? Nem, hiszen a gyufa még ott izzott mellette. Tehát *most* gyújtottam meg, és az egész jelenetnek néhány pillanat alatt kellett lezajlania. Máskülönben a gyufának már ki kellett volna hűlnie. Tehát *nem álmodtam!*

Újra eloltottam a gyertyát, visszafeküdtem az ágyba, és megpróbáltam lecsillapítani vadul kalapáló szívemet. Mi volt ez? Boszorkány? Létezik ilyesmi? Mi a boszorkány? Miért ábrázolják a boszorkányokat mindenütt egyformán, és honnan veszik ezt az alakot? Hogy lehet az, hogy léteznek „boszorkányok”, és miért állítják az emberek, hogy seprűnyélen repülnek? Hogy lehet, hogy világszerte egyformán ábrázolják a boszorkányokat, ha azok csak „fantáziaképek”? Hosszú, lekonyuló vasorral, hajlott háttal, seprűnyéllel a kezükben? Miért nem patás lábbal? Igen, az az ördögnek van, mondják. Honnan tudják olyan biztosan, hogy *az ördögnek patája van*, a boszorkánynak viszont nincs? Ki látott valaha is boszorkányt vagy ördögöt?

Most már kezdem sejteni, miért helyeznek a boszorkány kezébe seprűnyelet. Az általam látott boszorkány valami zsinórba kapaszkodott, és azon repült ki. Én is könnyen gondolhattam volna arra, hogy seprűnyélen lovagolt. Megértem az egyszerű falusi embereket, akik mit sem tudnak erőáramlatokról, és úgy gondolják, a boszorkányok seprűnyélen repdesnek. Az általam látott jelenség a „gonosz” megszemélyesített szolgálója volt. Ezzel egyszerűen tisztában voltam. Valóság volt, tény! Hogy az egész jelenet csak ámitás volt? – Ebben egy percig sem kételkedtem. De *honnan ered ez a megtévesztés és miért éppen ez a kép jelent meg?* Én valóságként éltem át, és érdekes módon mindenki, aki ilyen képet – bármi is legyen az – lát, ugyanarra a formára emlékszik vissza. Amennyiben a tudatalattinkból származik, hogy lehet, hogy mindegyikünk tudatalattija ugyanazt a képet tárolja? Erre azt mondhatják, már láttam boszorkányokat ábrázoló képeket, és a látomásom ennek kivételése volt. Csakhogy az érvelés sántít! Mert ha igen közel állt is az általam látott jelenség a boszorkányábrázolásokhoz, mégis meglepetten fedeztem fel, hogy számos részletben eltérések mutatkoznak.

Eltelt néhány nap, és egy este, amikor már mindenki lefeküdt, és a ház lassan elcsendesedett, én is nyugovóra tértem. Mivel a nap során szokatlanul nagy hőség volt, és a szobám különben is fűledt volt, nemcsak az ablakot hagytam nyitva, hanem az előszobába vezető ajtót is kinyitottam, úgyhogy ágyamból éppen a felső emeleti szobákhoz vezető lépcsőre láttam.

Az ágyban feküdvé szokásom szerint az elmúlt nap eseményeit gondoltam újra át. Mit tettem helyesen, miben tévedtem, mit kellett, illetve nem kellett volna *mondanom* vagy *tennem*. Azután azon gondolkodtam, mit főzzünk másnap az egész család számára, mivel a háztartás az én reszortom volt. Egyszóval, teljesen hétköznapi, unalmas kérdések foglalkoztattak.

Hirtelen arra lettem figyelmes, hogy a bejárati ajtó felől két különös alak közeledett, és lassan el akartak haladni az ajtó előtt. Két életnagyságú emberi alakot láttam, amelyek teljesen feketék voltak, mintha árnyékok lennének. Azonban nem plasztikusan, térbeli formákként jelentek meg, inkább olyan benyomást tettek rám, mintha *csak azért váltak volna érzékelhetővé, mert ott, ahol éppen tartózkodtak, elnyelték az összes fénysugarat*. Más szóval, tulajdonképpen nem magukat a lényeket láttam, hanem az általuk előidézett lyukakat a fényben. Tudományosabb megfogalmazásban azt mondhatnánk, tökéletes interferenciát hoztak létre a fénysugarakban, és csak azáltal váltak érzékelhetővé, hogy tartózkodásuk helyén nem hatolt át a fény. Egyébként láthatatlanok lettek volna. Nehéz megfelelő szavakat találni ennek a jelenségnek a leírására. Abban a pillanatban rájöttem, miért használják a parasztok az „árnyék” szót, amikor szellemekről vagy kísértetekről beszélnek. Ezek az alakok valóban árnyékok voltak, nem azért, mintha árnyékot vetettek volna, hanem mert a *fény teljes hiányát* okozták. Addig nem is sejtettem, hogy ilyen feketeség létezhet. Később eszembe jutott, hogy a csillagászok ismerik a fény teljes hiányával jellemezhető fekete lyukakat a világűrben. Nem igazán tudnak rájuk magyarázatot adni, valószínűleg a fénysugarak valamilyen interferenciája váltja ki a jelenséget. Valami elnyeli, megsemmisíti a világűrbe sugárzott fényt, úgy-hogy mi csupán hatalmas árnyékokat észlelünk. Ugyanez jellemezte a két alakot, amelyek lassú léptekkel közeledtek. Vállukon egy rudat cipeltek, a rúd végén pedig valami iszonyatos dolog himbálózott! Poliphoz hasonlított, de nem volt szervesen összefüggő teste, csak lógott a rúdon, mint egy odahajított tésztacsomó, amely folyamatosan kitágult, majd újra összehúzódott. Leírhatatlanul visszataszító, émelyítő képződmény volt, *gennyes, romlottzöld massa*, amely – ezt valamiképpen tudtam – betegséget, szerencsétlenséget

és halált terjesztett. Tudtam, hogy az a szörnyeteg maga volt a tömény „romlás”! Tudatos rosszindulattal mozgott a rúdon, előttem pedig egyértelművé vált, hogy rettegett hatalmának kinyilvánítása érdekében éppen újabb alkalmak, újabb áldozatok után kutatott. Láttam, hogy a szörnyeteg és kísérete a nővérem szobája felé tart. Elszörnyedve próbáltam megakadályozni, hogy ez a sátáni erőforrás valamiképpen szerencsétlenséget okozzon. Felültem az ágyamon, és teljes erővel kiabálni kezdtem:

– Grete! Grete!

Kiáltozásom hatására a két alak egy szempillantás alatt eltűnt, a szörnyeteg pedig futball-labda nagyságú, a teliholdhoz hasonló, zölden foszforeszkáló golyóvá zsugorodott, majd lebegve és ugrálva felszökölt a lépcsőn. Nem a fülemmel, de valamiképpen mégis hallottam, amint démoni vihogással a következőket kiáltotta gúnyosan felém:

– Engem akarsz elkapni, engem? Hihihihih! – majd kisiklott a nyitott ablakon és eltűnt a sötétségben...

Kiugrottam az ágyamból és utána szaladtam az előszobába, hogy lássam, mi is volt ez a jelenség. Mindenütt teljes csend honolt!

Majdnem egy időben azzal, hogy kirohantam, fent az öcsém is kilépett a szobájából, a korláthoz lépett, és lefelé nézve megkérdezte:

– Ki van ott lent?

Meggyújtottam egy gyertyát, és válaszoltam:

– Én vagyok az, miért jöttél ki?

– Hirtelen felébredtem, úgy éreztem, mintha valamilyen lidércnyomás nehezedne a mellkasomra, és az volt a benyomásom, hogy valami gonosz, nagyon veszélyes dolog tartózkodik a házban. Látni akartam, mi van, és most te is ott állsz. Mi történt?

Miközben beszélt, mindkét lánytestvérem és a személyzet is kijött az előszobába, mindannyian azt akarták tudni, miért kiáltottam. Mindent elmondtam nekik. Ezt követően átkutattuk az egész házat. A bejárati ajtó zárva volt, minden a helyén. Megkértem az öcsémet, mozgassa meg egy kicsit a fenti ablakot, hátha csak egy légáramlat lökte meg az üvegtáblát, amely aztán visszatükrözte a holdat. Talán ezért jelent meg előttem egy zöldesen foszforeszkáló labda? A hold

azonban a ház másik oldalán világított, az ágyamból semmiképpen nem láthattam a hold visszatükrözött képét.

Mivel semmit nem találtunk, nem tehattünk mást, visszavonultunk aludni. Fülemben azonban tovább visszhangzott a pokoli nevetés:

– Engem akarsz elkapni? Engem? Hihhihi!

A kisfiamnak néhány nap múlva hasfájása támadt. Biztosan éreztem, hogy a fájdalmiért a vakbele felelős. Még aznap a fővárosba utaztam, és megvizsgáltattam édesapám barátjával, aki időközben híres sebész és egy nagy kórház igazgatója lett. Valóban vakbélirritációt állapított meg, de azt mondta, az operációval várhatunk még őszig. Így hát visszautaztunk a tóhoz, a gyerek pedig önfelédten játszadozott a társaival, míg ősszel haza nem utaztunk a városba.

A most következő szakaszt a legszívesebben átugornám, hogy ne kelljen az emlékeimet újra felelevenítenem. Mégis szükséges a történeteket nagy vonalakban vázolni, hogy a későbbi események érthetőbbé váljanak.

A gyereken végrehajtották a műtétet. Nem lépett fel semmilyen komplikáció, nyolc nap múlva elhagyhatta a kórházat. Mialatt azonban a fiammal a kórházban tartózkodtunk, megbetegedett a nővérem kislánya. Nagyon makacs, különös nyakfájdalom gyötörte, és amikor egyszer meglátogattam, feltűnt, hogy a kötés alatt vörös kiütés éktelenkedett a nyakán. Az orvos a nedves kötés által előidézett hőkiütésre gyanakodott, és hintőporos kezelést írt elő. A kiütés másnapra valóban el is tűnt. Amikor a fiammal hazaértem, már a kis unokahúg is talpon volt, és a két gyerek nagyon megörült egymásnak. Egész nap együtt játszottak. A kisfiam miatt azonban komolyan aggódtam! Nagyon sápadt és lehangolt volt. Több nap is eltelt, és ahelyett, hogy az állapota javult volna, egyre jobban legyengült, és a kedélyállapota is egyre rosszabb lett. Egy héttel később nagy ijedtségemre 39 fokalás lázat mértem nála. A gyerek keserű sírásba kezdett. Az állapota egyik pillanatról a másikra rosszabbodott, a testét pedig vörös kiütések borították! A kiütések különös módon éppen úgy néztek ki, mint annak idején nővérem kislányán.

A legismertebb gyermekorvost hívtuk ki, aki megvizsgálta kisfiamat, majd megkérdezte, volt-e már valaki a családban skarlátos.

– Nem – feleltem –, senki.

– De mégis, nem kapta el valaki a skarlátnak egy egészen makacs változatát?

A talaj inogni kezdett a lábam alatt.

– De igen – válaszoltam –, a nővérem kislánya nagyon hosszú ideig elhúzódó nyakfájdalomtól szenvedett, és a nyakán hasonló kiütések jelentek meg.

A professzor elmosolyodott:

– Igen, skarlát volt. A gyerek felépülőben lévő szervezete nem volt eléggé erős a fertőzés leküzdésére. Azonnal be kell oltanunk. Ön fogja ápolni a gyereket? – kérdezte.

– Igen.

– Ön volt már skarlátos?

– Nem, de most sem fogom elkapni, mivel én az összes fertőző betegséggel szemben immunis vagyok.

– Csak akkor vállalom felelősséget – mondta a professzor –, ha önt is beoltjuk.

Tapasztalatból tudtam, hogy semmilyen szérumot nem viselek el, és megpróbáltam rábeszélni, tekintsen el az oltástól. Próbálkozásom eredménytelen volt, mindkettőnk egy akkor még egészen új, alig kipróbált szérummal oltottak be. Vágóhídra vonszolt állatnak éreztem magam, tudatosan kellett eltűnnöm, hogy megmérgezzenek.

– Vállalom a felelősséget... – visszhangzott még sokáig a fülemben –, nem fog ártani!

Amikor pedig később a halál közvetlen közelébe kerülve, mérgezési tünetekkel feküdtem az ágyon, szívesen magamhoz hívtam volna a jót akaró orvost, hogy belássa, néha a beteg véleményére is oda kell figyelni, nem lehet élettelen tárgyként kezelni. A szérum lassan ható méregnek bizonyult...

Először a gyerek életéért kellett elkeseredett harcot vívunk. Hat hosszú hetet töltöttem el az ágya mellett. A folyamatosan 40, néha 41 fokalás láz hatása, megtévezve a szérum által kiváltott reakcióval olyan erősnek bizonyult, hogy a szíve többször is felmondta a szolgálatot. Egy fiatal orvos költözött be hozzánk, hogy injekcióval bár-

melyik pillanatban újraindíthassa a szívverést. Így éltünk hármasban összezárva a külvilágtól elszigetelt lakásban. Együtt küzdöttünk a gyermek életéért.

– Engem akarsz elkapni? Engem? Hahaha! – visszhangzott fülemben a pokoli hang, miközben éjt nappallá téve őriztem a gyermeket a karomban. A boszorkánytól már visszazaragadtam: a vakbélét eltávolították. A zöldesen foszforeszkáló szörnyel azonban nehezebb dolgom volt, ezt a lényt nem sikerült még legyőznöm.

A kisfiam egyre gyengült, a láza pedig egyre magasabbra emelkedett. A professzor újabb dózist adott be neki a szérumból. Néhány napra el is múlt a láza, azután azonban nyakának bal fele dagadni kezdett. Az orvosok szerint egy mirigybe húzódott a fertőzés, és azon tanakodtak, nem kellene-e felválni a daganatot, amely napról napra növekedett, úgyhogy a gyerek már egészen ferdén tartotta a fejét. A küzdelem egyre hevesebb lett, a kis beteg láza egyre csak emelkedett, a gyermek állandó delíriumban volt. Már öt hét telt el, mi pedig alig aludtunk napi egy-két óránál többet. A gyerek dobálta magát az ágyon, csak akkor nyugodott meg kissé, amikor a karomba vettem. A legutolsó öt nap alatt megszakítás nélkül az ágya mellett ültem, megkínzott testecskéjét állandóan a karomban tartottam, és vártam... figyeltem, milyen nehezen vesz lélegzetet... és vártam... öt vég nélküli nappalon és éjszakán keresztül vártam...

Soha nem hittem volna, hogy alvás nélkül ilyen sok időt ki lehet bírni. Öt nap, öt éjszaka telt el, én pedig még mindig a karomban tartottam a gyermeket. A hosszú órák során eltűnődtem azon, milyen gyakran hallani anyákat, akik gyermekük hálátlanságát panaszolják fel:

– Ezért ápoltam? Ezért ültem magamat feláldozva az ágyánál, amikor beteg volt? – stb. Megállapítottam, hogy az anya *nem a gyerek miatt*, hanem *ön maga érdekében* ápolja a gyermekét! Vannak asszonyok, akik beképzelik maguknak, mennyire jó és önfeláldozó anyák, mert ápolják a gyermeküket. Nem! Én nem voltam jó anya, mert *magam miatt* ápoltam a gyermekemet, és tettem meg mindent, csak hogy életben maradjon! A gyermek elvesztésének már a gondolatára is egész testemben remegni kezdtem. Nem őt szerettem, hanem *magamat*, ezért akartam megmenteni. *Számomra* volt annyi-

ra fontos, *én* álltam vele olyan szoros kapcsolatban, *én* fonódtam össze vele lélekben annyira, hogy még gondolatban sem tudtam elviselni annak lehetőségét, hogy eltűnhet az életemből. Gyermekemet a karomban tartva ültem, és teljes mértékben tudatában voltam, hogy mindezt *magamért* teszem, a gyereket a *magam számára* akarom megtartani. Magamhoz szorítottam, és megpróbáltam átadni neki valamit a saját életerőmből, hogy *számomra* életben maradjon. Igen, *tudtam*, hogy az ember napfogatából láthatatlan erő áramlik ki, amely – ha az ember valamit igazán erősen akar – rendkívüli energiává fokozódhat, amellyel még a gravitáció is leküzdhető. Most éppen fordítva, meg akartam sokszorozni a Föld vonzerejét, a gyereket itt akartam tartani a Földön. Gyerekemmel a karomban ültem, és megpróbáltam minden erőmmel arra koncentrálni, hogy új erőre kapjon, hogy le tudja győzni a félelmetes betegséget. Mégsem tudtam Istent arra kérni, hogy *Ő* mentse meg számomra a gyermekemet. „A dolgok soha nem önmagukban rosszak, csak a mi gondolatainkban jelennek meg úgy”, hallottam magamban Epiktétosz mondatát. A *saját nézőpontomból* óriási katasztrófa lett volna a gyermekem elvesztése. Személyes, szubjektív kéréseimmel azonban nem fordulhatok a legnagyobb hatalomhoz, a teremtőhöz, mivel *Ő* tudja csak, mi milyen célt szolgál, tehát nem kérhetem a gyermekem megmentését holmi rövidlátó, emberi szempont alapján. És a gyerek? Számára is az a legjobb, ha Isten akarata teljesül, bármi legyen is az. Ilyen gondolatokkal ültem a kisfiammal a karomban, emberi-anyai „énem” reszketett az életéért, mégis egyfolytában a következő szavakkal fohászkodtam:

– Legyen meg a Te akaratod... legyen meg a Te akaratod...

Százsor is elismételtem ezt az imát a hosszú órák alatt, testem pedig közben egyre merevőbbé vált, míg nem végül fellázadt ellenem. Nem éreztem már a hátamat. Ha csak egy kicsit is változtatni akartam a helyzetemen, a gyerekeim rögtön észrevette, még szorosabban kapaszkodott belém, és felkiáltott:

– Maradj itt, maradj itt, fogj erősen! Ha itt maradsz, és magadhoz szorítasz, mindent megbocsátok neked, mindent, amit elkövetél ellenem!

A meglepetéstől elállt a lélegzetem. Mit akar a gyermekem megbocsátani nekem?

Eddig azt hittem, mindent megtettem, amit anya csak megtehet a gyerekéért. Születésétől kezdve őt helyeztem mindenek elé. Minden gondolatommal azon voltam, hogy boldoggá tegyem. Mit hordozhat magában, ami miatt most meg akar bocsátani nekem? Hogyan követhettem el bármilyen bűnt is a gyermekemmel szemben?

Megpróbáltam rákérdezni:

– Kicsim, nyugodj meg, melletted maradok, nem eresztelek el. De mit akarsz megbocsátani nekem?

– Nem tudom – válaszolta –, csak ne eressz el, akkor mindent megbocsátok...

Rápillantottam a fiatal orvosra, aki halkán odasúgta:

– Delíriumban beszél, ne is törődjön vele, mit mond.

– Igen, igen, delíriumban beszél... – csakhogy akkoriban már éppen eléggé jól ismertem az emberi lelket ahhoz, hogy felismerjem, milyen mélyről szakadtak fel a gyermek szavai. Még hosszú ideig töprengtem, nagyon hosszú ideig... mit követhettem el ez ellen az emberi lélek ellen... mivel váltam adósává...

Amíg aztán egy napon minden világossá nem vált előttem...

Az ötödik alvás nélkül eltöltött nap estéjén beteg kisfiam megint hagyott nekem néhány szabad percet. Mivel már teljesen megmerevedtem, csak az orvos segítségével tudtam felállni, és gépiesen végeztem el az összes szükséges teendőt. Lelkemet azonban olyan sötétség szállta meg, mintha a pokol összes ördöge körülöttünk gyúlt volna össze. Attól tartottam, össze fogok omlani. Valahonnan erőt akartam méríteni, hogy továbbra is el tudjam viselni ezt a helyzetet. Az ilyen pillanatokban az ember minden büszkeségét feladja, és segítségért nyújtja a kezét, bárhonnan számíthat is rá. A Biblia! Ott feküdt a könyv az éjjeliszekrényen, én pedig fuldoklóként kaptam utána. Gondolkozás nélkül felnyitottam, és szemem az Ószövetség következő szavainál akadt meg:

„Ne félj, ellenségeid csak addig lövik feléd láthatatlan nyilaikat, amíg az Úr megengedi nekik. Amikor azonban lejár az idejük, minden rossztól megszabadulsz.”

Ezek a szavak leírhatatlan hatást gyakoroltak rám. Úgy éreztem, mintha malomkő esett volna le a szívemről, a hat hétig tartó iszonyatos sötétség után végre újra fényt sejtettem... fényt... fényt!

Megszólalt a telefon, anyám érdeklődött:

– Mi van a kicsivel?

– Mama, a gyerek meg fog gyógyulni! – kiáltottam a telefonba.

– Alábbhagyott a láza?

– Nem, még mindig 40 fok, de Isten üzenetet küldött... – és elmondtam, mit olvastam a Bibliában.

– Adja Isten! – mondta édesanyám.

Hamar le kellett raknom a kagylót, mert a gyerek értem kiáltott. Odaugrottam hozzá, és a következő pillanatban az utóbbi napokban már *labda nagyságúvá nőtt* szörnyű daganat megnyílt befelé, a szájüregébe, és gennyes, romlottzöld massza ömlött ki a száján keresztül. Akaratlanul is a *zöld gömb* jutott eszembe... ugyanilyen színű volt.

Az orvosok addig akartak várni a daganat felnyitásával, amíg az kifelé meg nem lágyul; és mivel még mindig nagyon kemény volt, nem vállalkoztak az operációra. Most viszont maga a természet sietett a gyermek segítségére, és megszabadította a bajától. A kisfiam ezután kinyújtózott, és átmenet nélkül mély álomba esett. Egész éjjel megfigyelés alatt tartottuk. A pulzusa felerősödött, lélegzése lelassult, homloka már nem fürdött verejtékben... nyugodtan és békésen aludt. A hosszú, nehéz hetek után végre mi is lefeküdtünk, de hiába akartam elaludni, nem ment. Idegzetem elfelejtette már, milyen az alvás.

Másnap tízenegyig aludt mozdulatlanul a gyerek. Édesapa többször is felhívott:

– Mi van a gyerekekkel? Még mindig alszik, van még pulzusa?

– Igen, édesapa, nincs láza, nyugodtan alszik, az alvása teljesen egészséges.

A kisfiam végre felnyitotta a szemét, és azonnal tejet kért. Mindent magába szívó szivacsaként ivott meg egymás után négy pohár tejet... majd a játékait kérte...

Másnap karácsony volt. A férjem, a szüleim és a testvéreim eljöttek a lépcsőházba nyíló ajtóig, és egy kis karácsonyfát, a gyerek

számára pedig rengeteg játékot hoztak. A kisfiamat támlás székre ültettem, az előszobába húztam, a család pedig a bejárati ajtó rácsozott ablakán keresztül integetett neki. A gyerek a felismerhetetlenségig lesóványodott és gyenge volt... de élt! Mindannyian sírtunk az örömtől. A gonosznak engednie kellett – ideje lejárt a kozmikus órán. Meg se tudtam szólalni, úgy éreztem, mintha álmodnék. Maga voltam a megtestesült hála: kívánságom és Isten akarata egyezett... Ő adta vissza a gyermekemet!

A kisfiam lassan kezdett felépülni, a fiatal orvos búcsút vett tőlünk, és eljött a nap, amikor a kicsi már felállhatott. Újból kellett tanulnia a járást, de napról napra erősödött, két hónap elteltével pedig már iskolába járhatott. Én is újra aludhattam, és vissza akartam térni a szobrászi alkotómunkámhoz. Azonban valahogy furcsán éreztem magam... mintha egyfolytában ittas lennék, az egész környezetemet elmosódottan, víz alatti felvételhez hasonlóan láttam. Lassan minden egyre elmosódottabbá vált... kicsúszott alólam a talaj...

A szérumot, amivel beoltottak, csődörhormonból készítették. Mint később hallottam – és az újságok akkoriban részletesen írtak erről –, az új, még alig kipróbált preparátum idegen anyagként hatott a nőkre, mintha mérget fecskendeztek volna a vérükbe! A legtöbb beoltott nő először idegi bántalmakat szenvedett, majd a szervezetük megkísérelt a mérgezett vértől megszabadulni, és megállíthatatlan vérzések léptek föl. Semmi sem segített, sokan meghaltak, ami pereket vont maga után.

Napról napra romlott az állapotom. A világot egyre elmosódottabban láttam. Ismeretlen érzés uralkodott el rajtam, magamnak is idegennek hatottam. A különös érzés, hogy nem levegőn, hanem valamilyen folyadékon keresztül látom a környezetemet, napról napra erősödött.

Egy nap rohamot kaptam, pulzus helyett csak valamilyen remegést lehetett érezni, nem tudtam már járni, nem ettem, képtelen voltam az alvásra, szívemre jeges tömlő nehezedett, és úgy éreztem, mintha minden, ami körülött, vízben úszott volna.

Nincs elegendő hely a szenvedéseim leírására. Hónapokon keresztül jártam a pokol legkülönfélébb állomásait.

Nyáron javult valamennyire az állapotom, és orvosi tanácsra mindannyian a tópartra utaztunk a klímaváltozás jótékony hatásai-ban bízva. A családi villa teraszán ülve próbáltam ugrándozó idegeimet lecsillapítani és uralmam alá vonni. Százszor, ezerszer ismételtam el magamban:

– Nyuuugalom... nyuuugalom... nyuuugalom.

Lassan kezdett elviselhetőbbé válni az állapotom, alkalmanként már éjszaka is tudtam aludni...

Egyszer feltűnt, hogy fiam meglepően csendben volt, és csak a díványom körül settenkedett, ahelyett, hogy szokása szerint a többi gyerekkel játszana a vízparton. Bár nem mutattam ki érzésemet, igen megijedtem – csak nem betegedett meg újra? Nem tetszik, ha egy gyerek hirtelen feltűnően elcsendesedik! Megkérdeztem:

– Mi van veled? Miért nem játszol a többiekkel?

A gyerek a dívány karfájára támaszkodott, figyelmesen rám nézett, majd így válaszolt:

– Mami, lehet, hogy én már éltem egyszer?

A kérdése nagyon meglepett. Visszakérdeztem:

– Hogy jutott ez eszedbe?

– A kertben egy nagy, fekete bogarat láttam. Megpiszkáltam egy bottal, mire a hátára feküdt, és teljesen mozdulatlan maradt, mintha megdöglött volna. Kíváncsi voltam, mit fog csinálni, így csak néztem, és várokoltam. Eléggé hosszú idő telt el, talán fél óra, amikor a bogár egyszer csak a lábára állt, és elfutott. Ekkor az a biztos érzésem támadt, hogy már éltem egyszer. Csak úgy látszott, mintha meghaltam volna, az emberek is azt hitték, hogy már halott vagyok, de aztán továbbfutottam, mint a bogár, most pedig itt vagyok, újra élek. Ami azt jelenti, hogy meg sem haltam! És tudod, mami, azért is tettem fel neked ezt a kérdést, mert minden reggel, amikor felébredek, de a szememet még nem nyitom ki, úgy érzem, gyorsan fel kell ugranom, hogy vadászni menjek, mivel a feleségemnek és a fiamnak élelmet kell szerezniem. Csak amikor kinyitom a szemem, és a mennyezet sarkait meglátom, akkor jut eszembe, hogy kisfiú vagyok, a te gyereked. De mami, a feleségem, a gyerekeim és az összes ottani ember más, nem úgy néznek ki, mint az itteni embe-

rek, hanem... mindannyian egészen feketék és teljesen meztelenek – mondta a gyerek, és zavartan mosolygott.

Egyre növekvő érdeklődéssel hallgattam a szavait, de nem akartam, hogy a meglepetésemet észrevegye. Hagytam, hadd mondja végig a történetét, majd megkérdeztem:

– Tehát több gyermek apja voltál. De hol laktatok?

A gyerek ekkor papírt és ceruzát vett elő, és biztos kézzel felvázolt egy kunyhót, amelyen egészen sajátos kivezetés szolgált a füst eltávolítására, amelyet ebben az országban soha nem láthatott. A kunyhó előtt pedig egy meztelen, lógó mellű asszony állt. A kunyhó mellett hullámvonalak jelezték a víz közelségét, a háttérben pedig pálmafák álltak. Megmutatta a rajzot, majd magyarázatot is fűzött hozzá:

– Ilyen kunyhókban laktunk, ezeket magunk építettük. De mindenki vájt és faragott magának *egyetlen* fatörzsből csónakot is. Volt ott egy nagy folyó, de abba nem lehetett csak úgy bemenni, mint itt a tóba, mivel a mélyén valamilyen szörnyeteg lakozott, nem emlékszem, micsoda, csak azt tudom, hogy leharapta az emberek lábát, és ezért nem fürödhettünk a folyóban. Látod, ezért ordítottam annyira tavaly, amikor a vízbe akartál vinni: attól félttem, hogy valami leharapná a víz alatt a lábamat. Még ma is többször gondolok erre, ha fürödni megyek, de már tudom, hogy itt semmilyen veszélyes dolog sincs a vízben. És emlékszel, mami, amikor tavaly megvettük a nagy családi csónakot, én rögtön evezni akartam. Te nem akartad megengedni nekem, azt mondtad, előbb meg kell tanulnom evezni. Én azonban tudtam, hogy *képes* vagyok rá, mert a vékony, fatörzsből készült csónakkal olyan jól tudtam közlekedni a vízen, mintha összenőttem volna vele. Még bukfencezni is tudtam a csónakkal a vízben! Olyan sokáig nyaggattalak, amíg aztán mérgesen azt mondtad, jó, próbáljuk meg, de majd látni fogom, hogy nem megy az evezés. Aztán – emlékszel? – mindenki borzasztóan meglepődött, hogy én *egy evezővel* is kiválóan tudtam evezni, mivel a karom túlságosan rövid volt ahhoz, hogy mindkét evezőt használjam. Más csónakok és fürdőzők között is el tudtam irányítani a nagy csónakot. Bizony, a fatörzscsónakkal annak idején bármi-re képes voltam! Ha akkor láttál volna! Ott egyébként a fák is más-

ként néztek ki – mondta, és elém helyezte a rajzot –, és még más, egészen más növények is voltak. Nézd, itt állok, egy nagy madárra vadászom, a kalapom pedig itt fekszik mellettem.

Rajza minden részletében tipikus trópusi tájat ábrázolt, pálmákkal és egyéb trópusi növényekkel, az állítólag őt megjelenítő alak tipikus néger volt, csak a kalap tűnt gyanúsnak. Pontosan úgy nézett ki, mint a modern férfi nemezkalapok. Nem akartam azonban megzavarni, egyébként is igen óvatosan kérdezgettem, nem akartam felbreszteni a fantáziáját. Mivel azonban még soha életében nem látott meztelen nőt, hacsak nem műalkotásokon, azok viszont nem ábrázolnak lógó mellű nőket, megkérdeztem:

– Miért rajzoltál a feleségednek ilyen hosszú, lelógó, csúnya mellet?

A gyerek csodálkozva nézett rám, mintha nem értené, miért teszek fel ilyen kérdést, és habozás nélkül, magától értetődően válaszolt:

– Azért, mert ilyen volt a melle! És ez nem csúnya! A feleségem nagyon szép volt! – tette hozzá büszkén.

Ez a válasz meggyőzött arról, hogy mindezt nem csupán hallotta valahol. Még soha nem járt moziban, nem olvasott Afrikáról szóló könyveket – honnan szedte volna, hogy a lógó mellű nő szép! A mi szépségideálunk más. Végül megkérdeztem még:

– Mi az utolsó emléked?

– Vadásztam, és egy tigris jött felém. Felé hajítottam a dárdámat, de nem pusztult el, hanem mellében a kiálló dárdával rám ugrott. Arra már nem emlékszem, mi történt ezután.

– Na jó, mindez nagyon érdekes, és természetesen elképzelhető, hogy éltél már egyszer, és amit elmondtál, valóban megtörtént. Most azonban itt vagy. Ne gondoldj többet a múltra, csak a jelennel foglalkozz. Nekem mindent elmondhatsz, de másoknak ne beszélj ezekről az emlékeidről.

– Igen, mami – válaszolta a kisfiam –, én is így gondoltam, mert azt már tudom, hogy a felnőttek azt gondolják, a gyerekek idioták, és mindig kinevetnek minket. De mit gondolsz, mi történt a feleségemmel és a gyerekeimmel?

– Erre nem tudok válaszolni, de ne felejtse el, hogy minden elmúlik, csak a szeretet marad meg örökké, és így ebben az életben is a szeretet révén találhattok újra egymásra.

– Akkor jó! – mondta a kisfiam, és a többi gyerekhez futott, hogy játsszon velük. A rajzait magamhoz vettem, és abba a naplóba helyeztem, amelyet már születése óta vezettem...

Többé nem kérdeztem tőle semmit ezekről az emlékeiről. Nem akartam, hogy felélesztett fantáziája színezzé át az emlékeit, és azt is el akartam kerülni, hogy túlságosan beleássa magát ezekbe az emlékekbe.

Minek is? Tudtam, hogy még semmilyen Afrikáról szóló könyvet nem látott vagy olvasott, hiszen minden lépését ismertem, tudtam, mivel foglalkozik. Az is feltűnt, hogy az egyébként bátor, sőt vakmerő fiú kétségbeesett tiltakozásba kezdett, ha fürödni vittük, úgy üvöltött, mintha az élete lenne veszélyben. Csak hosszas rábeszélésre egyezett bele, hogy bevigyem a vízbe, de még akkor is meg kellett ígennem, hogy vigyázni fogok rá, és nem hagyom magára. Másnap azonban megint nem volt hajlandó egyedül a vízbe menni, eszeveszett kiáltozással tiltakozott. Újra a karomban tartva kellett bevinnem. Idővel mégis legyőzte a félelmét, és akkor már kiskacsaként lubickolt a vízben, egész nap csak fürdött, evezett és vitorlázott a tavon.

Egészen kicsi, négy vagy öt éves korában gyakran festegetett a nővérem kislányával, aki az emberek arcát rózsaszínűre, míg a kisfiam mindig csokoládébamára festette. Amikor felhívtam erre a figyelmét, semmit nem válaszolt, de továbbra is csokoládébarna arccal ábrázolta az embereket.

Az emlékei nem kerültek többé szóba közöttünk. Néha egy-egy elejtett megjegyzésből láttam, hogy még mindig foglalkoztatja ez a téma. Sok évvel később, amikor körülbelül tizenhárom éves lehetett, egy idegen férfi jelent meg a kertben, és arra kért, menjek ki vele az országuátra, mert a fiam felmászott egy nyárfára, és olyan magasan volt, hogy ha lezuhan onnan, biztosan szörnyethal. Felnéztem a 20–25 méter magas fára, de sehol nem láttam a fiamat. A nevét kiáltottam, mire ő a magasból visszakiáltva kérdezte meg, mit akarok.

– Azonnal gyere le onnan.

– Miért?

– Ezt most nem fogjuk megvitatni, gyere le – kiáltottam. Nem válaszolt, de lassan láthatóvá vált az ágak között, ügyesen, de óvatosan, egy kismajom biztonságával mászott lefelé. Végül leugrott a legalsó ágról, és alig türtőztetett indulattal kérdezte:

– Miért kellett lejönnöm?

– Azért, mert örülsz olyan magasra felmászni. Hallatlan, hogy idegeneknek kell szólniuk nekem, hogy miket művelsz. Mire jó ez a megdöglő vakmerőség? Mit csinálsz ott fent?

– Fészket rendeztem be magamnak, ott eszem a pattogatott kukoricát, mert a magasban sokkal jobban ízlik, és az egész tájat belátom. Csodálatos onnan a kilátás.

– Ne tedd többet. Mi értelme, hogy életveszélynek teszed ki magad? Itt lenn rendez be magadnak fészket.

A gyerek haragosan nézett maga elé, majd azt mondta:

– Na jó, nem megyek fel többet, mert te életveszélyesnek tartod. Kíváncsi lennék, ki törődött velem, amikor az őserdőben még magasabb fára másztam fel, hogy az állatokat figyeljem! Te hol voltál akkoriban?

– Fogalmam sincs, hol voltam akkor, de most itt vagyok, neked pedig szót kell fogadnod! – feleltem megemelt hangon. Nagyon elégedetlen volt, de mivel egyébként nagy szabadságot biztosítottam neki, hamarosan más elfoglaltságot talált magának, és az incidens feledésbe merült.

Később, amikor éppen hazaért egyszer az iskolából, dülva-fülva mesélte el, mi történt:

– Nevetséges! A lelkész azt akarja elhitetni velünk, hogy az ember csak egyszer él. Én viszont tudom, hogy több életünk van! Tudom! De a felnőtteknek jobb semmit sem mondani, csak hallgatni!

Az új emlékei valószínűleg fokozatosan kiszorították a tudatából a korábbi életéből származó benyomásokat, hosszú ideig említést sem tett róluk. Csak tizenöt éves korában kért meg arra, hogy egy nagy dzsesszdobot vegyek neki. Együtt mentünk el a legnagyobb hangszerboltba, ő pedig a létező legnagyobb dobot választotta ki az összes tartozékkal. Ugyanaz a csoda ismétlődött meg, amelyet az

evezéssel kapcsolatban egyszer már átéltünk. Miután hazaérkeztünk új szerzeményével, kezébe vette a két ütőt, leült a dob elé, és biztos kézzel, magától értetődő könnyedséggel dobolta el a *legnehezebb ritmusokat, a leglehetőlenebb szinkópákkal*. Úgy dobolt, mintha ekstázisban lenne, a szeme ragyogott, könnycseppek gördültek le az arcán... sírt, hangtalanul sírt közben... Nem beszélt arról, hogy hol tanult dobolni, csak egy alkalommal, miután egy nagyon különös ritmust szóltatott meg, tette a következő megjegyzést:

– Látod, mami, így üzentünk egymásnak rendkívüli távolságokból – majd megszállottként dobolt tovább.

Ugyanakkor nem akart négerekről szóló történeteket olvasni.

– Minek? Úgyis jobban tudom, mi volt ott, akkor miért érdekelne, hogy a fehérek mit gondolnak erről? Ha pedig igazi leírásokat olvasok, rögtön sími kezdek, akár akarok, akár nem...

Már akkoriban is felnőtt volt, de amikor repülőstízként nézett meg velem egy négerekről szóló filmet, úgy sírt a sötétben, mint a kisgyerek. Rázta a zokogás, könnyei feltartóztathatatlanul csorogtak végig az arcán.

Hol tanult meg dobolni? Magam is tapasztaltam, mennyire nehéz ezen a hangszeren játszani. Egyáltalán, hogy jut eszébe egy nagyvárosi gyereknek, hogy dobót kérjen magának? És miért fakad sírva egy vidám, modern fiatalember, amikor dobol, vagy négerekről szóló filmet néz?

Évekkel később indiai útiról visszatérőben meglátogatott minket Paul Brunton. Beszéltem neki a fiam emlékeiről. Látni akarta a rajzokat, majd miután hosszasan tanulmányozta őket, a következőket mondta:

– Ez a kunyhótípus kifejezetten egy közép-afrikai, a Zambézi partján élő néger törzsre jellemző. A gyerek pontosan adta vissza az összes részletet.

– Jó, de ilyen kalapot ugye nem hordanak a négerek? Úgy néz ki, mint egy szokványos férfi nemezkalap – jegyeztem meg.

– Nem – mosolyodott el Brunton –, téved. A gyereknek igaza van. Ez a kalap is jellemző erre a törzsre, csak nem nemezéből készítik, hanem nádából fonják. Egyébként a vadászfegyver ábrázolása is élethű. A lábakat leharapó szörnyeteg pedig természetesen a kroko-

dil. A folyó arrafelé szinte hemzseg a krokodiloktól. De mondja csak, hogyan lett önnek néger kisgyereke? – kérdezte meg végül.

– Magam sem tudom – válaszoltam mosolyogva, majd más témára tértünk.

Erre azonban sok-sok évvel később került sor. Az első emlékek akkor bukkantak fel, amikor a fiam a tó mellett hosszú ideig, mozdulatlanul figyelt egy fekete bogarat. Nem tudta, de a koncentráció egyik indiai módszerét alkalmazta. Az indiai jógi egy fekete pontot választanak ki a falon vagy egy kristálygömbön, majd arra összpontosítják minden figyelmüket. A gyerek esetében a bogár töltötte be a fekete pont szerepét, és akaratán kívül valószínűleg transzba jutott. Így ébredtek fel benne előző életéből származó emlékei.

A nyár eltelt, az állapotom pedig határozottan javult. Tudatom kitisztult, a világot már kevésbé elmosódottan láttam, és a véretem sem égette már a méreg. Ősszel azonban, már otthon, felléptek azok a tünetek, amelyek a szérummal beoltott nők legnagyobb részének a halálát okozták. Újból ágyban kellett feküdnöm, és félelmetes görcsök és fájdalmak gyötörtek. Nem hittem volna, hogy ilyen kínokat élve is meg lehet tapasztalni. Minden uralmamat elvesztettem a testem fölött. Idegeim szinte lebénultak, hiába akartam akár csak a kezemet felemelni, az mozdulatlan maradt. Állapotom aggasztó, ijesztő volt. Álmatlan éjszakáimon pedig egy visszataszító hang visszhangzott fülemben:

– Engem akarsz elkapni? Ha-ha-ha...

Az orvosok konzíliumot tartottak, és műtétet javasoltak.

Ugyanaznap este hívott fel minket a férjem egyik volt osztálytársa, akivel nagyon jó viszonyban voltunk. Azt mondta, éppen akkor tért vissza hosszú indiai tartózkodás után. Másnap ellátogatott hozzánk. Állapotomat látva így szólt:

– Tudod, hogy Indiában egy nagy mestertől tanultam jógát. Ha követed a tanácsomat, újra egészséges leszel. Semmiképpen ne hagyd magad megoperálni.

Megígértem, mindent megteszek, amit csak tanácsol.

Mutatott néhány egyszerű jógagyakorlatot, amelyeket fekvemben, félholt állapotomban is végre tudtam hajtani, ő pedig azt

mondta, mindezt ismétlem meg naponta többször is, *tudatirányítással összekötve*.

Minden utasítását hiánytalanul végrehajtottam.

Néhány nap elteltével már érezhetően javult az állapotom, a fájdalmaim enyhültek, és az összes többi tünet tekintetében is feltűnő javulást lehetett érzékelni.

Két hét múlva rövid időre már fel tudtam állni. Újra visszatért belém régi énem! Kisebb zavarokat még érzékelttem, de a barátunk mutatott néhány további joggyakorlatot, és lassan annyira felépültem, hogy tavasszal több hónapra a tengerhez utazhattam. Az áldott tengeri klíma, a fürdés és a joggyakorlatok visszaadták az egészségemet. A legutolsó négy hét alatt a férjem is mellettem volt, én pedig *személyes* életem legszebb időszakát éltem át. Csak aki túlélte már gyógyíthatatlannak vélt betegséget, az tudja, mit jelent *újra* egészségesnek lenni!

Ó, *Te* ismeretlen erő és hatalom, amelyet az emberek *Istennek* neveznek! Köszönöm, hogy visszaadtad az egészségemet, hogy megmenekülhettem a pokoltól, hogy nem váltam szeretteim terhére, és hogy újra hasznos, dolgozó ember lehettem!

A nap még soha nem sütött olyan csodálatosan, az ég még soha nem volt olyan kék, a tenger még soha nem csillámlott a napsugarakban olyan fenségesen, mint azon a nyáron...

Ősszel már otthon voltunk, én pedig újra annyi munkát végeztem, mint régebben.

Egy este az egész család moziba ment. Walt Disney-estet rendeztek, láttunk néhány történetet Mickey egérről, Pluto kutyáról és Donald kacsaról, és rendkívül jól szórakoztunk. Az egyik rajzfilm-ben Walt Disney összes hőse közös vállalkozást alapított, hogy a „kísértett házakat” megszabadítsák a szellemektől. Hirdetést jelentettek meg. A szellemek, akik egy öreg kastélyban éltek békében, minden éjszaka a nagy lovagteremben gyűltek össze, és az egyikük itt fedezte fel az apróhírdetést, miközben kényelmes karosszékében az újságot olvasta. Felháborodva olvasta fel, hogy Mickey, Pluto, Donald és még mások vállalkozást hoztak létre a szellemek ellen. Mindannyiukat dühítette, hogy most már a szellemek sem élhetnek békében, és elhatározták, hogy móresre tanítják ennek a vállalko-

zásnak a résztvevőit. Egyikük felhívta a társaságot, és megrendelte a szolgáltatást. Utána kiosztották egymás között a szerepeket; az egyik az ajtó mögé, a másik az ágy alá bújt, egy harmadik pedig a tükörbe lépett, hogy bárki, aki a tükörbe néz, a szellemet lássa maga helyett. Mindenki kapott valamilyen feladatot a Mickey & Co. megfélemlítésére. Mindenáron el akarták riasztani az új társaságot a meghirdetett tevékenységétől. Miután kiosztották a szerepeket, a szellemfőnök intésére az összes szellem eltűnt a következő módon: *összezsugorodtak, majd zöldesen foszforeszkáló gömbökké váltak, és lebegve, ugrándozva szétgurultak különböző irányokba, majd eltűntek – és közben ördögi vihogással szórakoztak azon, hogy földi élőlények akarják őket elkapni!*

A meglepetéstől elállt a lélegzetem! Húgom és öcsém azonban hangosan felkiáltottak:

– Nézzétek, nézzétek! Esther zöld gömbjei! Még ilyet...

Egészen izgalomba jöttem, és olyan hangosan kiabáltak, hogy már attól tartottam, a végén kiküldenek minket a moziból. És ha tudták volna, hogy az egész jelenet, amikor utolsóként a szellemfőnök is zöld gömbbé zsugorodott, démonian röhögött, és ugrándozva eltűnt, pontosan, hajszálpontosan egyezett azzal, amit annak idején én láttam!

Nem tudtam szóhoz jutni. Hogyan? Mások is látták már ezt a jelenséget? Abban ugyanis egy percre sem kételkedtem, hogy Walt Disney ténylegesen látta ezt a zöld gömböt, kellett, hogy lássa! Hogyan találhatott volna ki magától pontosan ugyanolyan jelenséget? Ilyen véletlen nem fordulhat elő. Ez azonban még nem volt minden!

Néhány hét múlva egy „Aram, mágia és misztika” című könyv jutott a kezembe. A könyv nagy, autentikus szöveggyűjtemény. Miközben egymás után olvastam az eseteírásokat, a következő részlethez értem: „...hogyan jöhetett át ez a valaki lezárt és lelakatolt ajtón? Abban a tudatban, hogy az ajtót alaposan bezártam, arra gondoltam: »ide senki sem jöhet be!« hiába is nyomódott már le a kilincs, és hallatszott kaparászás az ajtó felől. De mi történt? Már ott zizegett a szobámban, megkopogtatta a szekrényt, elhaladt az ágyam előtt, és kristályosan tiszta hangon megcsendítette az éjjeli-

szekrényen álló lámpa tejüvegét" (458. oldal). Majd később: „Nem láttam semmit, de nem is igyekeztem látni. Csak a lakótársam állítja, hogy *a padlón telihold nagyságú fény jelent meg, mivel jól kivehetően látta, amint a guruló fénygömb az ajtónyílásban megjelent, majd a fal mögött újra eltűnt*" (459. oldal).

Nem akartam hinni a szememnek. Már megint a teliholdszerű gömb? A jelek szerint ez a fénygömb egyáltalán nem számít ritkaságnak. Milyen különös! Ha jobban utánagondolunk, hasonló dolog az elektromos jelenségek között is fellelhető: a gömbvillám. Ez is a levegőben gurul, és arra is volt már példa, hogy egy gömbvillám a nyitott ablakon keresztül beszökkent, végiggurult az egész szobán, majd egy másik nyitott ablakon át kilebegett. Amíg megtartja gömbformáját, nem jelent veszélyt, de amint kilép ebből a zárt formából, mindent megsemmisít, ami az útjába kerül. Akkor a gömbvillám ezerszer veszélyesebb a hagyományos villámnál. Mi más akkor ez a zöldesen foszforeszkáló gömb, amely szintén szerencsétlenségeket okozhat, csak éppen egy másik szinten?

Egy messzi múltból fennmaradt leírás egy egészen nagy beavatotról számol be: Hermész Triszmegisztoszról, aki Föld és ég összes titkát ismerte. Ő így fogalmazott: „Mint fönt, úgy lent, ahogy lent, úgy fönt.”

Milyen meglepő párhuzam: a zöld gömb és a gömbvillám!

Hajnalpír. Az Ájurvéda

Újból mindennap a műteremben dolgoztam.

Munka közben egy alkalommal elviselhetetlen nyugtalanság szállt meg. Hirtelen az az érzésem támadt, hogy tulajdonképpen *semmit sem csinálok*. Az idő mérföldes léptekkel száguld előre, az egyik nap úgy telik el, mint a másik, én pedig semmit sem csinálok. Semmit? – teszem fel magamnak a kérdést –, hogyhogya semmit? Egész nap dolgozom, tanulok, és könyvtáryi irodalmat olvasok el, ha elfáradok, zongorázom – hogyhogya nem csinálok semmit? A legutóbbi évekre gondoltam, és a következő választ hallottam magamban: – Semmit nem tettél, egyáltalán semmit mások szenvedéseinek enyhítésére... Házasság, anyaság, szobrászat... ezek mind a személyes ügyeid.

Ez igaz. De mit tehettem volna? Az elmúlt években arra vártam, hogy a magasabb erők valamilyen utasítást adjanak, megmondják, mit tegyek. A hangot azonban egyszer sem hallottam. Honnan tudjam, hogyan és milyen „munkát” kell végeznem? Ha *most*, miközben a történekről írok, visszagondolok, mosolyognom kell akkori egyéniségemen. Milyen naiv az ember, a tudatlan ember! Hogyan vehetne valaki részt a „nagy műben”, ha maga még nem ért célba? Ha még saját magával nem tudott dűlőre jutni? Azonban minden megvilágosodott ember keresztülmegy ezen a gyermekbetegségen, azon, hogy rögtön az egész emberiséget akarja megváltani, ahelyett, hogy *először saját magát váltaná meg!* A tényleges magasabb erők gondoskodnak arról, hogy az összes jelölt kigyógyuljon ebből a na-

ív szemléletből. Én azonban akkor még nem jutottam túl ezen a szakaszon, és boldoggá akartam tenni az embereket. Fogadalmam óta egy percre sem felejtettem el, hogy ezért élek. Különböző kísértéseknek lettem kitéve, amelyek azonban számomra valójában nem jelentettek kísértést. Sok férfival hozott össze a sors, akik a kéjvágyukat akarták kielégíteni. Azt állították, „szeretnek” *engem*. Számomra azonban egyértelmű volt, hogy *engem*, azt a személyt, aki valójában vagyok, észre sem vették. Egyszerűen a testi szerelem után sóvárogtak. Az viszont hogyan érdekelt volna engem, mióta átláttam a természet által állított csapdát? Mégcsak a hiúságomat sem legyezte ezeknek a férfiaknak az irántam való vágyakozása. Éppen ellenkezőleg: megalázónak tartottam, hogy a férfiak újra meg újra csak a testemet akarták.

A magas filozófiáról beszéltem; egy férfi, aki a barátomnak nevezte magát, és lelkesedett az „intelligenciáért”, az első adandó alkalommal meg akart – csókolni. Talán az intelligenciámat akarta megcsókolni?

Valaki más a zenei tehetségemtől volt elragadtatva; amikor egyszer társaságban zongoráztam, azt állította, ő zeneimádó, megcsókolta a kezemet, majd mélyen a szemembe nézett... de micsoda érzékiséggel! Én már ismertem ezt a „zeneimádatot”, és csak nevettem rajta. Milyen unalmas, milyen unalmas!

Engem valóban vonzott a zene, a filozófia és a pszichológia, minden, ami a művészettel vagy a tudománnyal állt kapcsolatban, de tapasztalnom kellett, hogy a legtöbb filozófust, pszichológust, csillagászt, tudóst és művészt a többi férfihoz hasonlóan még erősebben vonzotta a nemiség! Szegények! Mi marad nekik, ha egyszer elvesztik a férfiasságukat? Az üresség, a tulajdon ijesztő ürességük! A férfiak pedig azt bizonygatták, hogy eltékozlom az életemet, ha nem élvezem ki a nemiség gyönyöreit minden adódó alkalommal. Milyen lealacsonyító gondolat! *Csak a nemiség lebeg a férfiak szeme előtt?* Képtelenek arra, hogy a nemiség fölé emelkedve egyszerűen *emberek* legyenek? Arra, hogy gyerekként csak a *játék kedvéért játsszanak*, ahelyett, hogy a játékot is a szexualitásnak rendelnék alá?

Sokan zenélnek, végeznek valamilyen művészi tevékenységet, játszanak amatőr színészként, vagy foglalkoznak pszichológiával csak azért, hogy állandóan új társat szerezhessenek maguknak. A Biblia így fogalmaz: „Bizony mondom néktek: aki nem úgy fogadja az Isten országát, mint gyermek, semmiképpen sem megy be abba”. Milyen mélyen átéltem ezt a csodálatos igazságot, amikor látnom kellett a csupán a nemiségnek élő emberek nyugtalanságát és kielégületlenségét! Ezek a szerencsétlen, kiüresedett lelkű emberek pedig a közönyömet látva azt hitték, elfojtom az ösztöneimet, vagy komédiázom. Mindig nagyon szigorú önelemzésnek vettem alá magamat: soha, egyetlen gondolat erejéig sem éreztem nemi vonzódást férfi iránt. Változatlanul mélyen szerettem a férjemet, de nem mint nő a férfit, hanem mint ember az embert! Szó sem volt kísértésről, nem kellett lelki tusákat folytatnom magamban, és nem kellett „legyőznöm” a vágyaimat, mert egyáltalán nem is vágytam férfira. Azóta, hogy egy éjszaka tisztán felismertem a testi szerelem megtévesztő jellegét, már nem *nőnek* éreztem magam. Azon az éjszakán *emberré* váltam, az *énem* győzedelmeskedett, és az *én nem kívánja a nemiséget!*

Az „*énnek*” *nincs neme!* Az „*én*” *nem valaminek a kiegészülni vágyó fele, az „én” mindig önmagában jelent egységet!* Ha pedig az ember felismeri ezt az igazságot, akkor a felismerést a teste is követi!

Műtermemben ilyen gondolatok foglalkoztattak, amikor hirtelen ugyanaz az érzés fogott el, amelyet évekkel azelőtt, a gondolatátvitel gyakorlása közben tapasztaltam, valahányszor egy gondolatot képtelen voltam átvenni vagy követni: valami olyan erővel nyomta a mellkasomat, hogy alig tudtam lélegezni.

Félretettem a mintázófát, és összpontosítottam. Ekkor, sok-sok év után, újra éreztem az egész testemre kiterjedő sajátos bizsergést, és meghallottam a jól ismert, a hosszú évek során nélkülözött, áldott hangot:

– Miért hanyagolod el a szellemi képességeidet?

– Hogyan tudnám a képességeimet *nem* elhanyagolni? Tehetek valamit? – kérdeztem vissza.

– Nagyon jól tudod, önmagában attól, hogy valakinek született tehetsége van a zene, a szobrászat vagy más művészetek iránt, még nem fog feltétlenül művésszé válni. A tehetséget ki kell bontakoztatni, ehhez viszont gyakorlás, gyakorlás és megint gyakorlás kell! *Sem a szorgalom nélküli tehetség sem a tehetsége nélküli szorgalom nem jelent művészetet.* Ha azonban a tehetségedet összekötöd a szorgalommal, akkor igazi művésszé válhatsz! Te is rendelkezel olyan képességgel, amelyet nem fejlesztesz tovább: a lélek kinyilvánításának képességével. Gyakorolj, gyakorolj, gyakorolj... és akkor művésszé válsz az összes művészeti forma fölött álló művészetben: a művészet nélküli művészetben!

Szívem hevesen dobogni kezdett. Évek óta vártam belső útmutatásra anélkül, hogy választ kaptam volna. Nem volt más választásom, dolgoztam, és a sorsom által megkövetelt napi feladataimat végeztem. Pszichológiát és szobrászatot tanultam. A két terület csodálatosan kiegészítette egymást. Portrénkészítés közben a modellem lelki beállítottságát is alaposan tanulmányoztam. Mindenkit érdekesnek találtam, és minél mélyebben sikerült bepillantanom valakinek a lelki világába, annál jobban sikerült a képmása. Rájöttem, hogy a portrénkészítés és a pszichológiai elemzés ugyanazt jelenti! A képmások készítése lelki tanácsadással is együtt járt, és az összes modellem a munka végétével továbbra is kötődött hozzám lelkileg. A monumentális munkák, a nagy kompozíciók is nagy örömet szereztek nekem. Az erős koncentráció folyamatosan új igazságokhoz vezető kapukat nyitott meg előttem. Lelkem legmélyén azonban elszomorított, hogy a „hangot” nem hallhattam többet. Úgy kiszáradtam, mint a fűrészpör, és az az érzés nehezedett rám, hogy valamilyen nagyon magas forrásból származó erővel veszítettem el a kapcsolatot.

Most pedig újra itt van ez az erő, és azt mondja, hogy a művészet nélküli művészetet kellene gyakorolnom. Hogyan gyakoroljam? Létezik egyáltalán ilyen gyakorlat? Még soha nem hallottam róla...

Ekkor újra egészen jól kivehetően megszólalt bennem a hang:

– Keress!

– Keressek? Hol? és hogyan? – kérdeztem.

Választ azonban már nem kaptam...

Aznap este ahhoz a barátunkhoz látogattunk, aki betegségem alatt a jóga gyakorlatok és a tudatirányítás bemutatásával megmentette az életemet.

Vidáman telt az este, a férfiak felfrissítették iskolai élményeiket, én pedig megnéztem vendéglátónk könyvtárát. Találtam egy számomra különösen vonzó könyvet, és megkérdeztem, elvihetem-e.

– Természetesen – válaszolta a barátunk.

Magamhoz vettem a könyvet, és visszaültem a férfiak közé. Megkértem a barátunkat, mesélje el nekünk, hol és hogyan tanulta meg a jóga gyakorlatokat, amelyekkel megmentett. Elmondta, hogy Indiában egyszer egy maharadzsza tigrisvadászatra hívta. A vadászat közben félelmében felágaskodott a ló, és olyan szerencsétlenül vetette ki őt a nyeregből, hogy a hátára esett, és képtelen volt felállni. Miután a szobájába vitték, a maharadzsza meglátogatta, és megkérdezte, melyik orvosát küldje hozzá, az indiait vagy az angolt.

Barátunk az angol orvost választotta. Az orvos különböző fájdalomcsillapítókat írt fel neki, és azt tanácsolta, fekdőjön nyugodtan az ágyban. Napok és hetek teltek el, ő viszont még mindig az ágyat nyomta, és nem tudta megmozdítani sem a tarkóját, sem a hátát. Hat hét elteltével is csak rosszabbodott az állapota.

A maharadzsza ekkor újból meglátogatta, és így szólt hozzá:

– Ön az angol orvost kérte, ezért őt küldtem önhöz. Már hat hete kezeli önt, de az állapota egyre csak romlik. Ha megfogadja a tanácsomat, akkor az indiai orvosomra hagyatkozik, aki beavatást nyert az Ájurvéda tudományába.

Barátunk megkérte a maharadzsát, küldje el hozzá az indiai orvost.

– Mit jelent az, hogy valaki beavatást nyer az Ájurvédába? – kérdeztem.

– A védák az indiaiak szent könyvei, a földi filozófia legmagasabb fokát képviselik. A védák különböző részekből tevődnek össze. Az Ájurvéda az egészség tudománya, az emberi test összes titkát, a betegségeket, a gyógy módokat és az egészség megőrzésének módszereit tartalmazza. A beavatottak már öt-hatezer évvel ezelőtt tudták például, hogyan lehet jóvátehetetlenül károsodott testrészeket hullák ép testrészeivel pótolni. A leghihetetlenebb műtéteket

hajtották végre. Képesek voltak a megvakult szem helyére egészséges szemet beültetni – ezt a beavatkozást emberen és állaton egyaránt végre tudták hajtani –, még egy egész lábat is képesek voltak pótolni. Azt is tudták, hogy a betegségeket megszámlálhatatlanul sok apró, láthatatlan lény okozza, amelyeket ma baktériumnak neveznek, de azzal is tisztában voltak, hogy a baktériumok egy démoni szellem láthatatlan testének sejtjei. Ezzel kapcsolatban a Nyugaton persze semmilyen kutatást nem folytatnak, eltekintve néhány olyan beavatottól, mint például Paracelsus. A gonosz szellem egy vagy több embert a hatalma alá von, és testével beléjük hatol. Ha az ember rezgése ráhangolódik a gonosz szellem rezgéseire, akkor megbetegszik. Mindig vannak azonban emberek, akik soha nem rezegnek együtt a gonosszal, ők nem is betegednek meg. A nyugati tudomány szóhasználatával élve, immunisak.

Ezekben az indiai szent iratokban az összes súlyos betegség leírása megtalálható. Még színes képekkel is illusztrálják, hogy néznek ki. Mindegyik betegség ijesztő alak, a rá jellemző megjelenéssel és színnel. A pestis démona például egy fekete szörnyeteg, nem véletlen, hogy a pestist „fekete halálnak” is nevezik. Egy másik, szintén halálos betegség szelleme sárga démon, az általa okozott betegséget „sárgaláznak” hívják. A lepra szellemének oroszlánszerű feje van, és köztudott, hogy a leprás betegek messziről felismerhetők arcuk oroszlánra emlékeztető jellegéről. Arcukon annak a szellemnek az oroszlánarca ismerhető fel, amely megszállta őket. A tüdőgyulladást hatalmas, vörös démon okozza, amely úgy néz ki, mintha lánogokból fonták volna. És így tovább; mindegyik betegség a különböző démonoktól való megszállottságra vezethető vissza.

– Várj csak! – szakítottam meg barátunk elbeszélését –, mit is mondtál, a tüdőgyulladás óriási, vörös demontól származik? Milyen érdekes... – és szemem előtt hirtelen megjelent a gyerekkori emlék: újra magam előtt látom a kisöcsémet, amint felugrik az ágyon, és maga elé meredve, magán kívül kiáltja:

– Mama, mama, a nagy, vörös ember jön felém, mama, segítség... – és úgy hadonászik kis kezecskéjével, mintha egy láthatatlan támadót akarna feltartóztatni... majd elveszti az eszméletét, mama pedig a következőket mondja:

– Amit lát, az nem a valóság, hallucinál.

Én azonban már akkor tudtam, hogy a „vörös ember” a gyerek számára valóság volt, méghozzá a jelek szerint *objektív* valóság, amellyel az indiaiak évezredekkel ezelőtt is tisztában voltak. Nemcsak az számít valóságnak, ami kézzel fogható és szemmel látható!

Elmeséltem gyerekkori emlékem, barátunk azonban egyáltalán nem lepődött meg.

– A betegek természetesen nagyon gyakran látják a démonokat, amikor azok megszállják őket. Néha később is, a betegségük alatt, miközben a démonnal viaskodnak. Ha azonban ezt szóba hozzák, a környezetük azt állítja, csak magas lázuk van és hallucinálnak. Senki nem gondolkodik el azon, *honnan származnak ezek a képek*, amelyekre a betegek korábban egyáltalán nem gondoltak, és hogy lehet, hogy *az ugyanabban a betegségben szenvedők előtt ugyanazok a képek jelennek meg*, anélkül, hogy azokról korábban beszéltek volna egymással, hiszen nem is ismerik egymást, és korábban soha nem találkoztak.

Barátunk elmondta még, hogy a maharadzsza indiai orvosa nagyon jószívű, kedves és meglehetősen fiatal indiai volt, akivel később bensőséges barátságot kötött, és máig is leveleznek egymással. Megvizsgálta, hogyan működnek az idegi reflexei, majd elment, és tablettákkal tért vissza, amelyekből barátunknak naponta háromat kellett bevennie. Búcsúzáskor mosolyogva még azt mondta:

– Három nap múlva újra lovagolni fog.

Barátunk hitetlenül sóhajtott egyet.

Másnap már meg tudta mozdítani a fejét. Az Ájurvéda fiatal beavatottja ismét eljött, újabb pirulákat adott, és tudatirányítással egybekötött légzőgyakorlatokat végeztetett vele. Délután már fel tudott ülni, és gerincében olyan bizsergést érzett, mintha életerő áramlana belé.

A második napon fel tudott állni, először néhány bizonytalan lépést tett a szobában, majd később kiment a kertbe.

A harmadik napon kipihenten és élénken kelt fel, és kilovagolt.

Ezt követően mély barátság alakult ki közte és a fiatal indiai között. Egy alkalommal a következő kérdést tette fel újdonsült barátjának:

hajtották végre. Képesek voltak a megvakult szem helyére egészséges szemet beültetni – ezt a beavatkozást emberen és állaton egyaránt végre tudták hajtani –, még egy egész lábat is képesek voltak pótolni. Azt is tudták, hogy a betegségeket megszámlálhatatlanul sok apró, láthatatlan lény okozza, amelyeket ma baktériumnak neveznek, de azzal is tisztában voltak, hogy a baktériumok egy démoni szellem láthatatlan testének sejtjei. Ezzel kapcsolatban a Nyugaton persze semmilyen kutatást nem folytatnak, eltekintve néhány olyan beavatottól, mint például Paracelsus. A gonosz szellem egy vagy több embert a hatalma alá von, és testével beléjük hatol. Ha az ember rezgése ráhangolódik a gonosz szellem rezgéseire, akkor megbetegszik. Mindig vannak azonban emberek, akik soha nem betegnek együtt a gonosszal, ők nem is betegednek meg. A nyugati tudomány szóhasználatával élve, immunisak.

Ezekben az indiai szent iratokban az összes súlyos betegség leírása megtalálható. Még színes képekkel is illusztrálják, hogy néznek ki. Mindegyik betegség ijesztő alak, a rá jellemző megjelenéssel és színnel. A pestis démona például egy fekete szörnyeteg, nem véletlen, hogy a pestist „fekete halálnak” is nevezik. Egy másik, szintén halálos betegség szelleme sárga démon, az általa okozott betegséget „sárgaláznak” hívják. A lepra szellemének oroszlánszerű feje van, és köztudott, hogy a leprás betegek messziről felismerhetők arcuk oroszlánra emlékeztető jellegéről. Arcukon annak a szellemnek az oroszlánarca ismerhető fel, amely megszállta őket. A tüdőgyulladást hatalmas, vörös démon okozza, amely úgy néz ki, mintha lánegokból fonták volna. És így tovább; mindegyik betegség a különböző démonoktól való megszállottságra vezethető vissza.

– Várj csak! – szakítottam meg barátunk elbeszélését –, mit is mondtál, a tüdőgyulladás óriási, vörös demontól származik? Milyen érdekes... – és szemem előtt hirtelen megjelent a gyerekkori emlék: újra magam előtt látom a kisöcsémet, amint felugrik az ágyon, és maga elé meredve, magán kívül kiáltja:

– Mama, mama, a nagy, vörös ember jön felém, mama, segítség... – és úgy hadonászik kis kezecskéjével, mintha egy láthatatlan támadót akarna feltartóztatni... majd elveszti az eszméletét, mama pedig a következőket mondja:

– Amit lát, az nem a valóság, hallucinál.

Én azonban már akkor tudtam, hogy a „vörös ember” a gyerek számára valóság volt, méghozzá a jelek szerint *objektív* valóság, amellyel az indiaiak évezredekkel ezelőtt is tisztában voltak. Nemcsak az számít valóságnak, ami kézzel fogható és szemmel látható!

Elmeséltem gyerekkori emlékem, barátunk azonban egyáltalán nem lepődött meg.

– A betegek természetesen nagyon gyakran látják a démonokat, amikor azok megszállják őket. Néha később is, a betegségük alatt, miközben a démonnal viaskodnak. Ha azonban ezt szóba hozzák, a környezetük azt állítja, csak magas lázuk van és hallucinálnak. Senki nem gondolkodik el azon, *honnan származnak ezek a képek*, amelyekre a betegek korábban egyáltalán nem gondoltak, és hogy lehet, hogy *az ugyanabban a betegségben szenvedők előtt ugyanazok a képek jelennek meg*, anélkül, hogy azokról korábban beszéltek volna egymással, hiszen nem is ismerik egymást, és korábban soha nem találkoztak.

Barátunk elmondta még, hogy a maharadzsza indiai orvosa nagyon jószívú, kedves és meglehetősen fiatal indiai volt, akivel később bensőséges barátságot kötött, és máig is leveleznek egymással. Megvizsgálta, hogyan működnek az idegi reflexei, majd elment, és tablettákkal tért vissza, amelyekből barátunknak naponta háromat kellett bevennie. Búcsúzáskor mosolyogva még azt mondta:

– Három nap múlva újra lovagolni fog.

Barátunk hitetlenül sóhajtott egyet.

Másnap már meg tudta mozdítani a fejét. Az Ájurvéda fiatal beavatottja ismét eljött, újabb pirulákat adott, és tudatirányítással egybekötött légzőgyakorlatokat végeztetett vele. Délután már fel tudott ülni, és gerincében olyan bizsergést érzett, mintha életerő áramlana belé.

A második napon fel tudott állni, először néhány bizonytalan lépést tett a szobában, majd később kiment a kertbe.

A harmadik napon kipihenten és élénken kelt fel, és kilovagolt.

Ezt követően mély barátság alakult ki közte és a fiatal indiai között. Egy alkalommal a következő kérdést tette fel újdonsült barátjának:

– Mit adott be nekem, amitől szinte csodászerűen felépültem?

– Tudásunk apáról fiúra száll. Ha az apa beavatja a fiát, a fiúnak először meg kell esküdnie, hogy a titkokat semmilyen körülmények között sem adja ki. Ezt az esküt még senki sem szegte meg. Én sem árulhatom el önnek a tabletták titkát. Néhány dolgot azonban elmesélhetek a tudományunkról. Ezeket a tablettákat olyan vegyület alkotja, amelynek a legfőbb összetevője az arany. Ez az aranyat tartalmazó keverék azonban korántsem halott anyag, inkább „élő arany-nak” nevezhetnénk. Több héten keresztül tartják hermetikusan lezárt téglában állandó hőfokon, vegyi kemence belsejében. Az eljárás során olyan tulajdonságok fejlődnek ki a halott aranyban, amelyek „életet kölcsönöznek” a nemesfémnek. Ön is tudja, hogy ha egy tojást háromszor hét napon keresztül állandó 40 fokos hőmérsékleten tartunk, a 21 nap elteltével kiscsibe bújik ki belőle. Ha azonban ugyanazt a tojást tíz percen keresztül 100 fokos hőnek tesszük ki, megkeményedik, de új élet már nem fog kifejlődni belőle. Ugyanez mondható el az aranykeverékről. A több hétig fenntartott állandó meleg az aranyban olyan energiát fejleszt ki, amely ugyanúgy rezeg, mint az „életenergia”. Ez az energia messze az atomenergia fölött áll. Az arany lassú folyamat során, évmilliók alatt alakul ki a föld méhében a Föld szokványos durva anyagából. Ennek a folyamatnak a továbbfejlesztése révén az aranyat újabb anyagfajtvá alakíthatjuk át, amely már feltöltődött ezzel a magas energiával. Ahogy a vas mágnesezhető, úgy az aranyból is előállítható mágneses vagy „élő” arany. Az arany mágnesessége azonban sokkal magasabb energiát hordoz, mint a vasé. Ugyanúgy rezeg, mint saját életerőnk, ez az energia maga az *élet*, és csodás hatást fejt ki az összes élőlényre. Az ember élő mágneshez hasonlítható, amely ezzel a legmagasabb energiával töltődött fel. Ahogy egy mágnes is elvesztheti idővel mágnesességét, de elektromos áram átvezetésével újra mágnesezhető, úgy az ember is újból feltöltődhet ezzel az energiával. Az ön esetében a legkifinomultabb szerv sérült meg, és az életenergia feszültsége nagyon meredeken leesett. Szervezetében nem volt elegendő erő ahhoz, hogy saját magát rendbe hozza, mivel éppen a gyógyító központok sérültek meg. Ezek a tabletták újra feltöltötték az idegközpontjait, a természet újra működésbe lendült, ön

pedig újra egészséges. Ez a teljes titok. Tudja, a maharadzsza már öreg, de a férfiaságát mindennap meg akarja mutatni a szeretőjének. Ezeknek az aranypiruláknak a segítségével a fiatal férfi erejét képes megőrizni. A természet önmagában már nem képes a teste számára biztosítani ezt az energiát, a készítmény viszont mozgásba hozza az idegi központokat, ami már elegendő is ahhoz, hogy fajfenntartó képessége naponta megújuljon.

Barátunk megkérdezte:

– Miért titkolják el a tudásukat? Miért kell az ismereteiknek titokban maradni? Miért nem élvezheti az egész emberiség ennek a tudásnak az áldását? Miért nem avatják be az angol orvosokat ebbe a tudományba?

Az indiai egy darabig maga elé meredt, majd így válaszolt:

– Ahogy a tojás esetében a kakas általi megtermékenyítésre van szükség ahhoz, hogy a szunnyadó élet felébredjen, úgy a készítmény előállításakor is szükség van egy erőforrásra, amely az aranymolekulák lappangó energiáit életre kelti, és a halott aranyból élő anyagot teremt. *Ez az erőforrás maga az ember.* A megtermékenyítő erő nemcsak a testen keresztül, hanem egy másik szinten energiaként is megnyilvánulhat. A hipnotizőr például tudatának szintjén használja fel megtermékenyítő erejét, és más emberek lelkébe hatolva éppúgy kibontakoztathat szunnyadó erőket, ahogy ivarsejtje egy másik ivarsejttel egyesülve életet teremthet. Ahhoz, hogy különböző anyagokban, ebben az esetben az aranyban, bizonyos folyamatok induljanak el, az ember saját életenergiájának kisugárzására van szükség. Ha azonban ezt az erőt nemi szervein keresztül továbbítja a külvilág felé, akkor az életenergiát eredeti formájában kisugározni képes idegközpontjait altatja el. Ezek az idegközpontok automatikusan nyílnak, illetve záródnak. A férfi vagy a nemi szerveibe, vagy a magasabb idegközpontokba irányíthatja ezt az energiát, de *nem töltheti fel életenergiával mindkét szervét egyszerre!* Így bizonyára azt is megérti, hogy amikor az apa beavatja a fiát ebbe a tudományba, a fiúnak a hallgatás esküjével együtt az önmegtartóztatás esküjét is le kell tennie. A fiú éppen ezért csak akkor részesülhet a beavatásban, amikor már házaseletet él, és több gyermeke van, hogy ne szakítsa meg a láncot. Mutasson nekem olyan nyugati orvost, aki ennek a tu-

dásnak az érdekében hajlandó lenne teljes önmegtartóztatásban élni! Tapasztalataink szerint, a nyugati orvosok zöme a tudásával minél több pénzt igyekszik összeszedni, hogy állati ösztöneit kielégíthesse. Sokan jártak már nálunk, és titkainkat a legkülönbözőbb eszközökkel próbálták kiszedni belőlünk. Hamar egyértelművé vált előttünk, hogy titkaink felhasználásával meg akartak gazdagodni, vagy hiúságuk kielégítése céljából igyekeztek kicsalni belőlünk tudásunkat, hogy önmaguknak arathassák le a hírnevet. Hallgattunk. Szomorú tény, hogy az idegen hatalom az Ájurvéda több beavatottját is megkínzatta, mivel nem voltak hajlandók kiadni a titkukat. Az idegenek azóta nem találhatnak olyanra, aki beavatást nyert az Ájurvédába. Senki sem ismerné be, hogy tud valamit. Rákényszerítettek minket a maszk viselésére és arra, hogy „titokzatos keletiekként” viselkedjünk. Nagyon magas árat kellett fizetnünk. Annyit azonban elárulok önnek, hogy a sok-sok év alatt olyan idegen orvosok is jártak erre, akik értékes, komoly szándékú emberek voltak, és a segíteni akarás olyan erős volt bennük, hogy a brahmaharja (önmegtartóztatás) esküjét is hajlandók voltak letenni, hogy a titok birtokában gyógyíthassanak. Ezek az emberek szintén beavatást nyertek, és velünk együtt dolgoznak, de tudásukat éppúgy titokban tartják, mint mi. Abban a pillanatban, ahogy az emberiség eléri azt a fejlődési fokot, amelyen az orvosok többsége már hajlandó a gyógyítás érdekében lemondani a nemi gyönyörökről, az Ájurvéda beavatottjai feltárják előttük az általuk őrzött igazságokat és titkokat. A nyugatiak azonban egyelőre főleg arra törekednek, hogy új felfedezéseiket egymás károsítására használják fel. Gondoljon csak arra, hogy mihez vezetett a dinamit vagy a repülőgép felfedezése. Új fegyverekhez! Mit kezdenének ezek az emberek a kozmikus energia és a még magasabb rendű életenergia titkával? Csak új lehetőségeket keresnének egymás kiirtására és még nagyobb vagyon felhalmozására! A háború üzlet! és mire jó ez az üzlet? Mire jó az egyre több pénz? Az élvezeteik felfokozására, arra, hogy még mélyebbre merüljenek a nemi örömek és a perverzítások özönében. És ön azt szeretné tudni, miért nem áruljuk el a titkainkat! Az idegen orvosoknak hiányoznak ezek a titkok a legkevésbé! Ha meghallják, hogy a tudásért cserébe le kell mondaniuk élvezeteikről, hirtelen lelohad az érdeklődésük.

Azt pedig egyáltalán nem hajlandók elhinni, hogy ezért az alacsony árért az egész élet titkát kapnák meg. Sokkal könnyebb kinevetni és kigúnyolni a távol-keletieket anélkül, hogy egyetlen kísérletet is tennének. Az idegenek többsége azt hiszi, a Földön a legnagyobb boldogság a nemi vágyak kielégítése által érhető el. Hogyan akarják azt a hihetetlen erőt megismerni, amellyel a szellemiség síkjára jutott emberek rendelkeznek, ha maguk meg sem próbálnak eljutni odáig? Ez az erő sem pénz, sem hatalom útján nem szerezhető meg. Az ár a lemondás! Aki azonban megfizeti ezt az árat, később rájön, hogy *semmiről sem mondott le*, mert a halandót a halhatatlanra, a mulandót a múlhatatlan boldogságra cserélte. Ennél jobb cserét elképzelni sem lehetne! Erről azonban felesleges vitatkozni. Ezeket a titkokat nem értheti meg az ember az értelmével. A szellemiséget nem lehet megérteni, *csak átélni, a szellemiséggel csak azonosulni lehet!* Mi nem próbáljuk meg eltéríteni az idegeneket a továbbhaladástól az értelem útján. Már eddig is sokat értek el, és még többet fognak elérni. Az értelmi ember előtt azonban, aki a lemondáson keresztül megközelíthető tiszta *Önvaló* üdvét soha nem ismerheti meg, rejtve maradnak a „végső igazságok”. A nyugatiak a keleti jógit viccfigurává változtatták. Csoda, hogy a beavatottak nem adják ki titkaikat, hanem visszahúzódnak, és az idegenek számára megközelíthetetlenek maradnak?

Önnek azért mondtam el ilyen sokat, mert látom, hogy nem a kíváncsiság, hanem mély lelki készítés hatására szeretné tanulmányozni a tudományunkat. Az igazságot, Istent keresi! Az ilyen emberek megsegítése elől nem zárkózunk el. Azt tanácsolom önnek, hogy ha gyorsabban akar előrehaladni, ha mélyebbre kíván hatolni az emberi lélek és az élet rejtelseiben, akkor gyakorolja a jógát!

Elmondta nekem, hogy a távol-keletiek sok-sok évezred során számos módszert ismertek meg és fejlesztettek tökélyre, amelyek révén elérhető az a cél, amely még a legtudatlanabb ember előtt is megjelenik, mint a boldogság utáni vágyakozás! A beteljesedés, a megváltás, az üdvözülés vagy ahogy a távol-keletiek nevezik, a nirvána, már itt a Földön elérhető. Az ajtó minden ember előtt nyitva áll, csak a kulcsot kell megtalálni!

Ez a kulcs pedig a *jóga!*

Az Ájurvéda beavatottja elmondta, hogy minden összpontosítást igénylő tevékenység a jóga egy-egy fajtájának tekinthető, mivel a nagy cél egyedül a koncentráció által érhető el. A jóga révén azonban megtanulhatjuk az évezredek során kikristályosodott és tökélyre vitt eljárásokat, amelyek segítségével módszeresen összpontosíthatunk, és a koncentrációt módszeresen felfokozhatjuk. A jóga különböző utakat ismer: léteznek testi, lelki és szellemi koncentrációs gyakorlatok. Ezekkel a gyakorlatokkal az ember a legmagasabb képességeit fejlesztheti ki magában, megnyithatja lelki szemeit és lelki fűleit, megtanul uralkodni önmaga és ezáltal az alkotó- és a sorserők fölött is. Megnyílik az üdvhöz, vagy azt is mondhatnánk, az önmegvalósításhoz, az *Istenhez* vezető út! A legmagasabb, de egyben legnehezebb út a rádza-jóga. A rádza szó jelentése „király”. A jóga-nak ezt az útját tehát szó szerinti fordításban „királyi jóga-nak” is nevezhetnénk. Ez a legrövidebb, de egyben a legrázósabb, legmeredekebb út, amelyet Krisztus is tanít a Biblián keresztül.

Türelemmel és kitartással azonban elérhető a cél.

Barátunk tovább mesélt:

– Az indiai orvos megmutatta a jóga alapgyakorlatait, amelyeket én is megmutattam neked. Később elmondta, hogyan juthatok el az egyik legnagyobb élő jógihoz, akit fel is kerestem. Nyolcvanéves férfi volt, de nem nézett ki idősebbnek negyven év körüli embernél. A hatha-jógik egyike volt, akik testüket tetszés szerint évszázadokon keresztül is változatlan és teljesen egészséges állapotban képesek fenntartani. Az indiaiak azt állítják, a hegyekben még ma is élnek akár hét- vagy nyolcszáz éves jógik.

A férjem nevetni kezdett:

– Ugyan, menj már! Hétszáz éves kor? Nem is lenne rossz. De aztán sajnos felébredtél az álmodból, nem?

– Látod – válaszolt barátunk teljes komolysággal –, te is egy igazi „nyugati” vagy. Ha bizonyos dolgokról nem hallottál, még távolról sem jelenti, hogy azok nem is léteznek. A távol-keletiek sokkal többet tudnak az ember titkáról, mint mi itt nyugaton, de megtanultak hallgatni. A nyugatról érkező első betolakodók mindent elkövettek, hogy a távol-keletiek elhallgassanak. *Még ma is gondosan*

el tudják rejteti a titkaikat. Az Indiában tapasztaltak után százszor meggondolnám, mielőtt gúnyosan elnevetném magam.

– Jó, jó – szólalt meg a férjem –, én is tisztában vagyok vele, hogy nem zárhatjuk ki eleve a hosszabb élet lehetőségét, ha figyelembe vesszük, hogy itt nyugaton is folyamatosan emelkedik a várható életkor, annak ellenére, hogy a dohányzással, az alkohollal és a meggondolatlan életmóddal mindent megteszünk az életünk megrövidítéséért. 50 vagy 60 évvel ezelőtt az átlagos emberi életkor 35 év volt, majd rövid idő alatt 60 évre emelkedett. Így elképzelhetjük, hol lehet a határ! Az orvostudomány mérőföldes léptekkel halad előre, ki tudja, mit érhetünk még el?

– Látod, a tényleges meggyőződésed egyáltalán nem cinikus. Itt nyugaton azonban nem merünk kiállni a meggyőződésünk mellett, mivel az általános felfogás megköveteli, hogy az ismeretlen dolgokról csak maró gúnnnyal szójunk. Minden tisztelem a tudósoké, csak hogy ők úgy tesznek, mintha az élet összes titkát ismernék, közben teljesen tanácstalanul állnak a halál előtt. A távol-keletiek felfedték az élet és a halál titkát, a gúnyos nyugati magatartással szemben azonban csak egyetlen fegyverük van: a hallgatás. Nem is csoda. Csak egy példa: egy indiai egyszer egy cigarettatoltót mutatott nekem, amely Buddhát ábrázolta lótuszülésben. Tipikus bazári csebecse volt. A következőket mondta: – Keleti ember soha nem használná fel Krisztus alakját, hogy cigarettatoltót készítsen belőle, mert mi más vallások istenábrázolásait is tiszteljük. Tudjuk, hogy a különböző istenábrázolások mögött ugyanaz az egyetlen létező *Isten* áll! –, és a Buddhát ábrázoló cigarettatoltót gyengéden a házi oltárára helyezte. Nyugati mivoltomban mély szégyenérzet fogott el. Tényleg kíváncsi lennék, mikor ismerik fel nálunk az emberek, hogy nem szabad a keletieket az ilyen ízléstelen, tapintatlan és kíméletlen megnyilvánulásokkal folyamatosan megsérteni. Gondolj csak a Távol-Keletről szóló filmekre. Az ott élők is megnézik ezeket a filmeket, és hidd el, megvan róluk a maguk véleménye, csak hallgatnak róla...

– Vannak a jógáról is könyvek? – kérdeztem a barátunkat.

– A legszebb és legszentebb könyv a Bhagavad-gíta. Abban olvashatsz el a leggyönyörűbb leírást a rádza-jógán keresztüli útról az önmegvalósításhoz. Feltétlenül ajánlom.

Eleget hallottam.

Még aznap este el akartam kezdeni a magammal hozott könyv olvasását. Kényelmesen elhelyezkedtem az ágyban, és kicsomagoltam a szerzeményemet.

Meglepetésemre *nem a kiválasztott könyvet találtam a csomagban*. Megfordítottam, és elolvastam a gerincére nyomtatott címet. Milyen furcsa: a cím láttán már emlékeztem, hogy ezt a könyvet akartam a vendégség során is megnézni. Mellényúltam volna? A jelek szerint igen. Azonban ha már nálam volt a könyv, arra gondoltam, legalább megnézem. Azonnal felébresztette az érdeklődésemet. Kívülről modern könyvre hasonlított, valószínűleg nemrég kötötték be, de belül rendkívül régi kéziratra leltem. A papír már egészen elbarnult, és könyvmolyok nyomai látszottak rajta. A szurokfekete tinta és a kézírás jellege egyaránt arra utalt, hogy nagyon régi könyvet tartottam a kezemben. Olvasni kezdtem, és minél tovább jutottam, annál nagyobb lett a csodálkozásom, míg végül annyira izgatottá váltam, hogy remegő kezemmel lapozni is alig tudtam.

A kézirat a Földdel egykorú rendről szólt. Ez a rend titkos, tisztán szellemi egység, bármilyen külső, látható „tagság” nélkül. A rendbe folyamatosan kapnak bebocsátást új jelöltek, akik maguk jelentkeznek, anélkül, hogy a rendről bármit is tudnának. A „jelentkezés” abból áll, hogy valaki eléri azt a fejlődési szintet, amelyen a saját személyiségét hajlandó teljesen feladni, hogy mások szenvedéseinek enyhítésére szentelje életét. Ha valakiben megérlelődik ez az elhatározás, a titkos rend egyik tagja szellemi kapcsolatba kerül vele. Pontosabban fogalmazva, az, aki személyiségét feladva az egyetemes szeretethez ér, olyan fejlődési szakaszba lép, amelyben magától kapcsolódik be abba a rezgésbe, amelyet ennek a szellemi testvériségnek a kisugárzása hoz létre. Belülről hallja a szellemi vezető hangját, aki először figyelmezteti az elhatározásával járó nehézségekre, veszélyekre és egyéb következményekre. Ha ennek ellenére ragaszkodik elhatározásához, akkor felveszi őt ez a „rend” tagjai közé, amely az emberiséget segíti a káoszból való kilábalásban.

Először az illető tudta nélkül, próbaidőre. A próbaidő azzal kezdődik, hogy a jelölt *hét évre* teljesen magára marad. A hét év alatt nem tud kapcsolatba kerülni a renddel, bármennyire igyekszik is. A különböző vizsgák azonban, amelyeknek meg kell felelnie, egymást követik. Ki kell állnia az emberi erényesség hét próbáját. Ezek a következők: megszabadulás az érzékiségtől, a befolyásolhatóságtól, a hiúságtól, a haragtól, a kapzsiságtól, az irigységtől és az érzékenységtől. Ha teljes magára hagyatottsága ellenére kiállja a próbákat, és továbbra is kitart az elhatározása mellett, akkor már megérett a nagy munkában való részvételre, és véglegesen felvételt nyer. Erről egy látszólagos „véletlen” révén értesül még aznap. Ettől kezdve alapos képzésben részesül, és egyben már feladatokat is kap. A feladatok kezdetben könnyűek, majd attól függően, hogyan tudja megoldani őket, egyre nehezebbé válnak. Egyben nagyon sokfélék lehetnek. Vannak neofiták, akik a nagyvilág szeme elől elrejtve dolgoznak, és olyanok is, akiknek a nyilvánosság elé kell lépniük. Előfordulhat, hogy koldusként vándorolnak, máskor viszont gazdag emberként látják el kötelességüket. Esetleg híres felfedező asszisztenseként működnek, máskor szónokként vagy íróként fejtik ki tevékenységüket. Némelyikük komoly világi hatalommal rendelkezik, mások viszont szerény munkásként köthetnek ki egy hatalmas gyár valamelyik üzemszolgálatában. Előfordulhat, hogy a rend két tagja *látszólag* egymás ellenében fejt ki tevékenységét. Egy óvatlan mozdulattal vagy arckifejezéssel sem árulhatják el összetartozásukat. Néha ünneplik őket, és nagy népszerűsége tesznek szert, máskor viszont a legkilátástalanabb nyomorúság jut osztályrészükül, és megaláztatásokat kell elviselniük. Az összes feladatot teljesen személytelenül, egykori kötődéseik feladásával, a nagy műben szolgálatot vállaló munkásokként kell végrehajtaniuk. Közben *tetteik következményeiért az összes felelősség őket terheli!* Megkapják a feladatukat, de a megvalósítás mikéntjéről nekik kell dönteniük, tetteikért vállalt felelősségük tudatában. Minél magasabbra emelkednek, annál nagyobb lesz a rájuk nehezedő felelősség. *Aki a tetteiért vagy a munkájáért nem vállal felelősséget, hanem azt a rend egy másik tagjára hárítja,* aki a munkáját nem a sajátjának tekinti, hanem azt a látszatot kelti, mintha a rend megbízásából vagy a rend egyik tagjának

közvetítőjeként fejtené ki tevékenységét, az árulónak minősül, és abban a pillanatban elveszti minden kapcsolatát a renddel. Arról azonban semmilyen értesítést nem kap, hogy az egység kitaszította magából, és előfordulhat, hogy még éveken keresztül abban a hitben fog élni, hogy a nagy mű egyik részvevőjeként tevékenykedik. Ezekkel az emberekkel a rend másokat tesz próbára, hogy kiderüljön, hagyják-e magukat félrevezetni hamis próféták által, vagy már eléggé önállóan tudnak gondolkodni ahhoz, hogy először minden hallott szót megvizsgáljanak, csak azután fogadják el. Akik a hamis prófétákat követik, még vakok, akik engedik, hogy vak vezesse őket, mígnem mindketten verembe esnek. A rend tagjaivá csak teljesen önálló, befolyásolhatatlan emberek válhatnak, akik nem azért tesznek jót, vagy kerülnek a rosszat, mert szolgálalkúék, jutalomként a paradicsomba szeretnének jutni, vagy egyszerűen gyávák, és a büntetéstől félnek, hanem csak azok, akik mindig, életükben vagy halálukban, saját meggyőződésüket követik, és annak megfelelően cselekednek! Ugyanis a rend szavát a tagok a szívükben hallják mint saját, legbenső meggyőződésüket!

Egyre növekvő izgatottsággal olvastam ezeket a sorokat. Leszámolni a földi örömökkal? Ó, az az éjszaka, amikor az ágyban olyan kétségbeesetten zokogtam! Hogyan lehetne annál jobban leszámolni mindennel? „Mások szenvedéseit enyhíteni”? Csak Isten tudja, milyen komoly volt a fogadalmam akkor a szobámban, miközben a lelki betegek borzasztó szenvedései és a földlakók állandó fájdalmai lebegtek a szemem előtt! A figyelmeztetések, amelyeket akkoriban hangosan hallottam, és a teljes elhagyatottság ijesztő, kétségbeejtő érzése a hosszú évek során! Hány év is telt el azóta? Éppen hét! Igen, pontosan! És ma ez a véletlen a könyvvel... véletlen? Nem! Ez üzenet volt... üzenet!

Mély megrendülést éreztem! Mint mindig, most is az értelmemhez fordultam, mit szól mindehhez, mivel az értelmem ellenőrzését egy percre sem adtam föl. De mit is szólhatott volna az értelmem a történetekhez? Én tudtam a legjobban, hogy minden úgy volt, ahogy gondoltam. Mi mást tehetett volna az értelmem, mint hogy elfogadja és megerősíti a tényeket. Még a legnagyobb kételkedő is elnémult

volna ennyi véletlen egybeesés láttán! Nem, nem férhetett hozzá kétség: felvételt nyertem!

A kimondhatatlan boldogság és a hála érzése öntött el, Isten kegyelmét éreztem, áldását rajtam, ünnepélyességet és mély alázatot. Azóta is ebben az állapotban maradtam.

És lőn világosság

Feltűnt, hogy ettől kezdve egyre többen – férfiak és nők, öregek és fiatalok – kerestek fel, hogy kikérjék a tanácsomat, hogyan találhatnának rá a boldogságra. Egyre több „kereső” kért tőlem segítséget. Én azonban úgy éreztem, még mindig a teljes sötétségben tapogatózom. Hogyan segítek másokon? Hogyan gyógyítsam meg a sok sebet, amelyet az emberek a lelkükben hordoznak, ha még nem oldottam meg az élet és a halál rejtélyét?

A legfontosabb az volt, hogy saját sötétségemből kiutat találjak. A belső hang tanácsát követve „kerestem”, és megpróbáltam jó könyvek segítségével előbbre jutni. Találtam egy könyvet, amely a rádza-jóga gyakorlatait, vagyis a magunkhoz vezető út titkos leírását tartalmazta. Azonnal el akartam kezdeni ezeket a gyakorlatokat, mivel annyit már tudtam, az olvasás csak ahhoz szükséges, hogy tudjuk, mit kell *tennünk*! Ha a célhoz – saját magunkhoz – akarunk eljutni, akkor meg kell valósítani önmagunkat!

A valóságot akartam tudni, nem elégedtem meg szép leírásokkal és elméletekkel. A szellemi jóga azonban a legszigorúbb aszkézist írja elő.

Beszéltem a férjemmel, aki mindig is a legjobb barátom volt, és tudta, hogy a három nagy kérdésre, a *honnan*, a *hova* és a *miért* kérdésére adott válasz számomra létfontosságú. Beleegyezését adta aszketikus gyakorlataimhoz.

Édesapám a hegyekben vásárolt birtokot a család számára. Ott, az erdőben volt egy erdei házunk, oda vonultam el hosszabb időre. A fiam ebben az időben intézetben tanult, csak szünidőre jött haza, a férjem pedig egyfolytában úton volt, úgyhogy csak a hétvégeken láttuk egymást.

A nagy teraszról fenséges kilátás nyílt a völgyre. Úgyszólván a végtelenségbe lehetett bepillantani, mivel az ország nagy kiterjedésű síksága itt kezdődött. A hegy lábainál folyt lassan és méltóságteljesen a hatalmas folyó, a másik partot pedig egy óriási test érhálózataként borították be az országutak, amelyeken az autók a nagy véráramlat apró sejtjeiként haladtak tova. Minden egészen kicsinek tetszett, a falvak apró házacskaí között is kicsi, szorgalmas emberhangyák tevékenykedtek.

A többi ablakon keresztül az erdőt lehetett látni, ahol egész napokat tölthettem el az ünnepélyes csöndben bolyongva. A fácnok egészen a házig merészkedtek, a szarvasok ősszel nemegyszer a közvetlen közelben bögtek, éjszaka pedig hallani lehetett patáik dobogását. Az ajtókat és az ablakokat erős vasrács védte a vaddisznók és más veszélyes vadállatok ellen.

Egészen egyedül voltam itt. Reggel már a teraszon várt a frissen fejt tej, amelynek elfogyasztása után lementem a terasz alatt lévő fáskamrába, hogy felaprítsam a fát. Miután befűtöttem, megkezdtem gyakorlataimat.

Az erdei ház a legideálisabb hely volt a jóga gyakorlására. Az egész tájék híres volt ünnepélyes hangulatáról. Az erdő csendje és az emberi civilizációtól érintetlen természet jógagyakorlatok nélkül is mindenkiben mély áhítatot ébresztett. A környezet még inkább a magasabb rezgésekre hangolta az embert. A szellem rejtett érzékszervei itt megnyíltak, én pedig a legnehezebb koncentrációs és meditációs gyakorlatokat is könnyedén végre tudtam hajtani.

Egy régi, gyönyörű illusztrációkkal díszített könyvet vettem magamhoz tanulmányozás végett, amely a legmélyebb bölcsességek igazi kincsesháza volt (a rózsakeresztesek titkos ábrái a XVI. és a XVII. századból). Amikor befejeztem több órás koncentrációs gyakorlataimat, elmélyülten tanulmányoztam ezeket a mély igazságokat tartalmazó, csodálatos, szimbolikus ábrákat, és a könyv rejtett

titkai fokozatosan megnyíltak csodálkozó lelki szemeim előtt. A keleti filozófiát is tanulmányoztam, elsősorban a védákat és az upanisádokat.

Soha nem fogom elfelejteni az erdőben eltöltött időt, ottani élményeim soha nem fognak elhalványulni emlékezetemben, mivel ott éltem át, ott tudatosodott bennem először, *honnan jövök, merre tartok és miért vagyok itt.*

A hosszú koncentrációs és meditációs gyakorlatok hozzásegítettek, hogy lelkem legmélyebb rétegeit lépcsőről lépésre felfedjem. Gyakorlataimmal olyan erőket hoztam mozgásba, amelyek mindennapi elfoglaltságaim közepette – sőt alvás alatt is – tovább működtek. Erdei sétáim során alkalmanként olyan tájak idéződtek fel bennem, amelyek ismerősnek hatottak, annak ellenére, hogy a jelenlegi életemből semmilyen emlékem sem kötődött hozzájuk. Mialatt ébren voltam, de álomban is, olyan emberek képe bukkant fel a tudatomban, akiket szintén ismertem, sőt gyakran éreztem, hogy valaha igen közeli viszonyban álltam velük, mégsem láttam őket ebben az életemben; a ruházatuk idegen volt, és a nevük, valamint az a nyelv, amelyen álomom során érintkeztünk, az általam ismert nevek vagy nyelvek egyikére sem hasonlított.

Amikor a meditációhoz készülődve lefeküdtem, abban a pillanatban, ahogy figyelmemet sikerült befelé irányítanom, zöldeskéken foszforeszkáló fény gyúlt ki lelki szemem előtt, amely egyre élesebb lett, mígnem úgy tetszett, mintha test nélküli, rendkívüli hatalommal bíró lény láthatatlan szeméből eredne ez a ragyogás. Leírhatatlan erő, szeretet és jószág sugárzott rám ebből a szemből. A teljes bizalom érzésével merültem el ebben a szeretetteljes erőben, biztonságban éreztem magam, és félelem nélkül hatoltam egyre mélyebbre és mélyebbre a tudatalatti ismeretlen világába.

Egy alkalommal pedig, teljesen váratlanul, fény hasított a múltamat és az igazságot egyaránt elfedő sötétségbe, és minden világossá vált.

Amikor egyszer meditációba kezdtem, a szokásos módon megint a foszforeszkáló fény jelent meg először belső szemem előtt,

majd a korábbiaknál még egyértelműbben éreztem, hogy a fényt egy jól ismert, nagy hatalommal bíró lény szeme sugározza. Lassan a két szem is kibontakozott, úgyhogy már nemcsak éreztem, hanem tudtam, hogy a lény tekintete rám irányul; éreztem a rám sugárzó fényt, az erőt, a szeretetet, majd – a tekintet hatására – a tudatomat borító köd utolsó foszlányai is eltűntek, és mintha a sötétből bontakozott volna ki, egyszer csak egy fenséges alak állt előttem, sötét-kék, végtelenül idéző szemével. Az ő alakja volt az, az ő arca és az ő szeme: – Ő!

A szerző megjegyzése

Távol áll tőlem a szándék, hogy Egyiptomot történelmi megközelítésből ismertessem. Az adott helyen élő embernek fogalma sincs országa sajátosságairól, és a szokásokat, a nyelvet és a vallást nem néprajzi szempontból szemléli. Mindent magától értetődőnek talál. Ő is csak ember, akinek éppúgy megvannak az örömei és a fájdalmai, mint bármelyik más időszakból származó egyénnek. Az általános emberi tulajdonságok nem változnak. Elbeszélésem az emberi oldalra korlátozódik, és nem vesz figyelembe néprajzi vagy történetírási szempontokat. Éppen ezért szándékosan a ma használt elnevezéseket használtam, és nem szándékoztam egyiptomi hangzású szavakkal felidézni az ókori Egyiptom atmoszféráját. Ptahhotep főpap tanításait a *ma* nyelven adom vissza, hogy a *mai* emberek megérthessék. Az összes vallásos szimbólum megnevezésére is ma használatos szavakat alkalmaztam, hogy érthető legyen, mire vonatkoznak ezek a szimbólumok. A mai ember könnyebben megérti, mire gondolunk, ha az *Isten* szót használjuk, mintha ugyanazt a fogalmat az egyiptomi Ptah szóval fejeznék ki. A *Ptah* szó hallatán mindenki arra gondol: „Aha, *Ptah*, az egyiptomi Isten.” Nem! *Ptah* nem egyiptomi Isten volt, hanem az egyiptomiak ezzel a szóval jelölték ugyanazt az Istent, akit mi *Istennek* hívunk. Hasonlóképpen, a *sátán* megnevezésére a *Széth* szót használták. Pontosan átérezzük az *Isten* és *sátán* szavak jelentését.

A *Ptah* és *Széth* elnevezések azonban semmitmondóak és szárazak. A *logosz*, vagy a *teremtő elv* kifejezés szintén többet mond, mint a „Hórusz sólyom”. Az elektromosság évezredekkel ezelőtt is elektromosság volt, az atom pedig atom, csak éppen más nevet adtak ezeknek a fogalmaknak. Senki se kiáltson hát föl olyan látszólagos ellentmondások olvastán, mint amikor például az egyiptomi főpap „láncreakcióról” beszél! Az akkori elnevezéseket szándékosan nem igyekeztem visszaadni.

A múltam jelenné válik

Ő állt előttem, és nyugodtan nézett rám. Ez a tekintet, a szeméből sugárzó mennyei nyugalom erőt adott a rendkívüli megrázkódtatás, a viszontlátás fölött érzett végtelen öröm elviseléséhez. Nemes arca mozdulatlan maradt, szemével azonban rám mosolygott, én pedig tudtam, Ő is örül, hogy végre felébredtem, és láthatom Őt. Ő ugyanis mindig is látott engem, tekintete áthatolt a tudatomat fedő ködön. Láta küzdelmeimet, szenvedéseimet és kínlódásaimat, és soha nem hagyott magamra, hanem segített, hogy újra felébredjek, újra tudatosuljon bennem mindaz, amiről elfeledkeztem.

Az emlékezés alaposan felrázott, és a magamban hordott, de tudatosulni nem képes elmosódott képek hirtelen élesen kirajzolódva jelentek meg előttem. Új képek, új emlékek bukkantak fel, olyanok, amelyek addig tudatalattim mélyén lapultak betemetve, most viszont egymást mozaikkövekként kiegészítve rajzoltak ki egy múltbeli életet a nagy folyó, a Nílus mentén fekvő országban, a piramisok hazájában...

Az emlékképek egyre élénkebbé váltak, miközben a jelenlegi életemből származó benyomások fokozatosan elhalványultak, és átadták a helyet annak az újraéledt személynek, aki egykor én voltam.

Az erdei ház szobája, amelyben ültem és a csodálatos kilátás a völgyben messze lent kanyargó folyóra lassan eltűnt, Őt sem láttam már, a tér viszont megnyílt és kitágult körülöttem. Egy nagy teremben találtam magam, a saját lakosztályomban, és egy kövér, jóságot

sugárzó asszonyra lettem figyelmes, aki vidám szemmel mosolygott rám...

Tényleg! Ma van a tizenhatodik születésnapom, éppen most veszem fel az ünnepi ruhámat, mivel részt fogok venni a nagy fogadáson, amelyen apám a feleségeként, a korán elhalálozott királyné képviselőjeként fog bemutatni az ország kiválóságainak.

Művészien megmunkált, ovális ezüsttálcan állók, és a tükröképemet nézem a simára csiszolt fémfelületen. Figyelem a szeretett, drága, öreg Menut, amint öltöztet.

Egészen kicsi voltam, amikor anyám meghalt. Sápadt, törekeny alakjáról csak elmosódott emlékeim vannak. Csupán nagy, szomorú, megértő szeme ragyog elő emlékeim kincsesbányájából, hiszen a halála előtt még hosszan, nagyon hosszan nézett engem. Ez a tekintet belső kapcsolatot létesített közöttünk, amelyet azóta is állandóan érzékelek magamban, és amely ma még mélyebbnek, még előbbnek hat.

Már teljesen felöltözve szemlélem a tükröképemet. Nagyon tetszik! Finom, törekeny, vékony lányalak áll előttem, csillogó, se-lyemből készült, arannyal átszőtt ruhában. Az aranyból készült öv még jobban kiemeli karcsú derekát, a vállgallér kihangsúlyozza széles vállát, a fejfedő pedig felfokozza magabiztos, öntudatos arc-kifejezését. Hiú vagyok, tetszem magamnak a tükrörben, Menu pedig, aki a Föld legtökéletesebb teremtményének tart, örömeiben nem tudja visszatartani a könnyeit, amelyek végigcsorognak kövér arcán.

Az ország két legidősebb képviselője jön értem, és a hosszú folyosón át elvezetnek a nagy fogadóterembe. Lassú, ünnepélyes léptekkel vezetnek a megjelent előkelőségek sorai között a „nagy házhoz”, vagyis a fáraóhoz, aki az apám és mostantól fogva a férjem. Isten képmásaként ül arany trónján. Nem véletlenül nevezik „nagy háznak”, vagyis „fár-ao”-nak. Személye a burok, Isten „háza”. Isten lakozik benne, sugárzik és megnyilvánul általa. Átható tekintetét csak az igaz emberek tudják elviselni anélkül, hogy le kellene sütniük előtte szemüket. A trónján ülve éppen rámnéz, keresztülnéz rajtam! Félelem nélkül nézek vissza rá, állok a tekintetét, mert tudom, hogy a szeméből sugárzó hallatlan erő a szeretet ereje. Mindent lát.

Hiúságomat is látja és az összes hibámat, de mindent megért. Maga a megtestesült szeretet. Ő az apám!

A trónja mellett mozdulatlanul ül fenséges és tiszteletet parancsoló oroszlánja, a fáraó emberfeletti hatalmának szimbóluma.

A trónhoz vezető lépcsőfokokhoz jutok, és megállok. A fáraó most felemelkedik, és lesétál a lépcsőn. A kincstárnok pompásan megmunkált ládikát tart elé, amelyből az aranyművesség legcsodálatosabb remekét emeli ki: egy arany vállgallért, amelyet a vállamra helyez. Azután a kígyófejben végződő arany fejéket veszi ki, és a homlokomra omló fehér selyemből készült fejkendőre erősíti. Ez a jelképe Isten fiainak, az uralkodó emberfajtának. Ezt a jelképet hordják a beavatottak...

A fáraó ezután megragadja jobbomat, és felvezet a trónhoz. Az ország képviselői és a megjelent előkelőségek felé fordulunk, a fáraó pedig királynéként, a feleségeként mutat be. Leülünk, én a bal oldalán, egy kicsivel előtte. Az egybegyűlteket most elhaladnak előttünk, először a legidősebbek, majd az egyéb előkelőségek a feleségük társaságában, és mélyen, kitárt karral hajolnak meg először a fáraó előtt, majd előttem. Mozdulatlanul ülünk, csak tekintetünkkel lépünk kapcsolatba az előttünk elhaladókkal. Arra gondolok, hogy most szeretett anyám szelleme nyilvánul meg rajtam keresztül, és tudatában vagyok felelősségemnek, kötelességemnek. Az előkelőségek egymás után haladnak el előttünk, én pedig a szemükön át a lelkükbe látok. Némelyikükében valódi szeretetet és tiszteletet látok, másokéban irigységet, kíváncsiságot vagy gyáva megalázkodást. A legfőbb kincstárnok – Rú-Kha – is meghajol előttem, és mint már többször is, amikor a palotában találkoztam vele, most is némileg gúnyos, tolakodó, ugyanakkor hízelkedően bizalmas tekintetet vet felém. Jéghidegen nézek vissza rá, az emberek pedig lassan továbbvonulnak. Azután régi és új barátok, egykori játszótársak jelennek meg előttem, akikből őszinte szeretet sugárzik. Viszonzom tekintetüket, és örömmel tölt el az egységnek ez a megnyilvánulása. Az összes jelenlévő így vonul el lassan előttünk, hang nélkül, de lélekben összekötve...

A hosszas, ünnepélyes szertartás végre befejeződik. A fáraó feláll, és kezét nyújtja. Lassan lelépdelünk a lépcsőfokokon, és az ál-

lamférfiak meg az előkelőségek sorai közt elhagyjuk a termet. Apám a saját lakosztályába vezet, leül, engem is hellyel kínál, és egy ideig mosolyogva néz rám. Látom, hogy tetszem neki, elégedetten szemléli alakomat, örömmel telten néz a szemembe, majd így szólal meg:

– Mostantól gyakrabban látjuk egymást, mivel a nyilvánosság előtt anyád helyét fogod betölteni, és az ő feladatait látod el. Sok éven át készítettek fel erre, ismered a kötelességeidet. Szeretnék azonban örömet szerezni neked, hogy emlékezetessé váljék ez a nap. Kívánj magadnak valamit. Már felkészültél a kérdésemmre, mondd meg tehát, mire esett a választásod.

Igen, felkészültem, és a többi fiatal lányhoz hasonlóan nekem is lehettek volna különböző kívánságaim. Kívánhattam volna szép ékszereket, mivel a nagy ünnepi ékszer csak rendkívüli alkalmakkor hordhatom vagy egy szép utazást, esetleg fiatal, szelíd oroszlánokat vagy valami hasonlót. Mindez azonban nem érdekelt!

– Apám – szólaltam meg –, látod, mit hordok fejdíszként?

A fáraó a homlokomra tekint, majd a szemembe, és így válaszol:

– Természetesen az aranykígyót, az Isten fiaiból álló uralkodó emberfaj jelképét.

– Igen, apám, de ez egyben a beavatás jelképe is. Nem vagyok méltó a hordására, amíg nem részesültem a beavatásban. A kívánságom, amelynek a teljesítésére kérlek, a beavatás!

Apám nagyon elkomorlyodik.

– Gyermeke, kívánj valami mást. Még nagyon fiatal és éretlen vagy a beavatáshoz. A fiatal palántákat nem szabad kitenni a tűző napra, különben elégnék, és soha nem virágoznak ki. Várj, amíg a földi testhez kötött életedben megszerzed a szükséges tapasztalatokat. Korai beavatásod nagyon megnehezítené a később rád váró próbatételeket. Mire lennének jók a felesleges kínok? Kérlek, gyermeke, kívánj valami mást.

– Apám – válaszolom –, nincs más vágyam. Minden, aminek a többi fiatal örül, csak unalommal tölt el. Az összes földi öröm mögött a test vágyait látom. Nagyon tetszenek a szép ékszerek, de még az arany is csak anyag, amely pusztán a szellem megnyilvánulása

keresztül, a művész munkája révén nyeri el igazi értékét. Utazás közben természetesen élvezem a szép tájakat, az új látnivalókat, de egy percre sem tudom kiverni a fejemből, hogy mindez csupán a létrehozott mű, az alkotás, de nem maga az *alkotó*. Én viszont a végső igazságokat szeretném a saját valóságukban átélni, *Istent, magát a teremtet* akarom megismerni! Apám, te tudod, hogy az általunk „*életnek*” nevezett folyamat csak látszat és álomkép. Itt minden kicsúszik a kezünk közül, semminek sem örülhetünk tartósan, minden csak átmenet a múlt és a jövő között. Nekem azonban a *jelenre* van szükségem, amely soha nem lesz múlt, és soha nem volt még jövő. És meg akarom találni azt a „helyet” vagy állapotot, amely soha nem volt „*ott*”, mielőtt odaértem, de „*ittnek*” nevezik, ha odamegyek, és amely nem „*itt*”, amíg nem ott tartózkodom, de újra „*ottá*” válik, ha továbbmegyek. Az *állandó jelenlétet akarom átélni időben és térben*. Apám, a legfőbb valóságot akarom – a beavatást!

Apám figyelmesen végighallgat, és miközben beszélek, egyre szomorúbbá válik. Majd így szólal meg:

– Lélekben hamarabb értél meg, mint kellett volna. Nem térhetek ki a kérésed elől, meg kell engednem, hogy felkeresd fajunk legfőbb vezetőjét, a templom főpapját, bátyámat, Ptahhotepot. Beszélek majd vele, átadlak neki, ő pedig a pártfogásába fog venni. Isten világítsa további lépteidet örök fényével!

Fejemre helyezi a kezét, és áldását adja rám. Szeretném magam a keblére vetni, hogy megköszönjem az engedélyét, de a nehéz aranygallér visszatart, akadályozza a hirtelen mozdulatot. Apám az emberek összes gondolatát látja, azt is látja, milyen érzelmi kitöréssel akartam kinyilvánítani örömeimet, és mosolyogva jegyzi meg:

– Bizonyos tekintetben még nagyra nőtt gyerek vagy, más tekintetben viszont már úgy viselkedsz, mint felnőtt, érett ember. Az önuralmat még gyakorolnod kell, ha beavatottá akarsz válni.

Nevetve válaszolok:

– Már tudok magamon uralkodni, apám, ha akarok.

– Igen, ezt elhiszem neked, de vajon *mindig* akarsz? – kérdezte ugyancsak nevetve.

– Apám, annyira unalmas egyfolytában uralkodnom magamon – válaszoltam.

– Éppen az jelenti a veszélyt, hogy unalmasnak találd az önuralmat, és hogy ilyen a felfogásod. Gondolkozz csak el. Ha csak egy pillanatra is megfeledekezel a kedvenc oroszánodról, és az éppen ebben a pillanatban támad rád, már el is veszted. Ösztönvilágunk éppoly veszélyes, mint az oroszán. Mindkettőn erős kézzel kell uralkodnunk, és akkor minket fognak szolgálni rendkívüli erejűekkel. Légy mindig óvatos!

Elbúcsúzunk egymástól. Az ajtóhoz vezet, majd a két legidősebb előljáróra bíz, akik az előtérben várakoznak rám. Jaj, ezek a szertartások mindig felbosszantanak. Miért kell most a két tiszteletre méltó idős úr között lassan a lakosztályomba vonulnom, mintha már magam is idős lennék. A legszívesebben átrohannék a hosszú folyosón, és a szobámba szökkennék, ahol a jó öreg Menu már izgatottan és kíváncsian vár. Mégis, ünnepélyes, kimért léptekkel kell haladnom, nehogy félrecsúszson vállamon a szép aranygallér. Végre a lakosztályom ajtajához érünk, ahol ünnepélyes búcsút veszek a két idős embertől. Belépek, és állva maradok, hogy Menu megcsodálhasson új ékszerimmel felékesítetten. Magán kívül van elragadtatásban, amikor meglát. Szívet szaggató sírásba kezd, mert – mint mondja – annyira hasonlítok anyámrá.

Így válaszolok:

– Látod, Menu, mennyire tudatlan vagy. Senkire sem hasonlíthatok, és egyáltalán nem tetszik, hogy ilyeneket mondasz. Orrom vagy szájam hasonlíthat anyám orrára vagy szájára, de „én”? Látod egyáltalán az „énemet”? Csak a testemet látod, az énem otthonát, de a tényleges énem nem látod. Hogyan is hasonlíthatnék bárkire?

– Ugyan – szólal meg Menu –, ha *téged* nem látni, akkor hogyan lehetsz mégis olyan szép? Erre válaszolj! Ha nem lehet látni *téged*, akkor az, ami itt áll előttem, amit magam előtt látok és olyan gyönyörűnek tartok, nem *te* vagy, csak az éned háza. *Te* tehát egyáltalán nem vagy szép! Akkor viszont ne is állj itt ilyen büszkén és fenégesen!

Mindketten hangosan neveltünk. Menu a maga egyszerű észjárásával néha olyan választ ad, hogy csak pirulni tudok előtte. Igen,

felfedezte a gyengémet, a hiúságomat. Később végtelen gyöngédséggel leemeli, majd az ékszeres ládikába helyezi az aranygallért és a fejdísz, mivel Rú-Kha, a kincstárnok kint vár két ékszerhordóval, hogy az ékszereket a következő ünnepélyes alkalomig a kincseskamrában őrizze. Belép a fogadószobámba, és meghajol előttem. Bosszant ez az ember, mert látom, nem az irántam érzett tisztelet miatt hajol meg, hanem azért, mert meg *kell* hajolnia. Most is szemtelenül bizalmaskodó tekintettel néz rám, én viszont megpróbálok annyira kíméltem és királyian viselkedni, amennyire csak lehet. Azután végre egyedül maradok Menuval.

Menu az anyám halála után lett a dajkám. Ő a személyes öltöztetőm és szolgálóm, és bensőségesebb viszonyban állok vele, mint a rangelső udvarhölgyekkel, akik átvették nevelésem feladatát. Menu kezdettől fogva olyan határtalan szeretetet érzett irántam, hogy bármit megtehettem vele. Gyermeki rajongással fogadott el tőlem mindent, bármit is mondtam vagy tettem. Nem lehetett olyan kívánságom, amelyet ne teljesített volna vakon, ha módjában állt. Állandóan körülöttem, a közvetlen közelemben tevékenykedett, és most, hogy nyilvános feladatok hárultak rám az apám oldalán, komolyan aggódott amiatt, hogy fokozatosan el fogok távolodni tőle. Én azonban feltétel nélküli bizalommal szeretem, mivel szeméből ki tudom olvasni, hogy senki sem szeret olyan őszintén, feltételek vagy hátsó megfontolások nélkül, mint ő.

Gyermekkoromban csak ritkán láttam apámat. Amióta ismerem, ő a „nagy úr” az országban. Azzal a küldetéssel jött a Földre, hogy az embereket a földi életükben irányítsa. Életét annak a feladatnak szentelte, hogy megmutassa, hogyan kell egy országot irányítani annak érdekében, hogy annak összes lakója boldogan fejlődhesen. Ez a feladat annyira igénybe vette, hogy csak igen ritkán jutott rám is némi ideje. Naponta meglátogatott a kertben, ahol a nemes családok gyermekeivel játszottam, vagy a lakosztályába hívatott. E látogatások alkalmával a legtöbbször a karjára vett, vagy egy időre leguggolt mellém a földre, majd határtalan szeretettel rám nézett, megáldott, aztán újra elment. De mindig felnőttként szólt hozzám. Nálunk, akik az Isten fiainak fajtájához tartozunk, nincs különösebb jelentősége annak, hogy hosszabb vagy még csak rövidebb ideje

tartózkodunk-e a Földön, hogy a lelkünk még fejletlen vagy pedig már kifejlett testben, vagyis gyerekként, illetve felnőttként él-e itt a Földön. Ezt csak az ember fiai tartják fontosnak, akik olyan erősen kötődnek a testükhöz, olyan nagy mértékben azonosítják vele magukat, hogy idő- és térléki szellemvultukat teljesen elfelejtik. Az ember fiai azt hiszik, valaki tényleg lehet „kicsi” vagy „nagy”. A mi fajtánkhoz – Isten fiainhoz – tartozók azonban akkor is tudatában maradnak lelki mivoltuknak, amikor beleszületnek egy-egy emberi testbe. Soha nem felejtik el, hogy csak a test lehet „gyerek” vagy „felnőtt”, a lélek változatlan. A lélek se nem „nagy”, se nem „kicsi”, se nem „fiatal”, se nem „öreg”, mivel a tér és az idő világán kívül áll! Így az sem zavarta a köztem és az apám között meglévő kapcsolatot, hogy az életkorunk nem egyezett meg, és csak ritkán láttuk egymást. Amikor már nagyobb voltam, apám néha sétálni vitt, és ha elfáradtam, izmos karjára emelt, és folytatta lebilincselő történeteit a természet rejtelméről. Egyszer azt mondtam:

– Apám, szeretnék én is mindenről annyit tudni, mint te.

– *Ha majd megkapod a beavatást – válaszolta –, te is megismered az ég és a föld összes titkát.*

Ezeket a szavakat soha többé nem felejtettem el, és türelmetlenül vártam beavatásom időpontját.

Bár mindig idegenek között éltem, mégsem éreztem magam soha egyedül. Tudtam, hogy apám teljesen megért engem, és még ha testileg távol voltunk is egymástól, lélekben egyek voltunk. Hozzá tartoztam. Éppígy kötődtem anyámhoz is. Amikor már elhagyta a testét, lélekben akkor is elválaszthatatlanul kötődtem hozzá. Mennyire független a lelki egység a testi közelségtől! Itt van például a drága Menu. Majdnem mindig mellettem van, egy percre sem hagy magamra, és én mégsem vagyok vele. Szerethet, de nem érthet meg. Szinte képtelen az önálló gondolkodásra, az önálló életre, bennem él, teljesen ki van szolgáltatva nekem, még ha nem élek is vissza a helyzetemmel. Hiszen tudom – apám mondta egyszer –, hogy *a szellemi fölényből eredő hatalommal soha nem szabad visszaélni.*

Pillanatnyilag Menu olyan boldog, mintha apám *őt* mutatta volna be az udvarnak a feleségként, mintha *ő* lett volna olyan szép, és

mintha ő kapta volna a királyné képviselőjeként ajándékba az ékszert. Ó, az én drága, öreg Menum! Most persze megkérdezi, mit kértem apámtól.

– Természetesen a beavatást! – válaszolom.

– Micsoda? – kiált fel Menu elborzadva. – A beavatást? Csak nem akarod elhagyni az udvart, hogy a templomba vonulj a neofiták közé? Kérhettél volna szép ékszereket, vagy azt, hogy Imhotep, a művész színes szobrot készítsen rólad, vagy bármilyen mást, csak ne éppen a beavatást!

– Miért rökönyödtél meg ennyire? Csak és kizárólagosan a beavatásra vágyom, semmi más nem érdekel. Kérlek, értsd meg: ékszereim már vannak, és hogyan tudna boldoggá tenni olyasmí, ami nem *bennem* van, ami nem *én vagyok*, hanem a testemen függ, úgy-hogy még csak nem is láthatom. Már most megvannak azok az ékszereim is, amelyekkel majd a halálom után a testemet befedik, hogy mindenki tudja, az Isten fiainak fájából származom. Mégsem érzem magam ettől boldogabbnak. A külsőmet is meg fogják őrizni a későbbi korok számára, ugyanezen okból. Minek is kívánnék ilyesmiket? Számomra mellékes, mi mindent fognak az ember fiai néhány évezred elteltével a rólam készült szobrokról összehordani. Csak az tesz boldoggá, ami bennem van, ami *azonos velem*, és nem rajtam kívül áll. Ez pedig csak belső élmény lehet, amelyen keresztül a földi burkom ellenére megismerhetem a végső igazságokat. A beavatást akarom!

Menu kétségbeesetten siránkozik, mintha a halált kívántam volna magamnak:

– Ó, tudom, hogy nem lehet veled beszélni. Ha valamit a fejedbe veszel, annak úgy kell történnie. De érzem, hogy a beavatás nagy veszélyt jelent számodra; kíváncsi vagy mást, kíváncsi vagy valami mást! Mit szólna a fáraó az ötletedhez?

– Megengedte, hogy felkeressem a bátyját, Ptahhotepot. Most pedig hagyd abba a siránkozást, különben elrontod az egész napomat.

Ó

Este lefátyolozva hagyom el Menu társaságában a palotát, és a palotától a templomig húzódó, hosszú oszlopfolyosón keresztül megyünk a főpaphoz, apám bátyjához, az Isten fiához: *Ptahhotephez*...

Ptahhotep a legmagasabb egyházi vezető, egyben az orvosok és építésszek legfőbb előjárója is, mivel a természet összes titkát ismeri. Azzal a küldetéssel jött a Földre, hogy az ember fiait *lelki* síkon irányítsa, és megismertesse őket a tudományokkal. Apámnál magasabb szinten áll, mivel soha nem azonosította magát a testével, míg apám házasságot kötött, és ezáltal erősebben az anyagi léthez kapcsolódott.

Szótlanul megyünk végig a templomhoz vezető úton. Menu már megtanulta: ha elmélyedek a gondolataimban, hallgatnia kell...

A templom előtt egy neofita vár ránk, aki azután bekísér minket. Menu az előcsarnokban marad. Újabb hosszú oszlopfolyosó, amelynek a végén egy kis vendégszobában már vár rám Ptahhotep. A neofita az ajtón kívül marad.

Ott ül Ó, Isten képviselője.

Először látom közvetlen közről. A tekintete lenyűgöz. Ó! Ez a szem! Sötétkék, olyan sötét, hogy már szinte feketének látszik. Sötét, mivel olyan végtelenül mély, mint maga az égbolt. Az ember fia szemének mélyére le lehet látni, azonnal kiolvasható belőle az egész személyisége. Ptahhotep szeme egészen más. Vég nélküli, mint a csillagos ég. Semmilyen személyes, egyéni vonást nem tükröz vissza, csak a végtelen mélységet, amelyben az örökkévalóság

lakozik. Az egész világ, maga a teremtés bújik meg benne. Magamat is felismerem Ptahhotep szemében, és az első pillanattól kezdve teljes bizalmat érzek, mert tudom, ismer engem ez a szem, *engem is magában foglal*. Tudom: *benne* vagyok, *Ő* pedig bennem van, és éppúgy szeret, mint önmagát, mivel én *Ő* vagyok, és *Ő* meg én teljes egységet alkotunk. *Ő* a megtestesült *szeretet*, érzem, ahogy ez a szeretet áthatol, izzása átsugárzik rajtam.

Lelkem mélyéig megrendülve omlok a lába elé.

Ptahhotep a kezét nyújtja, felemel, és így szól hozzám:

– Gyermeke, *soha ne hajts térdet látható forma előtt*. Ne alázd meg a benned lakozó isteni lényeket, amelyet minden élőlény magában hordoz. Ugyanaz az Isten nyilatkozik meg általad, általam és az egész teremtet viágon keresztül. Egyedül *Isten* előtt hajthatsz térdet. Most emelkedj fel, és mondd meg, miért jöttél.

– Lelkem apja – mondtam felegyenesedve –, a beavatásban szeretnék részesülni.

– Tudod, mi a beavatás? – kérdezi Ptahhotep. – Hogy érted, hogy abban szeretnél részesülni?

– Nem tudom pontosan, miből áll, de mindent tudni akarok. Úgy érzem, testem bőrtönébe vagyok zárva, mintha sötétségben tapogatóznék, olyan láthatatlan erőknél kiszolgáltatva, amelyekről nem tudok semmit, és éppen ezért nincs is hatalmam fölöttük. Mindent világosan szeretnék látni, mindentudó szeretnék lenni, mint apám és te és a többi beavatott.

– A beavatás *tudatra ébredést* jelent – válaszol Ptahhotep. – Benned a tudatosultság olyan mértékű, amelyet idegeid és tested ellenállóképessége lehetővé tesz. Ha az ember a tudatosultságnak magasabb fokát éri el, automatikusan a testébe is magasabb, erősebb, áthatóbb erőket irányít. Éppen ezért először testének és idegzetének ellenállóképességét kell növelnie. A beavatás azt jelenti, hogy az ember a legmagasabb szintet, az isteni teremtető szintjét tudatosítja magában, egyben idegzetének ellenállóképességét a lehető legnagyobb mértékben felfokozza, hogy a teste károsodás nélkül viselje el ezt az isteni állapotot. Ez az állapot egyben mindentudást és mindenhatóságot hoz magával.

– Értem, lelkem apja, és éppen erre vágyom.

Ptahhotep hosszan, némán néz rám, érzem, hogy tekintete az egész lényemen áthatol. Végül megszólal:

– Részesülni fogsz a beavatásban, de nem most. Még nem vagy minden tekintetben érett. Még nem tanultad meg, hogyan urald az isteni teremtető erőt *a testedben* is. Ha ezt az erőt azelőtt tudatosítod magadban a lélek szintjén, hogy testi megnyilvánulását uralni tudnád, akkor nagyon nagy veszélynek teszed ki magad.

– Milyen veszélynek, lelkem apja?

– Annak, hogy ha a legmagasabb szinten tudatosulsz, és így hatalmat szerzel e fölött az erő fölött, végül elégetheted az idegi központjaidat, ha az erőt a testedbe, az alacsonyabb idegközpontjaidba irányítod. Ebben az esetben a tudatosultságod mélyebbre zuhanhat, mint amilyen a mostani születéskor. Nincs még tapasztalatod ennek az erőnek az irányításában. A tudatosulásnak a kinyilatkoztatás lépcsőjének legalsó fokán kell kezdődnie, mivel akkor mindig a te fejlettségi szintednek megfelelő erőt irányítod a testedbe, amelyet az idegeid még károsodás nélkül elviselnek. Az idegek ellenállóereje így a testbe irányított erővel azonos nagyságrendű lesz.

– Lelkem apja, kérlek, magyarázd meg, mit jelent a *teremtető erő testbe irányítása*, és ennek az erőnek a testben való átélése? Hogyan ismerhetem meg és tanulhatom meg uralni ezt az erőt a testi megnyilvánulásában? Ha a beavatásnak ezzel kell kezdődnie, és nekem először erre a tapasztalatra kell szert tennem, akkor szeretnék azonnal túlesni ezen, hogy a magasabb beavatásra éretté váljak.

Ptahhotep isteni méltóságot sugárzó arca eddig olyan mozdulatlan volt, mint az alabástromból faragott szobor, csak a szeme izzott. Szavaim hatására azonban életre kelnek arca nyugodt vonásai, elmosolyodik, a szeme még több fényt és még több megértést sugároz.

– Most rögtön? – kérdezi. – Az nem fog menni, gyermeke, mivel az isteni teremtető erőnek a legalacsonyabb fokon való tudatosítása a *testi szerelem átélését* jelenti. Meg kell várnod, amíg szíved egy hozzád illő fiatalember pozitív, férfias kisugárzásának hatására megnyílik, izzani kezd, és felébreszti benned a negatív női erőt. Ezt az erőt a szerelem által kell megismerned, ezzel a tapasztalattal rendelkezned kell, különben soha nem leszel képes uralkodni rajta.

Állandó kísértést fog jelenteni és azt a veszélyt, hogy a tudatosság-nak sokkal alacsonyabb fokára esel vissza, mint amelyen jelenleg állsz.

– Lelkem apja, soha nem fogok a testi szerelem csapdájába esni! A szerelem nem jelent számomra kísértést, nem félek ettől a veszélytől, mert számomra egyszerűen nem jelent veszélyt! Engedd meg, hogy megkapjam a beavatást!

Ptahhotep újra elkomolyodik, és így válaszol:

– Gyermelem, csak hiszed, hogy a szerelem nem jelent számod-ra veszélyt, mert nem ismered ezt a hallatlan erőt. Az ismeretlen veszéllyel szemben tanúsított bátorság valójában nem bátorság, nem erő, hanem tudatlanság és gyengeség! Tapasztalatlanságod miatt nem ismered a szerelem kísértését, azt hiszed, fel vagy vértézve ezzel az erővel szemben. Ne felejtssd azonban el, hogy *a szerelem is az isteni teremtmény megnyilvánulása, vagyis olyan erős, mint maga Isten! Nem semmisítheted meg, csak átalakíthatod.* De ha nem ismered ezt az erőt, azt sem tudhatod, hogyan lehet átalakítani. Menj csak szépen vissza az otthonodba, és várd ki, amíg sorsod ezt a tapasztalatot is meghozza. Ha már a maga valójában megismerted, átélted a szerelmet, ha már tisztán látod, *mi ez az erő*, akkor gyere el újból, és én megadom neked a beavatást.

Ekkor *Elé* vetem magam, átölelem a lábát, és kétségbeesetten kérelem:

– Nem, nem, ne küldj el magadtól, ne tagadd meg a beavatást. A szerelem összes kísértésének ellen fogok állni, nem fogok meg-inogni, kérlek, add meg nekem a beavatást!

Ptahhotep újra elmosolyodik, és megcirógatja a hajamat. Kezé-nek hallatlan ereje erős áramként hatol a fejembe.

– Bizony – szólal meg –, nem szoktam hozzá az ilyen viselkedéshez. Mit gondolsz, gyermelem, ha most nem akarom megadni neked a beavatást, akkor elhatározásomat csak azért meg fogom változtatni, mert lábam elé borulva próbálsz meggyőzni? A beavatás a teljes önuralmat is megköveteli. Gyermelem, gyermelem, milyen messze állsz még ettől! Magabiztosságod egyáltalán nem áll egyensúlyban a tapasztalataiddal. Először szerezd meg a szükséges tapasztalatokat, és akkor újra eljöhetsz.

Látom, nincs már több mondanivalója számomra. Felállok, és a következő szavakkal veszek tőle búcsút:

– Lelkem apja, most elmegyek, de ugye nem fogsz magamra hagyni? Máskor is jöhetek hozzád?

Ptahhotep kimondhatatlan szeretettel válaszol:

– Tudom, hogy gyerekkorod óta sokat voltál egyedül. Erre az önállóságod kifejlesztése érdekében volt szükség. Mégse vagy soha egyedül, ezt te is érzed. Az együvé tartozás legmagasabb törvényeinek örök köteléke révén állsz velünk kapcsolatban. Állandóan melletted vagyok, még ha nem tudsz is a jelenlétemről. Én korábban tudtam, mint te, hogy ma felkeresel ezzel a kéréssel, és azzal is tisztában vagyok, mi fog ezután következni. *Azonban olyan törvényekről van szó, amelyeket be kell tartanunk.* Hozzánk tartozol.

Mélyen meghajlok, hogy áldását fogadjam. Azután távozom.

Menu az előcsarnokban vár rám, és azonnal kérdezősködni kezd:

– Na, mi van? Mit mondott neked az Isten fia? Mondj el gyorsan mindent, el se tudtam képzelni, mi tartott olyan sokáig. Hallod? Mesélj. Megkapod a beavatást?

– Az Isten fia nem akarja megadni. Azt mondja, nem rendelkezem még kellő tapasztalattal a földi életben.

– Hála Istennek – sóhajt fel Menu az örömtől sugárzó arccal –, ugye, én is mondtam, hogy a beavatás nem neked való. Tudtam!

– Igen, igen, Menu, te mindent tudsz, csak most hagyj egy kicsit magamra, szeretnék némi rendet teremteni a fejemben, a gondolataimban...

És szótlanként visszaballagunk a palotába.

Egész éjszaka, de még másnap is, másra sem tudok gondolni, mint Isten képviselőjére: Ptahhotepre. Tudtam, hogy származásom szerint az Isten fiainak törzséhez tartozom, mégis nagy élmény volt az ő szájából hallani, hogy a lelkemre felügyel. Ő volt itt a Földön Isten látható képviselője, és legtitkosabb gondolataimat éppolyan nyíltan mondhattam el *Neki*, mintha magával Istennel álltam volna kapcsolatban. Tekintete áthatolt rajtam, bevilágított lelkem legrejtettebb zugaiba, és ez boldoggá tett. Csodálatos érzés annak tudata,

hogy olyan lényhez tartozom, aki megérti szavaimat, soha nem haragszik meg rám, mivel mindent felülről lát, mint maga Isten. Nevelőimtől eltérően *Neki* nem kell elmagyaráznom, hogyan értek valamit, vagy miért akarok valamit megtenni vagy megszerezni. Ptahhotep a gondolataim és a cselekedeteim legtitkosabb mozgatórugóit is látja, még azokat is, amelyeknek én magam sem vagyok tudatában. Egy szót sem kell szólnom, az is elegendő, ha egyszerűen csak előtte állok. *Lát engem!* A lelke nyitva áll előttem, érzem, hogy állandó kapcsolatban állok vele. Már a találkozásunk előtt is éreztem ezt a kötődést. Éreztem, hogy valamilyen acélos keménységű erő vezet, és most már azt is tudom, hogy ez az erő az ő kisugárzása volt. Tudom, akkor is lát, amikor nem vagyok a közelében. Most is érzem rajtam nyugvó tekintetét, bármit gondolok vagy teszek is, nem marad rejtve előtte. Igen, de akkor azt is látja, hogy nem tudok belenyugodni elutasító döntésébe a beavatással kapcsolatban. Nem! Nem látom be, miért kellene először tapasztalatokat szereznem a szerelemtől. Soha nem leszek szerelmes, a férfiak csak annyiban érdekelnek, hogy elvárom tőlük szépségem elismerését és csodálatát. Ezt mindannyian meg is teszik, és ez nekem éppen elegendő, mivel hiúságom csak addig tart, amíg társaságban vagyok. Amint egyedül maradok, egyetlen kívánságom marad, amely teljesen betölti a lelkemet, és ez a beavatás! Nem tudok és nem is akarok addig várni, amíg a szerelemben tapasztalatokra teszek szert, hiszen nem is leszek szerelmes.

Este tehát megint elmegyek Ptahhotephez, lefátyolozva, az elkecseregetett Menu kíséretében, hogy újból kérjem tőle a beavatást.

Menu megint az előcsarnokban marad, egy neofita pedig ez alkalommal a kertbe vezet, ahol Ptahhotep pálmák alatt ül. Meghajlok előtte, ő viszonzza köszönésemet, majd ragyogó szemmel néz rám – úgy érzem, *belém* –, és vár. Csak állok szóttanul. Minek is beszéljek, ha már úgyis tudja, mit akarok. Gondolataimban olvas.

Hagyja, hogy álljak.

Végül felemelkedik, áldást sugárzó kezét a vállamra helyezi, és megkérdezi:

– Miért jöttél?

Lelkem apja – válaszolok –, mincképpen kérdez, ha úgyis mindent tudsz? Boldogtalan vagyok, mert megtagadtad tőlem a beavatást. Nincs más kívánságom, nem jár más a fejemben, csak a beavatás. Kérlek, részesíts a beavatásban.

Ptahhotep szeretetteljesen cirógatja a hajamat, és komolyan, majdnem szomorúan szólal meg:

– Kérésedre már tegnap választ adtam. Nyugodj meg, légy türellemmel! Gondolj arra, amit tegnap a teremő erővel kapcsolatban mondtam, és élj úgy, mint a többi fiatal. Foglalkozz a virágokkal, az állatokkal, töltsd az idődet más fiatalokkal, legyél vidám, és egyelőre ne gondold a beavatásra.

– Apám – mondtam izgatottan –, képtelen vagyok a beavatást kiverni a fejemből, mert bármivel foglalkozom is, a beavatásra emlékeztet. Amikor a virágaimat szemlélgetem, vagy a teknősbékáimat figyelem, amint ide-oda közlekedve úgy élnek, mintha értelemmel rendelkeznének, újra meg újra titkokkal találok szemben magamat, én pedig szeretnék mindent tudni, mindent megérteni, szeretnék beavatottá válni!

– Ha a teknősbékák értelemmel rendelkező lények lennének – mondta Ptahhotep mosolyogva –, akkor nem élnének olyan bölcs életet. Téged sem tesz most bölcsé az, hogy jó, túlságosan is jó a felfogóképességed. Mégis, próbáld ezzel a kiváló felfogóképességeddel megérteni, hogy a beavatás számodra még korai lenne. Gyere el újból, ha földi tapasztalataidon már túl vagy. Akkor megadom neked a beavatást.

Ptahhoteppeppal egyáltalán nincs olyan könnyű dolgom, mint a jó, öreg Menuval. Ptahhotep kemény, próbálkozásaim úgy pattannak vissza róla, mint nyílvevők a sziklafalról. Újra mélyen meghajlok előtte, és távozom. Kint azonban elkecseregettem és dühöngve válaszolom Menu kérdezőzködésére, hogy Ptahhotep még nem tart eléggé érettnek. Dühöngök, mert tehetetlen vagyok az idővel szemben, amely áthatolhatatlan falként tomyosul elém, és éppolyan legyőzhetetlen ellenfélnek bizonyul, mint maga Ptahhotep.

Éjszaka megint nem tudok aludni, másnap pedig nyugtalanul és boldogtalanul járkálok fel és alá a szobámban, mint a megszelídített és betanított oroszánok az oroszánházban; tudatom eltompult a

testben való újjászületés által, úgy éreztem, mintha állandó sötétségbe vetettek volna. Tisztán akarok látni, még ha testbe zárva kell is létezniem. A tudásra vágyom, a beavatást akarom! Miért várjak? Ha a szerelem most hidegen hagy, akkor a beavatásom, a mindentudóvá válásom után is hidegen fog hagyni. Már most tudom, hogy a testi szerelem csak testi szükségszerűség az utódok biztosítása érdekében. Miért jelentene bármilyen veszélyt, hogy nincsenek még tapasztalataim ezen a téren? Rendelkezem azzal az értelemmel és tudatossággal, amely megvéd ettől a veszélytől. Nem fogok beleesni a természet, a szerelem csapdájába. Képes leszek ellenállni ennek a kísértésnek...

Ezen vesződőrn egész nap, míg aztán este már nem bírom tovább. Magamra borítom fátylamat, és Menuval újra végighaladok a templom hosszú oszlopfolyosóján, amely Ptahhotephez vezet. Meg akarom mondani neki, hogy nem félek ettől a kísértéstől, erős leszek. Nyugodtan megadhatja nekem a beavatást.

Ó, én vak! Én gyarló lény! Mintha nem látta volna Ptahhotep tisztán a jövőt. Mintha nem tudta volna, hogy mindennek az elrendelt módon kell történnie. Csakhogy *Neki* is be kell tartania az isteni törvényt, és nyugodtan végig kell néznie, amint a vesztembe rohanok. Először a mélybe kell zuhannom, hogy azután a *saját erőmből* emelkedjek ki onnét.

Újra kis vendégszobájában fogad. Belépek, meghajlok, és elszántan szólok meg:

– Lelkem apja, megpróbáltam eleget tenni az elvárásaidnak, de nem sikerült. Olyan nagy a tudásszomjам, hogy megint eljöttem. Nem tudom belátni, miért kellene tovább várom, ha egészen biztosan tudom, elegendő erővel rendelkezem ahhoz, hogy ellenálljak a testi szerelemnek. Erős vagyok, és tudok uralkodni magamon. Kérlek, avass be.

Ptahhotep ekkor lehunyja sugárzó szemét, és hosszú ideig mozdulatlan marad. Türelmetlenül várok, mégis mozdulatlan maradok én is, hogy ne zavarjam.

Ptahhotep végre kinyitja a szemét. Feláll, hozzám lép, megfogja a kezemet, és így szól:

– Elutasításom ellenére háromszor kérted tőlem a beavatást. Törvény, hogy ha valaki az Isten fiainak törzseiből háromszor kéri tőlünk a beavatást, akkor nem utasíthatjuk vissza a kérését. A háromszori kérés annak a jele, hogy a beavatás szükséges, függetlenül attól, hogy az az illetőre nézve veszélyes-e vagy sem. Meg fogom beszélni testi apáddal, hogyan kezdjünk bele, hogy a beavatás ideje alatt is elláthasd a kötelességeidet. Más neofiták ez idő alatt általában a templomban laknak, de a te esetedben kivételt kell tennünk, mivel a fáraó feleségeként is teljesítened kell feladataidat. Most menj békében.

A legszívesebben a nyakába ugranék, úgy köszönném meg, hogy beleegyezett a beavatásomba, de fitogtatni akarom, hogy tudok uralkodni magamon. Mozdulatlanul állok, csak tekintetem sugározza az örömet. Ptahhotep mosolyogva néz rám, és azt mondja:

– Ne felejtsd el, amit gondolatban megtettél, azt már megtetted!

– Ó, apám, ha úgyis megtörténtnek tekinted, akkor most valóban meg is teszem! – és a karjába vetem magam, megcsókolom az arcát jobbról, balról. – Köszönöm, köszönöm! Milyen nagyszerű, megkapom a beavatást! A beavatást!

– Mint látom, nagyon tudsz magadon uralkodni – jegyzi meg Ptahhotep.

– Csak most az egyszer, apám – válaszolok nevetve –, csak most! Elvégre nemcsak főpap, hanem testi értelembe a nagybátyám is vagy, és így hát megcsókolhatlak, vagy nem? Ha azonban megkapom a beavatást, majd meglátod, milyen komolyan és milyen nagy önuralommal fogok viselkedni!

– Igen, azt már most tudom – mondja Ptahhotep, és jóságos mosollyal átölel, még egyszer megsimogatja a hajamat, majd az ajtóhoz kísér, én pedig elbúcsúzom.

Táncolva és ugrándozva teszem meg az utat Menuval vissza a palotába. Végtelenül boldog vagyok. Menu azonban, amióta meghallotta, hogy a templomban megkapom a beavatást, megállás nélkül jajong, mintha a halálomon lennék. Siránkozása elrontja az örömet. Olyan érzésem támad, mintha láthatatlan árnépek vennék körül. Amikor pedig lefekvés előtt újra a rossz előérzeteiről kezd beszélni, megeléjelem a dolgot:

– Nézd, Menu – szólalok meg –, tudod, hogy a tizenhatodik születésnapom után, amikor a fáraó feleségeként bemutatnak, el akartak tőlem választani. Tudod, hogy a szabályok szerint udvarhölgyeknek kellene engem körülvenniük. Csak hosszas győzködés után tudtam elérni a fáraónál, hogy továbbra is mellettem maradhass, és hogy az udvarhölgyek, mint eddig is, csak a nyilvános alkalmakkor, ünnepek és séták idején csatlakozzanak hozzám. Ha azonban így viselkedsz, tényleg elküldelek, és az udvarhölgyeket veszem magam mellé. Ők ugyan a legtöbbször borzasztóan unalmasak, de legalább nem avatkoznak bele a magánügyeimbe.

Szegény, kicsi, kövér Menu! Szavaimtól annyira megretten, hogy abban a pillanatban abbahagyja a sírást, az ágyam mellé, a földre ül, és csak szótlanul néz rám, de olyan sok szeretettel, olyan nagy félelemmel és aggodással, hogy hangosan fel kell nevetnem. Átölelem, és azt mondom neki:

– Nyugodj meg, Menu, soha nem küldelek el, hiszen szeretlek. Te vagy az egyetlen ember, aki teljes őszinteséggel szeret, és mindig mellettem fogsz maradni. Nyugodj meg, a beavatás nem fog ártani neked, éppen ellenkezőleg, a hasznomra fog válni! Ptahhotep vigyázni fog rád, mindig mellettem lesz!

Menu még azt mondja a búcsúzás előtt:

– Remélem, nem fog ártani a beavatás, de mindig elfog a félelem, ha a piramisokból kicsapó villámokat látom, vagy a mennydörgést hallom. Remélem, ahhoz semmi közöd nem lesz.

– Nem, nem, Menu, most menj szépen aludni – mondom; és Menu eltávozik.

Én azonban egy ideig még eltöprengek a megjegyzésén. A piramisból kicsapó villám és dörgés? Igen, tényleg! Gyermekkorom óta tudom, hogy a piramisból néha villámok csapnak ki mennydörögve, és azután az országban elered az eső. Korábban ez olyan magától értetődő volt, mint maga az élet, soha nem gondolkoztam el ezen. Most azonban, hogy a templomban megkapom a beavatást, valószínűleg ezt a titkot is megismerem.

Azután lassan elalszom a várakozás ünnepélyes hangulatában.

Isten fiai

Másnap hívat a fáraó. A kihallgatás után fel kell keresnem. A megadott időpontban értem jön az udvarmester, és apámhoz vezet.

– Jöjj közelebb, gyermekem – szól hozzám –, közölni akarom veled, miben állapodtunk meg Ptahhoteppal a beavatásoddal kapcsolatban.

– Itt volt nálad?

– Nem – feleli apám, és kérdőn néz rám.

– Te jártál nála? – kérdezem újból.

– Nem, dehogy – mondja, és elmosolyodik.

– Apám – szólalok most meg –, már többször meg akartam kérdezni, hogyan tudsz Ptahhoteppal beszélni, ha se te nem jársz nála, se ő nem látogat el hozzád? Többször is feltűnt, hogy úgy beszéltél Ptahhotepról, mintha hosszas megbeszélést folytattál volna vele. Ugyanakkor ki sem mozdultál a palotából, és ő se járt nálad. Hogyan lehetséges ez, apám?

Apám már gyermekkorom óta hozzászólt kérdéseimhez, és most is a tőle megszokott türelmességgel válaszol:

– Van tükröd, és a tükörben láttad már a fejedet, nem igaz?

– Igen, apám, mindennap látom a fejemet, miközben Menu a hajamat fésüli.

– És mit látsz a fejedben? – kérdezi apám.

– Hogy hosszabb a koponyám, mint az ember fiainak általában. Úgy látom, nálad, Ptahhotepnél és egész nemzetségünknel, vagy

ahogy mondani szokták, az Isten fiainál meglehetősen gyakori ez a sajátságos, hátrafelé megnyúlt koponya. Ez a fejkendő és a fejdíszek ellenére is kiütözik. Honnan van ez a tulajdonságunk, apám? Miért más a mi koponyánk formája, mint az emberek gyermekeié?

– Nézd, gyermekem, ahhoz, hogy a Föld sok jelenségét megértsd, egyet s mást tudnod kell a Föld fejlődéséről is.

Mint az összes égitest a világűrben, és az ezeket lakó összes élőlény, a Föld is az állandó változás törvényének van alávetve. Az isteni teremtmények az örök ősforrásból sugároznak, és egyre növekvő hullámkörökben hatolnak be az anyag szintjébe, más szavakkal: az anyag ezekből az erőkből keletkezik. Ez a folyamat az ultramateria kialakulásában tetőzik, majd automatikusan a visszajára fordul, és elkezdődik a visszaszellemülés folyamata, az anyag újra erővé válik. Ez a váltakozás folyamatosan megy végbe, de olyan lassúsággal, hogy egy emberélet nem elegendő ennek érzékelésére és megfigyelésére. Ám, ha egy-egy ilyen változás, talán több ezer év során észrevétlenül megéri, akkor a folyamat egy adott pillanatban hirtelen nyilvánul meg. Most is ilyen átmeneti időszakban élünk, amelyben a változások éppen megfigyelhetőkké váltak. Ezek egyik megnyilvánulása, hogy a Földön lakó kerek koponyájú népeket olyan uralkodók irányítják, akik sokkal magasabb szellemi szinten állnak, és testileg is különböznek. Testfelépítésük kifinomultabb, és a tarkójuk megnyúlt.

Valaha olyan emberfaj lakta a Földet, amely a jelenlegi emberi fajoktól nagyon nagy mértékben különbözött. *Teljes mértékben a szellem törvénye nyilvánult meg képviselői által, nem az anyag törvénye, mint a ma élő emberi fajok esetében.* Az akkori emberek az isteni szinten tudatosultak, és itt a Földön Isten nyilvánult meg rajtuk keresztül anélkül, hogy egyéniségüket a test tulajdonságai – az önzés – átszöttek volna. Ez a faj a maga isteni tisztaságában tényleg kiérdemelte az *Isten fiai* elnevezést.

Életük teljes egészében a szellemiségre, a szeretetre és az önzetlenségre épült. A testi vágyak, ösztönök és szenvedélyek nem árnyékolták be a lelki értékeket. Ennek a magasan fejlett fajnak a képviselői a természet összes titkát ismerték, és míveli képességeikkel teljes mértékben tisztában voltak, és értelmükkel uralták őket, a

természetet is uralni és irányítani tudták. A tudásuk határtalan volt. Napi kenyerüket nem kellett nehéz fizikai munkával megkeresniük, mert ahelyett, hogy a földet verejtékiükkel itatták volna át, a természet erőit dolgoztatták.

Ismerték az összes természeti törvényt, az anyag és önnön mi voltuk titkait, a lélek képességeit. Annak a titoknak is tudatában voltak, *hogyan alakul át az erő anyaggá, és fordítva, hogyan alakul át az anyag erővé.* Olyan szerkezeteket és eszközöket hoztak létre, amelyek segítségével nem csupán az összes természeti erőt, hanem lelki képességeiket is képesek voltak felhalmozni, működésbe hozni, és hasznos célokra felhasználni. Uralkodó fajként lakták a Föld nagy részét, békében és boldogságban.

A Földön azonban már akkor is éltek más, az Isten fiaihoz hasonló élőlények, akik az anyaghoz sokkal közelebb álló testtel rendelkeztek, és a fejlődés jóval alacsonyabb fokán álltak. Lelkük el-tompult, tudatukat a testükkel azonosították. Az őserdőkben éltek, állandó harcban álltak a természettel, egymással és az állatokkal. Ezek voltak az ősemberek. *Az ember fiainak faja, amelynek képviselőit országunkban láthatod, ennek a két fajnak a kereszteződéséből jött létre.*

Mint már említettem, a világegyetem az állandó mozgás és változás törvénye alapján működik. A Föld jelenleg olyan időszakban van, amelyben a materializáció folyamata érvényesül. Ez azt jelenti, hogy az isteni teremtmény erő egyre mélyebbre hatol az anyagban, és a Földön a hatalom fokozatosan az egyre anyagiasabb fajok kezébe kerül, amelyek korábban magasabban álló, szellemi fajok irányítása alatt álltak. A magasabb rendű faj lassan kihál, visszahúzódik az anyagból a szellemi síkra, és az emberiséget egy ideig – a Föld idejével mérve sok-sok évezredig – magára hagyja, hogy az látható irányítás nélkül, önerejéből emelkedhessen fel. Így lehetséges, hogy ez az állatias-anyagias faj – az ősember – az isteni törvényeknek megfelelően egyre jobban szaporodik, egyre erősödik, míg aztán eljön az az idő, amikor teljesen átveszi az irányítást a Földön. A magasabban álló faj azonban a Föld elhagyása előtt beoltotta szellemi képességeit az alacsonyabb fajba, hogy – az öröklődés törvényeivel összhangban – hosszú fejlődési folyamat után az anyagból való fel-

emelkedés újra lehetővé válhasson. Ezért vállalta az isteni faj sok fia magára a nagy áldozatot, hogy az ősemberek lányaival nemzzen utódokat. Ezen első, majd az ezt követő egyre újabb kereszteződések révén a legkülönbözőbb egyének, majd lassan új emberi fajok jöttek létre. Az Isten fiainak lelki adottságai és az emberek lányainak testi ereje a legváltozatosabb módokon vegyültek az utódokban. Testi és lelki titánok egyaránt keletkeztek. A testi titánok anyai oldalról ősemberei, fejletlen agyat örökölték, apjuk teremő ereje pedig az anyagi síkon nyilvánult meg, így alakultak ki rendkívüli testi adottságaik. Hallatlan testi erejükkel maguk alá gyűrték a gyengébbeket, és állati ösztöneik révén rettegett zsarnokokká váltak.

Léteztek azonban szellemi titánok is, akikben az örökölt teremő erő nem a testükön, hanem a magasabb agyi központjaikon keresztül nyilvánult meg. Ők kapták a küldetést, hogy az alacsony, állati szinten álló, a testtel azonosuló emberfajtát, valamint később a kereszteződések által kialakuló köztes fajtát egy ideig még irányítsák, a bölcsességbe, a tudományokba és a művészetekbe, vagyis egy magasabb kultúrába bevezessék és oktassák, megtanítsák az isten-egyetemes szeretetre, az önzetlenség és a szellemi nagyság kinyilvánításával maguk is példát mutassanak. Ezért léteznek országok, ahol hatalomvágy és a zsarnokság tombol, míg másutt egyelőre még a bölcsesség és a szeretet uralkodik. Mindez fokozatosan el fog tűnni, és az emberiségnek a nagy beavatottakról és titkos tanakikról már csak átörökölt ismeretei lesznek. Az öröklődés törvényei révén azonban még a Föld legsötétebb időszakában is fenn fog állni annak lehetősége, hogy Isten fia szülessen emberi testben, és az emberiségnek megmutassa a sötétségből és a romlásból kivezető utat.

– Apám – kérdezem –, a mi országunk az Isten fiainak országa?

– Nem, gyermekem. A Földnek az a része, amely az Isten fiainak adott otthont, teljesen megsemmisült. Az isteni faj utódai egyre fogyatkoztak, elhagyták anyagi burkukat, és többé nem öltöttek testet. Végül már csak néhányan maradtak a Föld különböző részein, hogy az egyre nagyobb hatalommal rendelkező embereknek átadják a vezetést. A két faj keveredésével azonban olyan egyének is világra jöttek, akik apjuk mágikus tudását és anyjuk állati-anyagias, önző felfogását egyaránt örökölték. Ezek a templomhoz férkőztek, és

szellemi képességeiknek köszönhetően megkapták a beavatást. Tudásukat azonban fekete mágivá alacsonyították, és a templom eszközei és berendezései által uralt képességeiket, de még a természet erőit is a saját céljaikra használták fel. A Földnek akkoriban ezen a táján lakozó Isten fiai előre látták, minek kell ezután következnie. Tudták, hogy ezek az erők kíméletlenül megsemmisítik azokat, akik isteni önzetlenség helyett sátáni önzés céljából használják fel őket. Tudták, hogy a fekete mágia őrök a vesztükbe rohannak, sőt, telhetetlen vakságuk általános pusztításhoz fog vezetni. Isten utolsó fiai ekkor hatalmas hajókat építettek, amelyeket minden oldalról úgy lezártak, hogy még az anyagon áthatoló és azt feloldó erőktől is védetté váltak, majd eszközeik egy részét titokban a hajókra vitték, családtagjaikkal és háziállataikkal együtt beszálltak, az összes nyílást lezárták, és elhagyták a megsemmisítésre ítélt földrészt. Néhányuk észak, mások kelet, megint mások dél felé hajóztak, és néhányan ide, nyugatra jutottak.

A fekete mágia őrök hamar elvesztették uralmukat az eszközök felett. Küldetésük az lett volna, hogy ezekben az eszközökben a legmagasabb kozmikus-isteni erőket halmozzák fel és irányítsák, mivel ennek az erőnek az egyetlen földi forrása maga az ember. Azonban minél önzőbbé váltak ezek az emberek, annál inkább megváltozott az az erőáramlat is, amellyel a további használat biztosítása érdekében feltöltötték ezeket a szerkezeteket. Egy napon pedig, amikor az Isten fiai már eléggé messzire jutottak elzárt hajóikon, bekövetkezett a szerencsétlenség: a fekete mágia egyik képviselője az anyagot feloldó, vagyis azt egy másik energiaformává átalakító erőt véletlenül a saját testébe vezette. Ha viszont ez a folyamat beindul, a már energiává alakított anyag pusztító erőként egyre rombolóbb hatást fejt ki, míg aztán el nem tűnteti maga körül az anyag minden formáját. Az egész földrészt megsemmisült, míg a folyamat által kiváltott ellentétes energiák le nem fékezték a hatást, és a szétesés erői végül lecsendesedtek. Az egész anyagtalanná vált földrészt energiaként sugárzódott ki, amely a földi légkör legkülső határáig emelkedett, majd onnan visszafordult, először az anyag legősibb formájává alakulva. További átalakulások után az egész

hatalmas anyagtömeg végtelennek tetsző víz-, sár- és homokzúgorként zúdult a Földre.

A Föld óriási testén a becsapódási pontokon kavarni kezdtek az óceánok víztömegei. A másik féltke kontinensei az elképzelhetetlen erejű földrengés hatására elszakadtak, majd a Föld egyensúlyának megtartása érdekében egyre távolabb sodródtak egymástól, míg el nem érték jelenlegi helyüket. A megsemmisített kontinens egy része hatalmas homoksjavatagként létezik még most is az országunkban. Nagy a veszélye annak, hogy a szél széthordja ezeket a homokhegyeket, és így lakott, termékeny területeket temethet be.

Az Isten fiai olyan szerkezetekkel látták el hajóikat, amelyek segítségével a természeti katasztrófák közepette is a víz felszínén tudtak maradni, és végül kikötöttek. Az összes földrészen, ahol csak megvetették a lábukat, új kultúra kezdődött.

Tudásukkal, bölcsességükkel és szeretetükkel hamar megnyerték a bennszülöttek bizalmát. Uralkodókká váltak. Istenként vagy félistenként tisztelték őket. Először is a titkos eszközeik elhelyezésére alkalmas építményeket emeltettek, hogy az azokban felhalmozott, minden áthatoló energiákat a külvilágtól elszigetelve őrizték. Ezeket, a világ különböző részein – mindenütt, ahová csak az Isten fiai eljutottak – egyaránt fellelhető építményeket nevezzük piramisoknak.

Megrendülten hallgattam a rendkívüli eseményekről szóló beszámolót. Sok, addig érthetetlen dolog vált világossá. Azonban még mindig nem értettem valamit, amin már többször eltöprengtem, így rákérdeztem:

– Hogyan tudták az Isten fiai a hatalmas kőtömböket odaszállítani és egymásra rakni?

– Emlékszel arra, amit már említettem, gyermekem, hogy az Isten fiainak nem kellett a testi erejükkel dolgozniuk, mert maguk helyett a természet erőit dolgoztatták? Még ma is rendelkezünk az eszközeik némelyikével, amelyek a *Föld vonzerejét képesek semlegesíteni, vagy akár felerősíteni*, vagyis tetszés szerint irányítani. Így akár a legnehezebb anyagot is meg tudjuk fosztani a súlyától, vagy fordítva, még nehezebbé tudjuk tenni. A súlyától ilyen módon megfosztott hatalmas kőtömböt még a gyermek is el tudná lökni a kisuj-

jával, vagy tetszőleges magasságba emelhetné. Hajóikon egész hegyeket hordtak össze ezekből a kőtömbökből anélkül, hogy járműveiket megterheltek volna, mivel a tömböket hosszabb időn keresztül besugározták, és így súlytalanná tették. Az országunkban és a Föld más részein fellelhető összes hatalmas építményt, amelyet emberi erővel nem lehetett volna létrehozni, ezzel a módszerrel állították fel.

Ahol csak az Isten fiai hajóikkal kikötöttek, virágzó kultúrákat hoztak létre. Bárhol uralkodnak is egészen a mai napig, mindenütt önzetlen szeretettel vezetik az embereket, és az ő kedvükért hozzák azt az áldozatot, hogy egy ideig még a Földön maradnak, tanítják őket, és szellemi értékeiket az utókorra örökítik. Régebben az uralkodó, vagyis a fáraó egyben a főpap szerepét is ellátta. Egy személyben volt a nép világi és lelki vezetője. Később azonban, ahogy az ország kultúrája és gazdagsága egyre gyarapodott, az Isten fiai megosztották egymás között a tennivalókat, és azóta egyikük a világi hatalmat gyakorolja, míg a legidősebb, a legfőbb előljáró, a lelki vezetés feladatát vállalja magára. A fáraó áll az ország élén, míg a főpap a tudás őrzője minden területen. Mivel az összes tudás egyetlen forrásból származik, ő adja meg a beavatást a tudományokba, a művészetekbe, valamint – a legfőbb beavatásként, a templomban – a *lélek művészet nélküli művészetébe*.

Most már tudod, miért más a nép köréből származó emberek fejformája, mint az Isten fiaié, akik még ma is az uralkodó családokat alkotják. Mi, akikre ez a megnyúlt koponyaforma jellemző, nem szorulunk rá értelmünk gyakori használatára, mivel az *igazságot közvetlenül, belső érzékelés alapján éljük át*. Homlokunk nem nagyon domború, mivel a gondolkodást szolgáló agyi központok csak annyira fejlődtek ki, hogy rajtuk keresztül a kívülről érkező benyomásokat felfoghassuk és tudatosan átélhessük. Koponyánk hátsó részében viszont teljesen kifejlődött agyi központok helyezkednek el, ezek szolgálnak a lelki kinyilatkoztatások testi eszközeiként. Ezek a központok teszik lehetővé, hogy az isteni szinten tudatosuljunk, és éppen azokkal a tulajdonságokkal vértéznek fel minket, amelyek az ember fiától megkülönböztetnek. Az *emberi tudat időben és térben létezik*. Mi viszont – jóllehet ugyancsak földi testben

lakozunk – *a teljes lelki szabadság, az idő- és a térnélküliség adományát élvezhetjük.* Az isteni tudat erejével, az előbb említett agyi központok révén szabadon mozgunk térben és időben. Ez azt jelenti, hogy tudatunk tetszés szerint válthat át múltba vagy jövőbe. Ebben az állapotban *jelenként* élhetjük át a múltat vagy a jövőt.

Éppilyen könnyedséggel léphetjük át a tér korlátait, és tudatunkat *térben* oda helyezhetjük át, ahová csak akarjuk. Ebben az állapotban nem létezik az „itt” vagy az „ott”, csak a *mindenütt való jelenlét!* A múlt és a jövő, az itt és az ott ugyanis nem egyéb, mint különböző megnyilvánulása, különböző kivetülése az egyedüli valóságnak, az örök, mindenütt jelenlévő *létezésnek: Istennek!*

Ereidben mindkét faj vére csörgedezik. A mi fajtánk tulajdonságait is örökölted, de anyád oldaláról a köztes faj vonásait is magadban hordod. A magasabb szervek a te esetemben korán, sajnos túlságosan is korán léptek működésbe, még mielőtt alkalmad lett volna a földi élet megismerésére annak érdekében, hogy földi tulajdonságaidat legyőzhessd magadban. Elégedetlenség tölt el, mivel nem tudsz kiszabadulni a múlt és a jövő, az „itt” és a „most” által közrefogott állapotból. A testedbe zárt lélek lassan ébredszik, és isteni szabadságára sóvárog. Háromszor kérted a beavatást, kívánságod most teljesül. Ezután majd tudatosan irányíthatod az összes magasabb szerveidet, amelyek még nem teljesen aktívak. Szert teszel arra a képességre is, hogy a hozzád hasonló lényekkel bármikor kapcsolatba kerülhetsz, és gondolataidat megoszthatod velük.

Mi ilyen módon, teljes tudati egységben, bármikor és még hatékonyabban tudunk eszmét cserélni Ptahhotep bátyámmal vagy az Isten fiainak a Földön lakozó bármelyik leszármazottjával, mint ha anyagi szinten, a hangképző szerveinkkel és a fülünkkel próbálnánk szót érteni. Bármelyikünket, bármikor felkereshetjük, de azonnal érzékeljük, ha az illető éppen elfoglalt, másra összpontosít, és ilyen esetben csak akkor zavarjuk, ha nagyon fontos közlendőnk van. Egyébként visszahúzódunk. Bizonyára megérted, hogy csak a teljesen önzetlen lények rendelkezhetnek ilyen képességgel. Ha a magukat minden elé helyező ember fiai is képesek lennének erre, olyan káoszt hoznának létre, amely az összes kifinomult érzékszervet elpusztítaná. A leginkább esténként, napi feladataink elvégzése után

jelentkezünk egymás tudatában, és az így létrejött egységben *látjuk* a gondolatainkat. Pillanatok alatt tudunk olyan módon egyesülni, ami a háromdimenziós világban hosszú ideig tartana!

Amikor világi feladatainkat már átgondoltuk, tudatunkkal átlépünk a tökéletes tudás dimenziók nélküli állapotába, hogy az örök isteni ősforrásból új életenergiát merítsünk. Ebben az állapotban az összes élőlényvel – az egész *mindenséggel* – való isteni *ősegységet* éljük át. Magával az *élettel*, az örök *létezéssel*, vagyis a kinyilatkoztatás mibenlétével – veled is – vagyunk ilyenkor egyek, csak éppen a tudatukkal a három dimenzióhoz kötődő lények nincsenek ennek tudatában. Mégis, megújult életerővel ébred fel álmából az összes élőlény, akár tudja, hogy ez az erő az isteni ősforrásból ered, akár nem.

Most megkapod tehát a beavatást, és hosszú utat kezdesz meg. Ezen a földi úton azt követően is tovább kell haladnod, hogy mi – én és Ptahhotep – már elhagytuk a háromdimenziós világot, és csak lélekben tartózkodunk a Földön. Nekem más küldetésem van, mint Ptahhotepnek. A te lelki és szellemi irányításod az ő feladata lesz, de minket továbbra is össze fog kötni az örök egység. Jobb lett volna, ha türelmesebb lettél volna. *Mégis, olyan vagy, amilyen vagy, és a sorsod, a jövőd is ennek megfelelően fog alakulni.* Ebbe nem avatkozhatunk be. Az egységből származó erő örök kísérőtársad lesz, és a a legnehezebb időszakokon is át fog segíteni.

Mivel feladatod, hogy oldalamon képviseld a fáraó feleségét, a beavatás idején nem lakhatsz a többi neofitához hasonlóan a templomban. Mindennap oda kell majd járnod, ott részesülsz az oktatásban, és megkapod a feladataidat, napközben a többi neofitával együtt végzed a gyakorlatokat, az estét pedig újra a palotában fogod töltöni. Az ünnepségek alkalmával időben fogsz megjelenni, hogy oldalamon teljesítsd a kötelességeidet.

Egy kérdés még megválaszolatlan maradt, így továbbra is állva maradok. Apám kérdőn néz rám.

– Apám – szólok meg –, elmondtad, hogy az Isten fiai lelki képességeik továbbörökítése érdekében az emberek lányai közül választanak maguknak feleséget. Az Isten fiainak lányai miért nem házasodnak az emberek fiaival? Miért csak az Isten fiai nemzettek

gyermeket az emberek lányaival, és miért nem születtek az Isten lányainak gyermekeik az emberek fiaitól?

Apám mélyen a szemembe néz, és így válaszol:

– Jól véd az emlékezetedbe, amit most fogok mondani. Ha ezt az igazságot igazán megérted, talán még jó irányba kormányozhatjuk a sorsodat: ha egy pohár vörösborból egy csöpp egy pohár fehér borba cseppen, a vörösbör még ugyanolyan marad, mint volt. A fehér bor azonban nem lesz többé fehér bor, hanem a kettő keveréke. Ha azután a fehér borból kiöntesz valamennyit, az is a vörös és a fehér bor keveréke lesz. Értesz, gyermekem?

– Igen, apám, értelek. Ez azt jelenti, hogy az Isten fiainak egyik tiszta fajú képviselője akkor is tiszta marad, ha az emberek lányával nemz gyermekeket. Az Isten fiainak tiszta fajú lánya azonban kevert vérűvé válna, ha az emberek fiával lépne házasságra. Attól kezdve a gyermekeihez hasonlóan ő is félvérű lenne.

– Egy percre se feledd el életedben ezt az igazságot – figyelmeztet apám, majd feláll, én meghajlok előtte, ő áldását adja rám, és a szívemben őrizve a lélek egységét, elhagyom a szobát.

A felkészülés éve

Menu kíséretében megyek a templomba.

Milyen gyakran fogok még a sok-sok év alatt végigmenni a palotát a templommal összekötő oszlopfolyosón – milyen gyakran! –, amíg végül már annyira belém ivódik ez az út, még bekötött szemmel is végigvinne rajta a lábam.

Ma először lépek be neofitaként a templomba. Éppen mivel nagyon szeretnék sietni, akarattal visszatartom magam, és ünnepélyesen lassú léptekkel haladok. A beavatásom megkezdése fölött érzett örömet igyekszem a legutolsó csöppig kimeríteni és élvezni. Mélyen magamba temetkezem. Mindannak teljes tudatában nézek a beavatással együtt járó jövőbeli kötelezettségeim elé, amit apám tegnap elmondott.

A bejáratnál megint ugyanaz a neofita vár. Menu búcsút vesz tőlem. Először a nyakamba ugrik, megcsókol, és olyan hevesen szorít magához, mintha soha többé nem láthatnánk egymást. Azután lecsillapodik, és meghajol előttem, ahogy az az elképzelése szerint illemos. Átölelem, és érzem, hogy Menu ajkain keresztül anyám is megcsókol.

A neofita Ptahhotephez vezet, a kis vendégszobájába. Milyen sokszor – milyen sokszor – fogok még így *előtte* állni, milyen sokszor vetül még rám tekintete, és hatol a bensőmbé nyugalomával, biztonságával és erejével!

– Kedves gyermekem – kezd bele mondandójába –, mint már elmagyaráztam neked, a beavatás azt jelenti, hogy az ember a legma-

gasabb, az isteni síkon tudatosul. Ez azonban hosszas testi és lelki felkészülést igényel. Először az idegeket kell képessé tenni arra, hogy a magas rezgéseket károsodás, a halál veszélye nélkül viseljék el.

Egy bizonyos szinten való tudatosulás azt jelenti, hogy az ember az ennek a szintnek megfelelő rezgéseket az idegeibe és az idegeken keresztül a testébe vezeti. A test a születéstől kezdve – vagyis attól a pillanattól, hogy az „én” belé költözik – olyan ellenállóerőt fejleszt ki, amely a testben lakó lélek átlagos tudatosultsági fokának felel meg. Bármely élőlény tudatosultsági foka a hangulati állapotának függvényében egy-egy rezgési oktáv határai között váltakozik. Ezek a váltakozások azonban nem léphetik túl az idegek alkalmazkodási korlátait, máskülönben enyhébb vagy súlyosabb betegségek és sérülések következhetnek be, sőt a halál is beállhat. A teremtő életenergiára jellemző rezgés minden olyan élőlény számára menthetetlenül halálos, amelynek tudatosultsága még nem érte el ezt a fokot. Ez a rezgés szétégetné az idegi központokat és az idegeket. Az életenergiát éppen ezért alakítják át a különböző idegi központok az éppen jellemző tudatosultsági szintnek megfelelő rezgésű életárammá, mielőtt az a központjából, a gerincvelőből az egész testbe kiárad.

Az állatokat például sokkal alacsonyabb életrezgés élteti, mint az ősembert, de ugyanakkor az alacsony szinten álló, állatias ösztönöknek engedő és önző ősember is alacsonyabb életenergiából merít erőt, mint a szellemileg magasabban álló emberek. Ha egy ember életenergiáját egy állatba vezetnénk, az éppúgy egy pillanat alatt kihelné a lelkét, ahogyan az alacsony szinten álló embert is megölné a magasabb szintre jutott emberekre jellemző rezgés.

A nagy beavatásban részesülők az életenergiát, az örök létezés teremtő rezgését az összes fejlődési szinten és az átalakítás nélküli, eredeti formájában is *tudatosan élik át*, ugyanakkor az idegeikbe és testükbe irányítják. Ehhez természetesen megfelelő *ellenállóerőre* is szükség van, amely alapos testi és lelki képzéssel sajátútható el. Ennek során a tanítványnak fokról fokra kell megtanulnia, hogyan készítse elő, ébressze fel és uralja a megfelelő idegi központokat. Ezt a testi és lelki képzést a neofiták iskolájának vezetője, Mentup-

tah fogja megkezdeni veled. A koncentrációs gyakorlatoknál pedig – mutat Ptahhotep az engem hozzá vezető neofitára – Ima fog segíteni. Ha Mentuptah és Ima előkészítő vizsgáit sikeresen letetted, az én vezetésem alatt fogsz további oktatásban és magában a beavatásban részesülni. Ima most elvezet a neofiták iskolájába, és mindent megmutat, amire szükséged lesz. Ha a képzésed alatt beszélni akarsz velem, bármikor bejelentheted magad nálam esti meghallgatásra. Isten irányítsa további lépéseidet!

Ptahhotep megáld, én pedig meghajlok, és Imával átmegyek a neofiták iskolájába.

Ima a templom falába épített kis cellák egyikébe vezet. Egyszerű vászonruhát és egy pár közönséges szandált nyújt át, és közli, mostantól ez a cella az enyém.

Amikor selyemruhámat és aranyozott szandálomat az egyszerű öltözetre felcserélve kilépek, külsőmet tekintve éppolyan neofita vagyok, mint Ima. Végigvezet a hosszú oszlopfolyosón, majd a nagy ajtón keresztül belépünk a templom kertjébe.

A kert csodálatos látványt nyújt – pálmafákkal övezett négyszögletű rét, amely kiváló hely a gyakorlásra. Továbbmegyünk, és a kert parkszerű része mögött, a gazdasági épületek, a zöldség- és gyümölcskertek területén látom a munkájukba mélyedő neofitákat. Ugyanolyan öltözetet viselnek, de egyikük sem olyan fiatal, mint én.

Ima bemutat Mentuptahnak, a neofiták iskolája vezetőjének. Mentuptah barátságos ember, lágy, jóságos szemmel. Elmondja napi feladataimat. A neofitákat kisebb csoportokba sorolják. Mind-egyik csoport Mentuptah irányítása alatt áll, ugyanakkor mindegyik élén áll egy-egy haladó neofita, azaz papjelölt is. Ima alá tartozik az a csoport, amelybe engem beosztottak. Ima magas növésű, karcsú, de nagyon erős fiatal ember. Rendkívül tiszta kisugárzása már akkor feltűnt, amikor először vezetett Ptahhotephez. Már maga mögött tudja a legtöbb előkészítő vizsgát, és közel az az idő, amikor megkapja a beavatást. Ima papjelölt. A megjelenése nem férfias, inkább nemtől független, a fölött álló lény benyomását kelti. Az arkangyalokhoz hasonlóan hiányoznak belőle a nemre jellemző vonások. Toledói acélpenge ereje sugárzik a lényéből, angyalszerűen szép arca

a legmagasabb fokú intelligencia és összpontosító képesség jegyeit hordozza. Szemöldöke fölött a bölcsesség két jól elkülönülő dombockája emelkedik. Erőtéljes száját mintha szobrászművész formázta volna meg, szájszöglete mégis finoman, gyengéden rajzolódik ki, és az összes élőlény iránti szeretetről tanúskodik. Az első pillanattól kezdve szeretem, és teljes bizalmat érzek iránta, mintha a bátyám lenne. Örülök, hogy ő készít fel a vizsgáimra!

Ima bemutat a többi neofitának is. Mindannyian a papi hivatást választották, de közülük csak azok lesznek papok vagy papnők, akik az összes vizgát leteszik, és részesülnek a beavatásban. Sokan közülük soha nem válnak kellően éretté ehhez. Ezek az emberek, ha akarják, egész életüket a templom szolgálatában tölthetik. Ők végzik a gazdasági munkákat a kertben, és gondozzák a templom állatait. Az előkészítő vizsgáknak sikeresen eleget tevő neofiták a szintjüknek megfelelően kapnak egyre újabb munkákat és feladatokat.

Ima csoportja csupa szellemileg magas szinten álló neofitából áll – a legtöbbjük hozzám hasonlóan apai ágon az Isten fiainak le származottja. Messziről felismerhetők megnyúlt fejformájukról. Engem is közéjük osztanak be. Az őket körülvevő tiszta atmoszférában jól érzem magam.

Minden hajnalban napkeltekor a kertben kell összegyűlnünk. A testi gyakorlatokkal kezdünk. Ezek a gyakorlatok erős koncentrációt igényelnek. Légzőgyakorlatokkal összekötve veszünk fel különböző testhelyzeteket, és tudatunkat közben az egyes testrészekbe kell irányítanunk. Hosszú és tartós gyakorlás által az egész testünket teljes mértékben tudásíthatjuk, megtanuljuk, hogyan mozgassuk, uraljuk és irányítsuk a legkisebb testrészeket éppúgy, mint a belső szerveinket. Testünket így kifogástalanul működő eszközzé fejlesztjük.

A testünk fölötti uralmat célzó gyakorlataink végeztével átme gyünk a nagycsarnokba, a lélek- és a kedélyfejlesztés tanulásához. Ez abból áll, hogy Mentuptah különböző összefüggő *álomképeket* sorol fel nekünk, amelyeket olyan intenzitással kell átélnünk, mintha a valóságban érzékelnénk őket. Ezeknek az álomképeknek a révén akarattal idézünk elő magunkban valamilyen érzelmi felindulást, majd megtanuljuk, hogyan lehetünk úrrá rajta. Ilyen gyakorla-

tokkal vezet át minket Mentuptah a világ alsó és felső szféráin, a hét poklon és a hét mennyországon. Arra tanít, hogy lélekjelenlétünket bármilyen körülmények között meg kell őriznünk, hogy a legnehezebb helyzetben is azonnal eldönthessük, mit kell tennünk.

Amikor ezeket a gyakorlatokat már teljesen elsajátítottuk, akkor következik a következő szakasz: a legkülönbébb lelki állapotokat parancsszóra, *álomképek nélkül*, de ugyanolyan intenzitással kell átélnünk, mintha valóságos *alapunk* lenne rá. Ezeket a gyakorlatokat a legmélyebb negatív állapotban kell megkezdennünk, majd az élményeket lassan, lépésről lépésre a legmagasabb pozitív állapotig fokoznunk. Például: a legnagyobb levertség állapotába éljük bele magunkat, majd fokozatosan ráhangolódunk a közönyre, és onnan egyre magasabbra hatolunk, amíg el nem érjük a legnagyobb öröm, végül a hiánytalan boldogság érzését.

Ha hosszas gyakorlás után már jól végre tudjuk hajtani ezt a feladatot, akkor a lelkiállapotokat gyorsabb egymásutánban kell átélnünk, amíg olyan könnyedén nem tudjuk váltogatni őket, ahogy a művész tetszése szerint képes a hangszerén a legmélyebb hangoktól a legmagasabbakig bármelyiket megszólaltatni. Amikor pedig a sötét szenvedéstől a legmagasabb boldogság érzéséig az összes lelkiállapotot jól és könnyedén fel tudjuk idézni magunkban, egy fokozattal feljebb léphetünk, és ekkor már egymással ellentétes érzéseket kell *átmenet nélkül* egymás után átélnünk. Például kilátástalan szomorúságról felhőtlen vidámságra vagy félelemről egyetlen szempillantás alatt magabiztos bátorságra kell váltanunk.

Ezeket a gyakorlatokat csak vezetőnk felügyelete mellett végezhethetjük. Jelentősen megterhelik az idegeket. Hosszú ideig eltart, amíg az álomképek segítségével az összes lelkiállapotot olyan életűen tudjuk átélni, mintha a felidézett képek a külső valóság részei lennének. Még tovább tart, amíg a lelkiállapotok egész skáláját leg alulról kezdve a legmagasabb szintig felfokozva válunk képessé átélni. Csak akkor térhetünk át az említett legnehezebb gyakorlatra, az ellentétes érzések átmenet nélküli átélésére, ha a korábbi gyakorlatok után idegeinket már a mozdulatlan nyugalom állapotába tudjuk helyezni, és ebben az állapotban az egész napot képesek vagyunk eltölteni. E gyakorlatok célja, hogy se a külső történéseknek,

se saját hangulatainknak ne legyünk kiszolgáltatva, éppen ellenkezőleg, képesek legyünk a lelkiállapotunkat magunk meghatározni, és a lelki egyensúlyunkat így bármilyen körülmények között megőrizni. A szünet nélküli éberség és lélekjelenlét állapotában élünk.

Az ember azt hiszi, az öröm vagy a boldogság átéléséhez mindig kell valamilyen ok is. Az álmokképekkel folytatott gyakorlatok jelentősége abban áll, hogy az adott érzés felidézéséhez először valamilyen okot képzelünk el magunknak. Az álmokképes gyakorlatok során tehát az okokat uralkodunk. Mivel valós alapunk nincs ezekre az érzésekre, *magunkban kell megteremtünk az okot.*

A következő lépésben az egyes érzéseket minden *alap nélkül* – az adott lelkiállapotot előidéző álmokképek hiányában – kell úgy átélnünk, *mint önmagáért létező állapotot.*

Hosszas gyakorlás után az ember ráébred, *állandóan csak be-képzelte magának, hogy oka van arra, hogy „szomorú”, „vidám”, „lehangolt” vagy éppen „hajrá hangulatú” legyen.* Ezek a gyakorlatok ráébresztik az embert, hogy *a külső események valójában semmilyen hatást sem gyakorolnak rá.* Felfedezzük, hogy *az összes tudati állapot önmagunkból fakad, és csak a mi bensőnkben alakulhat ki.* Ugyanaz az esemény valakit nevetésre, egy másik embert sírásra készíttet, míg egy harmadikat teljesen közömbösen hagy. Ugyanis mindenki *a saját belső hozzáállását képezi le a külső körülményei-re, és csak ez a belső hozzáállás vált ki belőlünk valamilyen hangulatot, nem a külső történések.*

A tanulónak végül el kell sajátítania azt a képességet, hogy a teljes lelki nyugalom állapotát minden körülmények között megőrizze, és soha ne lépjen ki belőle. Ezek a gyakorlatok annak felismerését is magukkal hozzák, hogy *bármilyen történik is a Földön, az csak mulandó, önmagunkból az időbe és a térbe kivetített álmokkép. Csak olyan mértékben kell komolyan vennünk, amennyire gyarapodhatnak általa tapasztalataink.*

Sokáig, nagyon sokáig tart azonban, amíg az ember eléri ezt a szintet! Állandóan a legszigorúbb megfigyelés alatt kell tartanunk magunkat, egy pillanatra sem feledkezhethünk meg magunkról, hanem állandóan tudatosan kell cselekednünk, *ébernek* kell lennünk, és minden érzést, minden gondolatot ki kell elemeznünk, meg kell

tudnunk, hogy az énünk melyik rétegeből származik. Ez pedig nem megy máról holnapra!

A hosszú lelki képzéssel párhuzamosan tisztán szellemi koncentrációs gyakorlatokat is kell végeznünk. Ezeket kizárólag Ima irányítja. A közös gyakorlatok végeztével a kert egy nyugodt sarkába vezet, és elmagyarázza, mit jelent a koncentráció. Nem engedhetem meg, hogy gondolataim ide-oda csapongjanak, hanem akarattal *egy bizonyos előírt tartalomra kell összpontosítanom.* Gondolataimat egyetlen pontra kell irányítanom, vagyis a *centrifugális* helyett *centripetális* irányultságot kell adnom nekik. Ima az összpontosítás tárgyaként egy mondatot ad nekem. Ha már sikeresen tudok koncentrálni, jeleznem kell neki. Ezután magamra hagy.

A mondat a következőképpen szól: *„Mindig az isteni elv nyilvánul meg rajtam keresztül”.*

Leülök, és elkezdem a mondatra összpontosítani. Elmondom magamban a mondatot: *„Mindig az isteni elv nyilvánul meg rajtam keresztül”,* egyszer, kétszer, tízszer, százszor... semmi másra nem gondolok: *„Mindig az isteni elv nyilvánul meg rajtam keresztül... Mindig az isteni elv nyilvánul meg rajtam keresztül... Mindig az isteni elv nyilvánul meg rajtam keresztül...”*

Egy óra múlva Imához megyek, és azt mondom:

- Képtelen vagyok a mondatra összpontosítani. Lehetetlen.
- Lehetetlen? – kérdezi. – Miért volna lehetetlen?
- Amint mondtad, a koncentráció azt jelenti, hogy minden erőnket, gondolatunkat egy pontra irányítjuk, egy pontba sűrítjük, és az értelem, a tudat összes erőjét összefogjuk. Ha azonban a mondatra koncentrálok, nem tudom értelmem erőit *egy pontba* sűríteni. Egy mondat több szóból áll. Ezek a szavak időben és térben egyaránt egymást követik. Képtelen vagyok *ezekre a pontokra úgy gondolni, mintha egy pontban egyszerre lennének jelen,* hanem csak úgy, mint időben és térben *egymást követő* egységekre! Amikor a mondat végére érek, újra vissza kell ugranom az elejére, és a kezdetétől a végéig újra át kell gondolnom. Így lehetetlen a koncentráció. Vagy cikcakkos vonalat követve kell ide-oda ugrándoznom:

Mindig az isteni elv nyilvánul meg rajtam keresztül...

← Mindig az isteni elv nyilvánul meg rajtam keresztül...

← Mindig az isteni elv nyilvánul meg rajtam keresztül...;

vagy pedig önmagába záródó körként képzelem el a mondatot, és akkor a koncentráció állandóan körbe fog járni.

Ez viszont nem koncentráció!

Ima figyelmesen végighallgat, majd örömtől sugárzó arccal szólal meg:

– Nagyon jól végezted a gyakorlatot! Felfedezted, hogy lehetetlen *szavakra* összpontosítani. Hogy a mondatot végül kör formájában képzelted magad elé, arra utal, hogy valóban igyekeztél koncentrálni. Csakhogy bármennyire összesűríted is a szavakat, mindig kört fognak alkotni, te pedig soha nem jutsz el a középpontba. Most tapasztalhattad, hogy a szavak ellenállást fejtenek ki összpontosító igyekezetteddel szemben, és ezért nem tudod erőidet a középpontba sűríteni. Ugyanezt az ellenállóerőt kihasználva építjük hídjainkat. A kőtömbökből ívet alkotunk – ahogy te most a szavakból képeztél kört –, a híd pedig nem zuhan a vízbe, mivel a kőtömbök nyomást gyakorolnak egymásra, az anyag viszont nem enged. A kőtömbök az ellenállás ereje révén tartják egyben az egész hidat. Amikor a középpontba akarsz összpontosítani, a szavak ellenállásával találkozol

magad szemben, és a koncentráció lehetetlenné válik. Ugyanez történik, ha egy szóra koncentrálsz. A szó betűkből áll, és a betűket sem lehet teljesen egy pontba tömöríteni.

– Mit tehetsz akkor?

– A következő gyakorlat álljon abból, hogy csak egyetlen betűre próbálsz meg koncentrálni, mondjuk az „O” betűre – mondja Ima, és magamra hagy.

Megpróbálom. Leülök a földre, és az O-ra összpontosítok. Magamban ismétlem: O, O, O, O, O... és még mindig semmi másra nem gondolok, csak arra, hogy O, O, O, OOOOOO..., és egyszer csak egy újabb meglepetés ér... Imához szaladok, és mosolyogva újságolom el:

– Készen vagyok.

– Nos – kérdezi –, mit értél el?

– Azt, hogy az O egyszer csak csővé változott. Hosszú, O-formájú alagúttá, amelyben vég nélkül futottam. Azonban ez sem koncentráció!

– Jó – válaszol Ima –, már elérkeztél a negyedik dimenzióba. Most térj vissza megint a mondatra: „Mindig az isteni elv nyilvánul meg rajtam keresztül”, és próbálj meg még egyszer arra koncentrálni. Most hogyan oldanád meg a feladatot?

– Hogyan fogjak hozzá? – kérdezem bizonytalanul.

– Te mit tennél? – kérdez vissza Ima.

Egy ideig elgondolkozom, majd így válaszolok:

– A szavak képezik az értelem burkát, annak anyagi megjelenését. Ha a középpontba akarok kerülni, akkor az akadályként elélem álló szavakat fel kell adnom, hogy csak a mondat *értelmére* koncentráljak, szavak és forma nélkül. Jól mondom?

Ima mosolyogva válaszol:

– Majd meglátjuk, mire jutsz ezzel az elvvel. Menj, próbáld ki, és gyere újra vissza.

Elvonulok, és a mondat értelmére koncentrálok: „Mindig az isteni elv nyilvánul meg rajtam keresztül...” ... csak az értelmére...

Azután visszamegyek Imához. Éppen akkor fejezi be megbeszélését egy másik neofitával. Amikor észreveszi, hogy rá várok, pajkos pillantást vet rám, mintha látná, mit értem el a koncentrációval.

– Nos? – kérdezi.

– Ima, olyan furcsa! Amikor kizárólag a mondat értelmére próbáltam összpontosítani, képtelen voltam ezt gondolatban megtenni. Helyette az egész folyamat a fejemből a szívembe tevődött át, és a kijelentés értelmén nem tudtam többé *gondolkozni* – csak éreztem és *átéltem!* Abban a pillanatban, amikor szavak nélkül ennek a mondatnak az értelmére koncentrálok, *én magam válok ezzé az értelemmé!* Akkor azonban már nem úgy lehetne megfogalmazni a mondatot, hogy „Mindig az isteni elv nyilvánul meg rajtam keresztül”, hanem sokkal találóbban úgy, hogy „*Én vagyok az isteni elv, amely mindig megnyilvánul!*”

Miközben beszélek, Ima mosolyogva, egyre nagyobb örömet kifejező tekintettel néz rám.

– Nagyon jól koncentráltál. Nagyon jól! Felfedezted, hogy a koncentráció nem lehet tartós állapot, csupán *átmenet a kivetített világ és a létezés között*. Ha a gondolataidat valamire összpontosítod, nem tudsz megmaradni a *gondolkozásnál*, mivel a koncentráció *saját magadhoz vezet vissza, és azzá válsz*, amire koncentrálsz. A *gondolkozás a koncentráció által válik létállapottá!* A *gondolkozás teljesen megszűnik*, és a gondolkodó azonosul gondolatainak tárgyával. Ha valamire *gondolunk*, akkor egy bizonyos tartalmat az értelmén mint tükrön keresztül a külső világba vetítünk, vagyis *kilépünk magunkból*. A koncentráció során az ember a kivetített tartalmat újra visszavonja – a *gondolat tárgya* ismét azonosává válik a *gondolkozóval*, vagyis *saját magával*. A két tényező tökéletes egységbe forr. Az *alkotás visszatér az alkotóba!*

– Gyakorolj tovább, és egyre tisztábban fogod látni ezt a folyamatot. Most új feladatot adok. Úgy vettem észre, nagyon szívesen ülsz ez alatt a pálmafa alatt. Koncentrálj rá! – mondja, és elmegy.

Újra leülök, és a pálmafára nézek. Semmi másra nem gondolok, csak erre a fára. Órák telnek el, lassan beesteledik. Haza kell mennem. Kint már vár rám Menu.

Másnap reggel újra a templom udvarában vagyok, és a közös gyakorlatok után megint leülök a pálmafa alá, hogy rá koncentráljak.

Kezdetben sok idegen gondolat zavart. Hirtelen eszembe jutott, miről mesélt Menu az előző este, majd egy madárra lettem figyelmes, amely teljes hangerővel zendített rá dalára az ágak között, azután eszembe jutott a kincstárnok, Rú-Kha szemtelensége, és bosszankodni kezdtem – de végül elhessegettem magamtól a fejemben megszülető, idegen gondolatokat, és csak a pálmafára koncentráltam.

Most már jobban megy. A gondolatok már nem érnek el hozzám, és nem tudnak igazán megzavarni. Korábban a *gondolatok világában* – a gondolatok között – mozogtam, és ide-oda vergődtem közöttük. Azt azonban sikerült megakadályoznom, hogy magukkal ragadjanak. Kitarítottam a helyemen, a pálmafa alatt, és észrevétlen lassúsággal egyre mélyebbre hatoltam saját magamba, ahová a gondolatok már nem tudtak követni, hogy megzavarjanak. Néha még meg-megjelenik egy-egy gondolat, amely fáradt vándorként vonul el a tudatom láthatárán. Most már biztos helyről figyelem ezt az egyetlen, erejét vesztett gondolatot, és csak a pálmafával foglalkozom... csak a pálmafára összpontosítok... a pálmafa lassan egész lényemet betölti...

Napok, talán hetek telnek el – nem is tudom. Egyáltalán semmit sem tudok már a külvilágról, mert minden figyelmemet a pálmafára összpontosítom. És akkor hirtelen az a különös érzésem támad, mintha a fát már *nem kívülről*, hanem *belülről szemlélném*... Érzékelem ugyan testi szemeimmel a fa külső megjelenését, de egyre erősebben kezdem a pálma *belső lényét*, teremtő lényegét *látni, átélni, AZZÁ VÁLNI!*

És eljön a pillanat, amikor egyszer csak ráébredek, hogy a pálmafa már nem rajtam kívül áll – nem! –, soha nem is állt rajtam kívül, csak én ítélt meg rosszul a helyzetet – a *pálma bennem, én pedig benne élek, én magam vagyok a pálma!*

Nem tudom, mennyi ideig maradok ebben az elmélyült állapotban. Egyáltalán nem érzékelem az *idő* jelentését. Ez a fogalom „ott”, abban az állapotban, ismeretlen. Nem is tudnám elmagyarázni, mi ez az „ott”. Egy erő azonban lassan visszahúz személyes tudatomba, és észreveszem, hogy Ima áll előttem. Tekintetem találko-

zik lágy pillantásával. Leül mellém a zsenge fűszálakkal borított rétre, türelmesen vár, amíg magamhoz térek, majd kérdőn néz rám.

Megpróbálom néhányszor beszédre nyitni a számat, de csak többszöri próbálkozásra járok sikerrel. Úgy érzem, a beszéd teljesen fölöslegessé vált.

Végre teljesen éberre válok, akaratom megint működik. A gégefőmet behálózó idegek mozgásba hozzák hangszalagjaimat, és már képes vagyok néhány hangot kiadni magamból.

– Ó, Ima – szólok meg komolyan, halkán, meglepődve a saját hangomon –, *eggyé váltam a pálmával*, pontosabban felfedeztem, hogy mindig is *én voltam a pálma!* Csak éppen nem voltam ennek tudatában!

Ima bólint angyali szépségű arcával, és örömtől sugározva közli velem:

– Csodálatos, milyen nagy léptekkel haladsz előre! Annyira... annyira örülsz! Egészen rövid idő alatt sajátítasz el olyan sokat, mint még egyetlen tanítványom sem. Ha az összes többi előkészítő vizsgát is éppilyen gyorsan le tudod tenni, akkor hamar éretté válsz a beavatásra!

Szótlan lelkesedéssel nézünk egymásra. Miközben a szemébe nézek, még erősebben érzem, milyen tiszta lényű ember, és milyen hallatlan erőt sugároz magából. Körülötte tisztább a levegő.

Azután a kezét nyújtja, és felállunk. Haza kell mennem.

Amikor már az ágyamban fekszem, Menu leül mellém a földre, és megkérdezi:

– Mit csinálsz most a templomban?

– Gyakorlatokat végzünk.

– Mesélj egy kicsit, miféle gyakorlatokat?

Teljes komolysággal válaszolok:

– Nos, például a legutóbbi gyakorlatom abból állt, hogy olyan sokáig kellett egy pálmára gondolnom, amíg rá nem jöttem, hogy én magam vagyok a pálma!

Menu rémülten pillant rám:

– Mire jöttél rá? Mi vagy te? – kérdezi, és fürkésző tekintettel szemlél.

– A pálma – ismétlem meg.

– Te, a pálma? – kérdezi tágra nyílt szemmel.

– Igen, igen, Menu, de most már hagyj békén, aludni akarok.

Menu ekkor olyan hahotába kezd, hogy szinte hempereg a földön, és könnyek csorognak végig az arcán:

– Hihhihi, te pálma vagy? Na és hol van a törzsed, hol vannak a leveleid? Hihhihi, akkor valójában nem is fiatal lány vagy, ugye? Hihhi!

Sértődötten ülök fel az ágyamban, és a körülményekhez képest igyekszem méltóságteljesen megszólalni:

– Vedd tudomásul, nem fiatal lány vagyok, hanem a királynő képviselője, a fáraó felesége. Megértetted? Ha pedig kineveted a gyakorlataimat, nem fogok neked mesélni többé.

Menu ekkor átmenet nélkül sírásba kezd, csókokkal borítja el kezemet, és könnyeivel küszködve kezd beszélni:

– Ugye megmondtam, hogy a beavatás veszélyes? A végén elvarázsolnak, és tényleg pálmává válsz. Máris olyan különös módon beszélsz. Vigyázz! Kérlek, vigyázz! Erről a fáraónak is tudnia kellene! – Könnyeit szárítgatva, aggódó arccal hagyja el szobámat.

Kellemetlen érzéssel maradok magamra. Pontosan érzem, nem lett volna szabad legmélyebb, legszentebb élményeimet megosztanom Menuval.

Másnap magához kéret Ptahtotep. Este kell jelentkeznom nála.

A szokásos helyén ül a kis vendégszobában. Tekintete olyan mély, mint az égbolt. Mindent tud.

– Gyere közelebb, lányom – mondja barátságosan.

Teljes bizalommal közeledek felé. Megfogja a kezemet, és mosolyogva kérdezi meg:

– Tudod, mi a következő feladatod?

– Igen, apám, tudom – válaszolok.

– Nos?

– A hallgatás – mondom én is mosolyogva és büntudattal, de mégis bizalommal nézek a szemébe, mert tudom, nem ítélkezik fölötte. Bólint, megértjük egymást. Nem kell bocsánatot kérnem. Jobban ismer, mint én magamat, és pontosan tudja, nem rosszindulatból beszéltem szent dolgokról Menu előtt, aki nagyon távol áll attól.

tól, hogy igazi szellemi élményeket felfoghasson. Ptahhotep szemébe nézek... minden hibámmal együtt lát, de látja elhatározásomat is: a jövőben megtanulok *hallgatni*.

Azután megcirógatja a hajamat, én meghajlok előtte, és távozom. Milyen gyakran kell még így elé állnom, és beismemem, hogy a nyelvem gyorsabb volt értelmemnél, hogy újra képtelen voltam ellenállni annak az erőnek, amely az embert megnyilatkozásra, élményeinek másokkal való megosztására készíti.

Idővel mégis megtanulom, hogyan lehetek „éber” ezzel az erővel szemben. Mint kedvenc oroszlanomat, közlési késztetésemet is állandóan szemmel kell tartanom, és az állandó önmegfigyelés révén lassan szokásommá válik, hogy mielőtt megszólalok, a bensőmben kémlelve próbálom megtudni, vajon megkaptam-e az engedélyt a beszédre. Lassan megtanulom, hogy csak akkor nyissam szóra a számat, ha valami mondandóm van. Egyben két lényt fedezek fel magamban: a személyes „énemet”, amely a legszívesebben mindent kifecsegne, *csak a közlés iránti kényszer miatt, hogy a külvilág figyelmét saját személyemre irányítsa*, valamint a tudatom hátterében a felsőbb „önmagamat”, amely az „énemet” visszafogja, és meghatározza számára, *mikor, mit mondhat vagy tehet*, és mikor kell *hallgatnia*, illetve *passzívnak lennie*. Az embernek viszont figyelnie kell ennek a felsőbb önmagának a parancsaira, és be kell tartania őket. Parancsait ugyanis mindenki *meghallja!*

Ebben az időszakban, a templomi gyakorlatok végeztével további koncentrációs feladatokkal lát el Ima.

Újra a templom kertjében ülünk a kedvenc sarkomban, és Ima magyaráz:

– Már tapasztalatból tudod, mi a koncentráció. Ha azonban az összpontosítás alatt megfigyeled magad, akkor megállapíthatod, hogy a koncentráció három szakaszból áll, az *értelmi*, az *érzékelési* és a *szellemi* szakaszból.

A koncentráció mindig az értelmi szakasszal kezdődik. Az ember a koncentráció tárgyára irányítja gondolatait, és *elgondolkozik* azon, valójában mi is az a valami, amire összpontosít. Ebben az esetben az ember az értelmét használja, mivel gondolataiban rendet próbál teremteni, és olyan teljesen kielégítő definíciót keres, amely

hiánytalanul és egyértelműen jellemzi a koncentrációja tárgyát. Ha az ember már rátalált erre a definícióra, akkor végzett az értelem munkájával, mivel *tudja*, mi ez a valami. Nem is kell elgondolkoznia, mert ha az ember *tudja*, mi egy adott jelenség, akkor nem *gondolkozik* többet róla. *A gondolkodás a tudatlanságot és a tudást összekötő híd*. Ha – Istenhez hasonlóan – mindent tudunk már, nincs többé szükségünk a gondolkodásra. *Isten* mindentudó, *Ő maga a tudás*, tudása olyan tökéletes, mint a kör. Miről gondolkozna, ha *mindent* tud?! Gondolkodásra csak annak van szüksége, akinek a tudása *kiegészítésre* szorul. *A gondolkodás éppen a kiegészítés eszköze*.

Ha a koncentráció tárgyára vonatkozó tudás már hiánytalan, akkor a *gondolkodást* az *érzés* követi. Ez a koncentráció második szakasza. Az ember tudata belülről kívültre vetül, az idegrendszer a koncentráció tárgyának minden jellemzőjét közvetlenül érzékeli, és az átélés az érzékelés síkján valósul meg. Az ember vérének minden egyes cseppjében érzékeli a koncentráció tárgyát!

Ha a koncentráció tárgyát az értelem és az érzékelés síkján már teljesen átéltük, akkor következik a harmadik szakasz, a *lelki* koncentráció. Ez azt jelenti, hogy az ember a tudatában *azonosul* a koncentráció tárgyával: *eggyé válik vele!* Ezt nevezzük *létezési állapotnak!* Ebben az állapotban már nem kell átgondolni, nem kell átérezni ezt a valamit, mivel az összpontosító eggyé vált vele. Ebben az állapotban az összpontosító összes gondolata, összes érzése, összes szava és cselekedete *ennek a valaminek a megnyilatkozásává válik*.

Te már átélted ezt a pálmával, de akkor még nem rendelkezted elegendő gyakorlattal ahhoz, hogy a három szakaszt megfigyeld és tudatosan átéld. Vegyünk egy másik példát. Tegyük fel, éppen egy folyó partján ülsz, és a vízre koncentrálsz. Először elgondolkozol azon, mi is valójában a víz. Arra gondolsz, hogy a víz két gáz egyesüléséből létrejövő folyadék, a hőmérsékletét meg is mérheted, tudod, hogy nulla fokon megkeményedik, megállapíthatod a víz színetét és összes tulajdonságát, míg érteled a víz fogalmát teljesen fel nem dolgozta. *Ezt hívjuk értelmi koncentrációnak*.

Azután felállsz, és bemész a vízbe. Most *érzékeled* a víz milyenségét és mivoltát. Közvetlenül érzékeled, hogy a víz folyékony, mi-

vel körbefogja testedet. A hőmérsékletét is érzékeled, úgyhogy nem kell mérésekre hagyatkoznod, hiszen közvetlenül tapasztalod, hogy hideg vagy meleg. Pancsolhatsz a vízben, fröcskölhatsz, vagy hullámokat kelthetsz, vagyis a víz összes tulajdonságát átéled az érzékelés síkján. Ezt hívjuk *érzékelési koncentrációnak*.

Egyszer azonban megszűnsz a víztől független lényként létezni, összeolvadsz vele, nem rendelkezel emberi testtel, vízzé válsz. Most már nem kell *elgondolkodnod* a víz különböző tulajdonságairól, nem is kell érzékelned őket, mivel te magad váltál vízzé. A tökéletes koncentráció során *azonosulunk a koncentráció tárgyával, azzá válunk!* A koncentráció összes többi szakasza *elkülönültséget* tételez fel. Csak a *létezési állapot* jelent teljes egységet, vagyis egyben teljes megértést és abszolút felismerést egy *belső nézőponthól*. Tested ugyan nem válhat vízzé, de *tudatodban* hiánytalanul átélheted az átváltozást.

Figyeld meg az embereket. Vannak olyanok, akik egyfolytában a szeretetről és a jóságról beszélnek, édeskésen, kenetteljesen mosolyognak, és minden adódó alkalommal kimutatják, milyen „szereztetjesekek” és „jóságosak”. Azonban csak külsőleg! A szeretetnek csak az álarcát viselik. Ha cselekvésre kerül sor, lehull a lepel önzésükről – mivel *azonosak* az önzéssel.

Léteznek azonban olyanok is, akik soha nem beszélnek a jóságról, nem is gondolnak arra, hogy „jók” akarnak lenni, és mégis, bármit gondolnak, mondanak vagy tesznek, az a jóságból ered, mivel *azonosak a jósággal!* Az ember nem gondolkozik el saját természetéről, nem is érzékeli azt, mivel az ember az, ami, arról nem beszél, hanem minden, amit csak gondol, mond vagy tesz, saját magának, saját lényének a megnyilatkozása!

Most pedig a legnehezebb feladat következik: koncentrálj *saját magadra!* Először *gondolkozz el azon, mi vagy, majd érezd, mi vagy, és végül legyél az, ami vagy!*

Azáltal, hogy a Földön ébredtél öntudatra, mintegy beleestél az értelmédbe, az érzéseidbe, és csupán *gondolataidban és érzéseidben* tudtad, ki vagy, de soha nem tudtál *az lenni, ami vagy!* Figyeld meg az embereket, és észre fogod venni, soha nem azt adják, *amik valójában*, csak gondolatokkal, érzésekkel és az itt, a Földön eljárt-

szott szerepekkel azonosulnak. *Önvalójukból* kiestek, csupán lát-szatlányok. Csak az egészen kicsi gyermekek szemében láthatod meg a ragyogást, a *létezés fényét*. Értelme ébredésével a gyermek a külső egyéniségével kezdi magát azonosítani, és eltávolodik isteni, tényleges lényétől. Az egyéniség azonban nem más, mint maszk, amelyen keresztül az igazi *Önvaló*, a nagy *láthatatlan* tekint a világra. Az egyéniségnek nem szabadna többnek lennie, mint az *Önvaló* megnyilvánulási közegének. Az emberek azonban már annyira összenőttek ezzel a maszkkal, hogy képtelenek megszabadulni tőle. Az igazi *Önvaló* az uralkodó, a király, az egyéniség csak ennek a szolgája. Az ember fiai azonban elhagyják saját *Önvalójukat*, leszállnak a trónról, és a maszkkal, az egyéniségükkel azonosítják magukat; a szolgát koronázzák királlyá, és elszakadnak valódi lényüktől. Magasabb *Önvalójukat* a *tudatalatti* tartományába száműzik. A szakadást az értelem okozza, ugyanakkor az értelem segítségével lehet kijutni ebből a meghasadt állapotból, a koncentrációs gyakorlatok és a *tudatosulás* segítségével.

Eddig tárgyakra kellett koncentrálnod. Mostantól az lesz az egyetlen feladatod, hogy *magadra* koncentrálj, és a létezés állapotának mind a három szakaszát a saját *Önvalóddal* valósítsd meg. El kell érned azt az állapotot, amelyet egyes szám első személyben csak így lehet kifejezni: „*Az vagyok, aki vagyok*”. Vigyázz: nem elegendő, ha *gondolataidban* vagy *érzéseidben* tudod, ki vagy. A *valódi önmagaddal* kell azonosulnod!

Ez az utolsó gyakorlatod a beavatás előtt.

Így kezdődik életedben egy hosszú időszak, amelyet két feladat elvégzésére szentelek: önmagammá kell válnom, és meg kell tanulnom hallgatni.

A jó és rossz tudás fája

Amikor a hallgatás képességét már eléggé jól elsajátítottam, egy este megint Ptahhotep elé állok. Megkérdezi tőlem:

– Mit tapasztaltál a hallgatással folytatott küzdelmed során?
Csak a hallgatást tanultad meg?

– Nem, apám, az lehetetlen lett volna. Miközben a hallgatással küszködtem, egyben a *beszéddel* is meg kellett birkóznom. Abban a mértékben, ahogy a hallgatáson úrrá lettem, egyben a beszéd fölött is megtanultam uralkodni. A *hallgatás* ugyanis a *beszéd hiányát*, a *beszéd* pedig a *hallgatás hiányát* jelenti. A két dolgot nem tudtam elválasztani egymástól. Felfedeztem, hogy a két oldallal rendelkező és mégis egyetlen egységet képező érméhez hasonlóan a hallgatás és a beszéd is egyetlen egység két oldalát alkotja.

– Valóban így van – válaszol Ptahhotep, majd feláll, és a szoba falát alkotó egyik nagy kőhasábhöz vezet. A kő sima, fehér felületére mutatva teszi fel a kérdést:

– Mit látsz ezen a fehér felületen?

– Semmit – válaszolok.

– És mit rajzolhatnék rá?

– Bármit.

– Nos – vonja le a következtetést Ptahhotep –, ez a *semmi* tehát a *mindent* rejt magában. Ebben az állapotban teljes egységet alkot a két fogalom. Az egységből csak úgy válhat valami *felismerhetővé*, ha kiválik az egységből, elkülönül és kiemelkedik.

Nézd csak, most zöld festékkel egy lóherét rajzolok erre a felületre. A lóhere már korábban is ott volt ezen a kőtáblán, csak nem tudtad felismerni, mivel a *lóhere pozitív formája és a háttér negatív jellege egymásban nyugodott*. A két dolog teljesen azonos volt. A lóhere formája az ebben a *semmiben rejtőző mindentől* még nem különült el. Amint viszont zöld színűvé vált, elkülönült a *mindentől*, és *felismerhetővé* vált.

Szeretném egy nagyon fontos dologra felhívni a figyelmedet: amikor ez a levél *zöld* színben jelenik meg ezen a fehér felületen, akkor a kiegészítő színben, ebben az esetben a *vörösben* is megjelent a láthatatlan, negatív képe a *mindenben*. Jegyezd meg: *bármit is látsz, az csak azért felismerhető, mert elvált kiegészítő felétől, és azt a láthatatlan, a meg nem nyilvánult tartományban hagyta hátra!*

A *felismerés* akkor lehetséges, ha a két, egymástól elszakított oldalt *összehasonlítjuk*. Amíg ez a két oldal egységbe olvadva nyugszik egymásban, semmi sem észlelhető, semmi sem ismerhető fel.

Figyeld meg a látható világot! Az is csupán azért észlelhető, mert a *semmi* és a *minden* egységből, vagyis az általunk Istennek nevezett abszolút egységből kiszakadt. A teremtés csak azáltal vált felismerhetővé, hogy a pozitív elvált a negatívtól, és így a kettőt *össze tudjuk hasonlítani*. Amíg az egység nem bomlik két, az összehasonlítás révén *elkülöníthető részre – egy kinyilatkoztatott részre, és annak tükörképére, a megnyilvánulatlanra –, addig nincs is felismerés!* Most pedig kövess engem – mondja Ptahhotep, és egy másik szobába vezet, ahol a fehér fal előtt álló nagy asztalra egy kis szobrocskát helyez. Azután jobbról és balról kis lámpást tesz a figura mögé, úgy hogy az mindkét oldalra árnyékot vet. Ptahhotep ekkor átlátszó vörös korongot vesz elő, és a jobb oldali lámpás elé tartja. A legnagyobb meglepetésemre jobb oldalon most vörös, balra azonban *zöld* árnyék jelenik meg!

– Hogy lehetséges ez, lelkem apja? – kérdezem döbbenten.

– Gondolkozz egy kicsit, magad is megtalálod a megoldást – válaszol Ptahhotep.

Egy ideig szótlán maradok, és addig összpontosítok a kérdésre, amíg át nem élem a megoldást. Végül megtalálom a magyarázatot:

– A figura a vörössé vált fényből a vörös színt tartja vissza, és így a szemben lévő falon csak annak kiegészítő színét, a zöldet engedni megjelenni. A figura ugyanakkor a másik lámpa teljes fényét visszatartja, ezért látszik úgy, mintha a falnak ezen az oldalán vörössé vált volna az árnyék.

– Nagyon pontosan fogalmaztad meg – dicsér meg Ptahhotep –, látod, a két szín nem létezhet egymás nélkül, éppúgy, ahogy hallgatás sem létezhetne beszéd nélkül. Bármit is juttatsz kifejezésre a megismerés világában, annak kiegészítő ellentéte a meg nem nyilvánuló tartományban marad. Ha beszélsz, a beszéd negatív oldala, vagyis a hallgatás marad megnyilvánulatlanul. Ha pedig hallgatsz, a hallgatás pozitív oldala, vagyis a beszéd kifejezése marad el. Ha hegy keletkezik, annak negatív képe, a völgy is létre kell, hogy jöjjön. Hogy is lenne elképzelhető völgy nélküli hegy, vagy hegy nélküli völgy? *Semmi sem juthat kifejezésre, semmi sem válhat észlelhetővé anélkül, hogy annak ellentéte – kiegészítő fele – meg ne jelenne a megnyilvánulatlan tartományban. Ha valamilyen pozitív dolog jut kifejezésre, akkor annak negatív párja, és fordítva, a negatív dolog megnyilvánulásakor annak pozitív párja marad kifejezetlen. Ahol az egyik megjelenik, a másiknak is jelen kell lennie, még akkor is, ha ez a jelenlét nem észlelhető. A kettő közötti kapcsolat örökéletű.*

Az elválás tehát csak látszólagos, mert az egymást kiegészítő felek az elválás és a mindenség egységének állapotából való kiesés ellenére mégsem távolodnak el egymástól, és soha nem hagyhatják el egymást. Az elválaszthatatlan, isteni egység tehát mindig és mindenütt megnyilvánul, mert még a látszólagos szétválás után is a pozitív és a negatív elemek közötti mindenben megnyilvánuló vonzerőként működik tovább. Az elvált részek eredeti állapotuk, az isteni egység állapotába igyekeznek visszatérni. Bármilyen jelenik meg a látható világban, az nem szakadhat ki véglegesen az isteni egységből; egyszer, előbb vagy utóbb, a kiegészítő felével egyesülve újra visszatér az isteni egységhez. Azt az erőt pedig, amely minden létezőben ott lakozik, és mindent az egységbe kényszerít vissza, *Istennek* nevezzük.

A teremtés – a látható világ – fához hasonlítható: jobb oldalán pozitív-jó, bal oldalán pedig negatív-rossz gyümölcsöket hordoz. Azonban mindkét oldal ugyanabból a törzsből, ugyanabból az egységből származik.

Csak a hasadás révén állt elő a sem jónak, sem rossznak nem nevezhető isteni egységből a jó és a rossz. Csak a hasadás révén vált lehetővé az észlelés. Ennek megfelelően az észlelhető világnak jóból és rosszból kell állnia, különben nem lenne észlelhető, egyáltalán nem is lehetne lehetséges.

Az egész teremtés a jó és a rossz tudásának fája! Maga a teremtő – Isten – azonban nem az egységből kisaszt és így észlelhetővé vált lény. *Isten maga az egység. Ő áll az összes teremtmény, az egység állapotából kiváltak fölött, és tökéletes egységben lakozik bennük. Ő a semmi, amelyből a minden kiválik és megnyilvánul, de Benne a semmi és a minden az elválaszthatatlan, isteni egységet képezi!*

A teremtés mindig a teljességnek az egységből kiesett, az összehasonlítás révén észlelhetővé vált felét jelenti, amelynek kiegészítő fele a megnyilvánulatlan tartományban marad. *Istent – a teremtőt – éppen ezért soha nem lehet a teremtés világában fellelni, soha nem lehet észlelni, mivel Istennek nincs kiegészítő fele, amellyel össze lehetne hasonlítani. Őt nem lehet semmivel összehasonlítani, tehát nem is lehet észlelni, csak egy lehetőség van – magadnak kell Istené válnod!*

Hallgass rám, gyermekem: csak egyetlen örök létező, csak egy *Isten* van. Mindenben, ami él, ott rejlik ez az egyedüli létező, ez az egyedüli *Isten*. *Isten* a feloszthatatlan egység, Ő mindenütt jelen van, betölti az egész világegyetemet. Az egész univerzum azért él, mert *Isten* a saját, örök létével élteti. *Isten* tehát életből álló fához – életfához – hasonlítható, amely saját lényét adja át a megteremtett, észlelhető, kiegészítő felétől elszakított világnak, vagyis a jó és a rossz tudás fájának, és élteti azt. A tudás fája – a teremtett világ – csakis azáltal létezik, hogy az élet fájának – *Istennek* – élete csorog az ereiben, *Isten* benne él!

Az anyagi világ halálfához hasonlítható: a jó és a rossz tudásának fája. A benne lakozó *Isten* az életfa, amely minden terem-

ményben ott lakozik. Csak egy *Isten* van. Ez az egyetlen *Isten* az *Önvaló*, az összes élőlény legbensőbb lénye. *Isten* mindenütt jelen van, és mivel ugyanazon a helyen nem lehet jelen egyszerre két dolog, *Istent* pedig semmi sem szoríthatja ki a világegyetem bármelyik zugából, mindenütt, és minden jelenségben csak egy és ugyanaz az *Isten* lehet jelen mint *Önvaló*. *Isten* a feloszthatatlan *egység*. Minden élőlény, az összes növény, állat és maga az ember is egy-egy gyümölcs a jó és a rossz tudásának fáján, amely csak azért él, mert az életfa életárama folyik az ereiben, *mivel az életfa benne él*. Bennem is, kislányom! A te, önálló életét élő tested is gyümölcs a halálán, a jó és a rossz tudásának fáján. Benned is él az életfa, mivel a te *Önvalód* is *Isten* nagy életfájának egyik gallyacskája, és csak azért élsz, mert *Isten* az *Önvalódként* él benned és testedben, élteti egyéniségedet.

Azáltal, hogy testbe születél, észlelhető lénnyé váltál. Tudatod elválasztottad a *semmit* és a *minden egységétől* – *Istentől*, a valódi *Önvalódtól*. Az isteni, paradicsomi ősalápotból, ahol az összes megnyilvánulási lehetőség, tehát az összes növény, állat és maga az ember is még a *mindenség egységében* él, a sokféleség, a különbözőség világába zuhantál. Megnyilvánulássá, teremtménnyé váltál. Ennek megfelelően minden, ami itt, a földi síkon vagy, az egységnek csak az észlelhető, jóból és rosszból összefont megnyilvánulási oldala. És mivel tudatod a testedbe helyeződött át, ebben a testben ébredtél föl, vagyis tudatod a testtel vált azonossá.

Ha valamit „megeszél”, azzal „azonossá válsz”. Ugyanis abból fogsz állni, amit elfogyasztasz, azzá fogsz válni. Azáltal, hogy tudatod a testtel azonosult, átvitt értelemben a jó és a rossz tudásának fáján termő gyümölcsből ettél, és a halál birodalmának hatalmába kerültél.

Figyelj azonban a szavaimra: tested a szétválás következménye, nem más, mint igazi *Önvalód* látható oldala. A másik oldal lényed megnyilvánulatlan, *nem tudatos* részében maradt. Ha ezt a két kiegészítő oldalt egyesíted, visszatálálhatsz az isteni *egységhez*! Az egységet lehetetlen *testileg* tökéletesen átélni: nem tehető a láthatatlan és a tudattalan oldalad is láthatóvá, testivé az egyesítés érdekében. Egy tudat nem éltethet két testet. Ha kiegészítő oldalad lényét a

testedben akarnád átélni, az a halálotat jelentené. Ha éppen azáltal vált láthatóvá, hogy kiegészítő oldalától elvált, akkor az újraegyesítés a test megsemmisülését vonná maga után. *A kiegészítő oldalad való isteni egyesülést mégis átélheted a testedben: egy tudati állapotban!* Tudatodat kitágíthatod egészen addig, amíg tudattalan lényedet is tudatosítod magadban, megnyilvánulatlan és láthatatlan feledet tudatosan átéled, és az isteni egységet így megvalósítod a *tudatodban*. Miközben tested a látható teremtet világban lakozik, tudatodat újra egyesítheted valódi *Önvalóddal*, amelyből kiestél, tökéletes egységbe olvadhatsz vele, és már testi ittlétedkor átélheted az üdvözülést – *Istent* – *te is Isten lehetsz*.

Az újraegyesülés utáni törekvés minden teremtményre jellemző. Az összes élőlény a másik megnyilvánulási felét keresi, hogy egyesülhessen vele. A pozitív-férfi jelenségek a negatív-női jelenségeket keresik, és fordítva. Valójában a pozitív és a negatív erők eme kölcsönhatása képezi az anyag legmélyebb szerkezetét, pontosabban: *nem is létezhetne anyag eme kölcsönhatás nélkül*. Ugyanis az egység, az *Istenné* válás utáni törekvés hozza létre a pozitív és a negatív erők közötti vonzást, és az egész világ az isteni ősalápot elérésére irányuló törekvésre épül. A megnyilvánult világ minden energiájának forrása ez a törekvés. A természet felhasználja, és a testbe sugározva létrehozza a nemiség erejét.

Amíg azonban az élőlény kívül, a teremtet, észlelhető világban keresi a másik felét, soha nem talál rá az egységre, mivel a *kiegészítő fele nem kívül, a megnyilvánult világban, tőle elválasztva létezik, hanem hozzá kötődve a saját megnyilvánulatlan, nem tudatos lényében*. Egyetlen élőlény sem létezhetne, ha nem lenne egy megnyilvánulatlan, másik fele. Tekintsd magadat, lányom: mindannak az el-lentéte, ami a tudatos lényedben vagy és amit kinyilvánítasz, lényed nem tudatos felében helyezkedik el, de mégis hozzád tartozik, az is *te vagy*. A kiegészítő részedet nem magadon kívül találhatod meg – nem hús-vér férfiban bukkanhatsz rá –, hanem csak önmagad tudattalan részében. Ha *Önvalód* e két felét tudatodban egyesíted, újra visszatálálasz a *semmit és minden állapotába*, újra azonossá válsz *Istennel!*

És mivel a tudatodban lejátszódó egyesülés során kinyilatkoztott lényed örök vágyakozása megszűnik, mivel kiegészítését megtalálta, és azzal egységbe olvadt, tested nemi vágyakozása is egyszer s mindenkorra megszűnik. Magadban leszel teljes, már testi itt-léted során átéled az isteni állapotot, a halhatatlanságot, az üdvöt – mindez megvalósul! És mivel az összes élőlényben ugyanaz az egyetlen *Önvaló* lakozik, egyben az összes élőlény igazi *Önvalójával* fogsz azonosulni, amikor igazi valódban fölébredsz. Az Istennel, de egyben az egész világmindenséggel való egységet fogod átélni. Tudatodat kiemeled a testedből, egyéniségedből, és a kozmikus *mindenség-tudatot* érzékeled. Az összes élőlényben, az egész világ-egyetemben – Istenben – fogod magadat „*ennek*” érezni. Ez azt jelenti, hogy *újra eszel az életfa gyümölcséből!* Akkor a következmények világából az okok világába, a mulandóból a múlhatatlanba, a megalkotottból az alkotóba jutsz, és a halál birodalma helyett az élet birodalmában, az örök *létezésben* támadsz fel újra. Ez a beavatás!

Ptahhotep elhallgat. Én azonban mennyei szemének beláthatatlan mélységében látom a megvalósult isteni egységet. Véget nem érő boldogság, nyugalom és béke árad ebből a szemből a lelkembe. Tekintetében a valóság beteljesedését látom.

Azután áldását adja rám, én pedig távozom.

A tizenkét ikertulajdonság

Másnap este megint Ptahhotep előtt állok.

– Eljött az idő – szólal meg –, hogy legújabb feladatodként a tizenkét ikertulajdonsággal foglalkozz. A beavatás során ezt a próbát is ki kell állnod. Jól figyelj tehát, és jegyezd meg, amit most mondok neked.

Ahogy a „hallgatás” és a „beszéd” ugyanannak az erőnek két, egymást kiegészítő megnyilvánulása, úgy tizenkét tulajdonságpár is felsorolható, amelyek fölött meg kell tanulnod uralkodni. Mostantól csak a délelőttiőket töltöd a templomban, azután visszamész a palotába, és minden lehetőséget ki kell használnod, hogy olyan sok időt tölts el emberek társaságában, amennyi csak lehetséges. Sokkal könnyebb ugyanis ezeken a tulajdonságokon a templomban úrrá lenni, mint a világi környezetben. Itt csupa hozzád hasonló, az isteni egységre törekvő neofitával, valamint a már isteni egységben élő pappal és papnővel találkozol. A nagyvilágban azonban a legkülönbözőbb kísértéseknek vagy kitéve. Ott sokakkal találkozol, akik a testüknek élnek, és téged is befolyásolni akarnak. Sokkal nagyobb az elbukás veszélye. Ha az összes tulajdonságot képes vagy uralni a nagyvilág forgatagában, akkor a beavatás próbáit is kiállod.

A tizenkét ikertulajdonság a következő:

hallgatás – beszéd
fogékonyság – befolyásolhatatlanság
engedelmesség – uralkodás

alázatosság – önbizalom
 azonnali cselekvés – megfontoltság
 bárminek az elfogadása – a különbségtévesztés képessége
 óvatosság – bátorság
 nincstelenség – korlátlan birtoklás
 a kötődések hiánya – hűség
 a figyelem középpontjában levés – háttérbe húzódás
 a halál megvetése – az élet tisztelete
 közömbösség – szeretet

A Föld most olyan időszakban van, amelynek során a testük rab-ságában élő és önző emberek veszik át fokozatosan a hatalmat. Most már azonban te is tudod, hogy ha bárhol negatív erők lépnek fel, ott a pozitív erőknek is jelen kell lenniük, igaz, megnyilvánulatlanul. A Földnek ebben a sötét időszakában az önzetlenség isteni törvényeit kinyilvánító Isten fiainak lassan el kell hagyniuk a földi síkot, hogy a szellemi síkra, a ki nem nyilvánítottira húzódjanak vissza. Az emberek nem tudatosult lényében azonban továbbra is kifejtik hatásukat, *mivel éppen az emberiség tudattalan összetevő-jévé fognak válni*, és az éretté váló emberek lelkében a megszabadulás és a megváltás utáni vágyakozás formájában fognak jelentkezni.

A Földön egyre elkeseredettebb harcokhoz vezet az elkövetkezendő évezredek során az egyes emberek hatalomvágya és a szolgasorba kényszerített tömegek elégedetlensége. Az állandó harcok évezredek és a kapzsiság, a hiúság, az irigység, a bosszúvágy, a gyűlölet és a többi állati tulajdonság minden szépet, jót és igazat elpusztítana, ha az isteni gondviselés nem biztosítaná, hogy a lélekben egymáshoz kötődő emberek egysége – az Isten fiainak szellemi síkon gyakorolt vezetése mellett – a *tudást* továbbadja, és megőrizze a feledéstől. A Föld – az összes többi bolygóhoz hasonlóan – egy felsőbb szellemi erő vezetése alatt áll, és ez az erő az Isten fiain keresztül nyilvánul meg az emberi léptékhez igazított módon. Ezt az erőt a beavatott, a fejlődés során az Isten fiaival egyenértékűvé vált emberek serege fogja képviselni. Ezek az emberek mind együtt dol-

goznak a nagy művön, amelynek célja a Föld megváltása, kiszakítása a sötétségből, az anyagi és pokoli erők uralmából, az elszigetelődésből. Minden beavatott kiveszi a részét ebből a munkából, és mivel te is megkapod a beavatást, neked is lesz szereped ebben a műben.

Ahhoz, hogy az ember értékes módon járuljon hozzá a nagy műhöz, először a tulajdonságpárok egész skáláján úrrá kell válnia. Így neked is ki kell állnod ezeknek a tulajdonságoknak a próbáit.

Az úrrá válás azt jelenti, hogy a tulajdonságokat a *megfelelő időben és helyen* használd fel. Ugyanaz a tulajdonság, amely a megfelelő helyen és időben *isteninek* tekinthető, rossz helyen és időben *sátáni* lesz. *Isten ugyanis csak jót, szépet és igazat alkot. Nincsenek rossz tulajdonságok és gonosz erők, csak rosszul felhasznált tulajdonságok és gonosz célokra fordított erők léteznek!*

Már magad is megtapasztaltad, mit jelent a helyesen alkalmazott hallgatás és beszéd. A „hallgatás” isteni tulajdonság, következményei áldásosak, ha az ember ott és akkor alkalmazza, *ahol és amikor* hallgatni kell. Ha azonban az ember ott és akkor hallgat, ahol és amikor beszélnie kellene, ha például egy embertársát egyetlen szóval meg tudná menteni valamilyen nagy veszélytől, de ennek ellenére hallgat, akkor az isteni „hallgatás” sátáni „elhallgatássá” válik.

Ha a „beszédre” rossz helyen és időben kerül sor, akkor a „beszéd” isteni képességéből sátáni „fecseges” lesz.

A következő tulajdonságpár egyik fele, a „fogékonyság” isteni, ha az ember minden emelkedett értékkel – tehát a széppel, a jóval és az igazzal – szemben fogékony és nyitott, hagyja, hogy Isten kifejtsen rá hatását, és *Őt* magába fogadja. Azonban végzetessé és sátánivá válik, ha gerinctelen és akarat nélküli „befolyásolhatósággá” alacsonyodik.

A pár másik fele, a „befolyásolhatatlanság” az összes alantas befolyás és hatás elleni rendíthetetlen ellenállást jelenti. Ha azonban az ember a magasabb erőkkel szemben fejt ki ellenállást, az isteni „befolyásolhatatlanságból” sátáni „elszigeteltség” lesz.

A nagy mű összes munkásának kötelessége az isteni akaratall szembeni engedelmisség. Isten akaratát közvetlenül rajtad, de másokon keresztül is érvényesülhet. Isten akaratát akkor ismered fel, ha

mindent, amit tőled megkövetelnek, először alaposan megvizsgálász, vajon egyezik-e *legbensőbb meggyőződéseddel*. Isten a legbensőbb meggyőződésünkön keresztül szól hozzánk, és ilyenkor feltétlen engedelmisséggel tartozunk. Ha bárkinek belső meggyőződésünk ellenére, csupán gyávaságból, félelemből, esetleg „jóneveltségből” vagy az anyagi haszon érdekében engedelmeskedünk, akkor ez a tulajdonság „szolgaisággá”, sátánivá válik.

Az „uralkodás” azt jelenti, hogy a tudatlan és gyenge lényekkel meg kell osztanunk saját akaraterőnket. A nép minden erejét összefogó szeretetnek általános jóléthez kell vezetnie, az emberi önrendelkezés megsértése nélkül. Ha valaki szeretet nélkül és önző célokból igyekszik az akaratát másokra kényszeríteni, és megsérti embertársai önrendelkezési jogát, akkor az „uralkodás” isteni tulajdonságát sátáni „zsarnoksággá” alacsonyítja.

Az „alázatot” az istenivel, a minket éltető magasabb *Önvalóval* szemben kell kimutatnunk. Tudnod kell, hogy az összes szép, jó és igaz tulajdonság az *Övé*, hogy egyéniséged a kinyilvánítás eszköze, az isteni lényeket kivetítő készülék, de önmagában nem több üres buroknál. A mindenségben megnyilvánuló isteni lényeket, az örök *létezést* kell felismerned magadban, és alázattal kell átadnod magad Neki. Soha nem vetheted alá azonban magadat földi vagy alvilági erőknek, soha nem eshetsz térdre földi formák előtt. Ebben az esetben az isteni „alázat” sátáni, gyáva „megalázkodássá” változna, amellyel a téged az *Ő örök létezésével* éltető *istenti lényeket* sértened meg.

Ha a Föld megváltásának nagy művéhez akarsz hozzájárulni, egy pillanatra sem felejtethed el, hogy nem saját erődből élsz és dolgozol. Minden erő Istentől ered, és minden rajtad keresztül megnyilvánuló erő a felsőbb *Önvalódból* – Istenből – áramlik ki. Legyél annak tudatában, hogy egyéniséged önmagában látszatlény. Az igazi lényed – a benned rejtőző egyetlen, örök valóság – maga *Isten!* Az önbizalom tehát a szívedben lakozó *Istenbe*, nem a látszatlénybe, vagyis saját egyéniségedbe vetett bizalmat jelenti. Az isteni „önbizalom” bármilyen *tevékenység végzéséhez nélkülözhetetlen*, és belső kapcsolatot jelent *Istennel*. Ha azonban valaki azt képze-

be magának, hogy képességei fölött ő maga rendelkezik, és nem Isten, akkor az isteni önbizalom sátáni „önteltséggé” változik.

A nagy mű egyik munkásként villámgyors döntésekre kell képesnek lenned. Meg kell tanulnod, hogyan választhatod ki habozás nélkül, egy szempillantás alatt a sok lehetőség legjobbját. Bekövetkehetnek olyan helyzetek, amikor egy pillanatnyi késés egy egyszeri, megismételhetetlen lehetőség elhalasztását jelenti. Ha minden figyelmedet összpontosítod, megőrzöd az idő bármilyen fogalma fölött álló lélekjelenlétedet, és azonnal tudsz cselekedni, akkor Isten akaratát hajtod végre, és ebben az esetben a villámgyors döntés isteni tett. Ha valaki azonban lélekjelenlét és megfontoltság nélkül cselekszik azonnal, és így nem tudja megőrizni a koncentrációt, akkor az isteni „villámgyors döntés” sátáni „megfontolatlan sietségé” válik.

Magadévá kell tehát tenned az isteni „megfontoltságot”. Cselekvés előtt meg kell zaboláznod a vérmérsékletedet, és sok türelemmel ki kell várnod, amíg a döntés megérke benned. Isten akaratának felismeréséhez gyakran várakoznod kell, mielőtt a helyes választást megleled. Ez azt jelenti, hogy „megfontoltan” kell dolgoznod. Ha azonban az ember a végtelenségig nyújtja a döntéshozatalt, soha nem szánja el magát a cselekvésre, akkor az isteni „megfontoltságot” sátáni, habozó „határozatlansággá” változtatja.

A nagy mű egyik értékes munkatársaként meg kell tanulnod, hogy mindent elfogadj, amit a sors hoz. Nem a külső körülmények határozzák meg értékedet, hanem kizárólag az, mennyire tudod Isten akaratát megvalósítani. Belső értékeidet a külső megaláztatások sem kicsinyíteni, sem nagyítani nem tudják. Éppen ezért nem szabad azzal törődnöd, hogyan viszonyulnak hozzád a tudatlan emberek. Az vagy, aki vagy, függetlenül attól, hogy éppen lenéznek vagy felmagasztalnak. Tanuld meg, hogyan lehet az összes körülménnyel megbékélni, és rezzentelenül elfogadni őket. Akár azt követeli meg tőled a nagy műben vállalt tevékenységed, hogy a legkilátástalanabb nyomorban élj, akár azt, hogy magas tisztséget tölts be, és hatalmas vagyon fölött rendelkez, mindkét élethelyzetet *a nagy cél eléréséhez szükséges eszköznek kell tekintened*. Egyik sem rendítheti meg belső meggyőződésedet. Ha így alkalmazod, a „bárminek az

elfogadása" isteni tulajdonság. Azonban mindig meg kell fontolnod – még akkor is, ha bensődben semmi sem sérthet meg –, mikor kell a *magasabb irányítás képviselőjeként védekezned* a megaláztatások ellen, és szerényen *visszahúzódnod* a dicsőítés elől. A „bárminek az elfogadása” soha nem fajulhat apatikus „lemondássá” vagy gyáva „gerinctelenséggé”.

Mindig a legjobbat válaszd, és soha ne elégedj meg az alacsonyabb rendűvel. Különbséget kell tudnod tenni a „szép” és a „csúnya”, az „igaz” és a „hamis” – az *isteni* és a *sátáni* között. A különbségtévesztés képessége nélküli ember használhatatlan a nagy műben.

Ha azonban hasznos munkát akarsz végezni, akkor teljes erődből kell tudnod „harcolni”. Az igazság kardjával kell a tévedés árnyékai ellen küzdened, hogy az isteni lényeg földi győzelmét elősegítsd. A nemes és bátor „harcra készség” azonban soha nem válthat értelmetlen „viszálykereséssé”.

Nem felejtethed el, hogy bármilyen bátor harcos vagy is, a szellem fegyverével kell harcba szállnod, hogy a Földre „békét” hozz. Azért kell küzdened, hogy a megvasatott egységbe olvaszd, és a küzdő feleket kibékítsd. Békeszereteted azonban soha nem válhat gyáva vagy kényelmes „konfliktus-kerüléssé”.

Ha a Föld megváltásának nagy művéhez értékes módon akarsz hozzájárulni, akkor az „óvatosságot” is el kell sajátítanod, ugyanakkor képesnek kell lenned annak eldöntésére, hogy mikor és hol kell felhasználnod ezt az isteni tulajdonságot. Az „óvatosság” révén megmentheted magadat és sok más embert is a nagy veszélyektől, sérülésektől és az értelmetlen áldozatoktól. Azonban ha az önbizalom hiánya miatt mulasztod el valaminek a megtételét, akkor az „óvatosság” isteni tulajdonságát sátáni gyávasággá alacsonyítod.

„Bátorságod” megrendíthetetlen kell, hogy legyen. Semmilyen veszélytől nem riadhatsz vissza. Az összes nehézséggel bátran kell szembenézned, és az isteni lényeg elleni támadásokat határozottan kell visszaverned, ha a nagy cél azt követeli meg. Az isteni „bátorság” azonban soha nem változhat át istenkísértő „vakmerőséggé”.

A nagy mű munkásaként a „nincstelenséget” is vállalnod kell. Akár kilátástalan szegénységet követel meg tőled feladatod, akár

mesés gazdagságot hoz neked, mindig legyél tisztában azzal, hogy *soha semmi nem a tiéd, hanem minden fölött Isten rendelkezik, te csak a küldetésednek megfelelő mértékben részesedhetsz bármiből*. Ahogy a vízcsatorna számára mindegy, milyen mennyiségű víz folyik keresztül rajta, hiszen a víz fölött nem rendelkezik, úgy neked is tudnod kell, hogy bármit hoz a sors, az *Istentől* származik, és azt tovább kell adnod. Ne aggódj amiatt, miből fogsz megélni. Pontosan annyit kapsz, amennyire szükséged van. De még ha dűskálnál is a kincsekben, lelkedben mindig „nincstelennnek” kell érezned magad. Ez az isteni lelki beállítottság azonban soha nem fajulhat sem a „minden mindegy” felfogásává, sem az „anyag megvetésévé”. *Nem várhatod el embertársaidtól, hogy munka nélkül tartsanak el!*

Az anyag is Isten megnyilvánulása, tehát az anyagot is isteni jelenségként kell becsülnöd, uralnod kell, és rendelkezned kell vele. El kell sajátítanod annak a művészetét, hogy az anyagi javakból mindig csak annyit halmozz fel, amennyit a földi küldetésed megkövetel... Soha ne feledd, hogy amíg a földi síkon élsz, az anyaggal és nem az anyag *nélkül*, különösen nem az anyag *ellen* kell cselekedned. Fontos, hogy az anyagi javakat meg tudj szerezni, és képes legyél megőrizni, valamint a helyes módon használd fel, máskülönben teljesen kiszolgáltatod magad a földi hatalmaknak, és azok béklyójában nem tudod földi feladatod függetlenül és szabadon megvalósítani. Vigyáznod kell azonban, nehogy az anyag uralásának isteni tulajdonsága sátáni, önző „kapzsisággá” fajuljon.

A nagy mű munkásaként egyetlen emberhez sem köthetsz. Ismerd fel minden emberben az isteni, a földi és a pokoli vonásokat. Ne az egyént szeresd, hanem *a benne lakozó isteni lényeket*, törd el a földi, és kerüld el a pokoli megnyilvánulásokat. Ha feladatod megköveteli, habozás nélkül kell otthagynod akár a legszeretettebb személyt is, mivel mindig szem előtt kell tartanod, hogy ami szerezetre méltó benne, az az *Isten, nem az egyéniség*. Az egyéniség csupán *Isten* egyik megnyilatkozási eszköze. Ugyanazokat a megnyilatkozásokat másokban is megtalálhatod és szeretheted. Mindenki-ben szeresd *Istent*, és akkor senkihez nem fogsz kötődni. A „kötődés hiánya” azonban soha nem változhat át az embertársaid iránti szeretet teljes hiányává.

Azok iránt azonban, akikben felismerted Isten kinyilatkozásait, életre-halálra szóló hűséggel tartozol. Mesteredet és a nagy műben résztvevő munkatársaidat azért szereted, mert *felismerted bennük Istent*. Rajtuk keresztül *Istenhez* vagy hű, mivel egyéniségüket Isten eszközként szereted. A mestered és a munkatársaid iránti tisztelet és hűség így soha nem válik az egyéniség imádatává, valamiféle „személyi kultusszá”.

Ha értékes munkával akarsz hozzájárulni a nagy műhöz, akkor értened kell annak művészetéhez, hogyan használhatod saját egyéniségedet engedelmes szerszámként a nyilvánosság előtt. Tehetségedet és adottságaidat lelki erőddel kell az embertömegek előtt felerősítened, olyan mértékben felfokoznod, hogy kisugárzása mindenkit elérjen. Mondandódnak egyéniségeddel, testtartásoddal, kézmozdulataiddal, tekintetteddel és szónoki tehetségeddel kell a lehető legnagyobb meggyőző erőt kölcsönözned, az embereket ilyen módon kell a hatásod alá vonnod, egy magasabb szellemi szintre magaddal ragadnod. Szellemiségedet tehát egyéniségeden keresztül kell mindenféle szégyenérzet vagy gátlás nélkül megmutatnod a nyilvánosság előtt. A „figyelem központjába kerülés” azonban soha nem ébresztheti fel benned a hiúság ördögét, soha nem fajulhat magamutogatássá, az isteni adottságaidal való feltűnéskeltéssé. Ha emberek tömegei ünnepelnek lelkesen, állandóan tudatában kell lenned annak, hogy az embereket nem a – csupán üres buroknak tekinthető – személyed, hanem Isten ragadtatja el, AKI a te földi porhüvelyed által nyilvánul meg.

Ha a „figyelem központjába kerülés” művészetének gyakorlása közben nem szolgáltatod ki magad a hiúság ördögének, akkor a legkevésbé sem fog zavarni, ha más feladatok ellátása érdekében újra a jelentéktelenség homályába húzódsz vissza. Ebben az esetben nem mutathatod ki képességeidet, hanem a feltűnés és a kiemelkedés vágya nélkül, észrevétlenül el kell vegyülnöd a tömegben. Ez a szerény „háttérbe húzódás” azonban soha nem vezethet képességeid alábecsüléséhez vagy az önmegsemmisítéshez. Emberi méltóságodat mindig szívedben kell hordoznod.

Ha a nagy mű értékes munkása akarsz lenni, ki kell állnod a teljes halálmegvetés próbáját. Semmi nem rendítheti meg a meggyőződésedet, hogy a *halál* egyáltalán nem létezik. Amikor tested elhasználódik, Önvalód leveti magáról. Az *Önvaló* azonban az életfa egyik ága, maga az *élet*, és az *élet* múlhatatlan. Ha tudatodban az *élettel* azonosulsz, akkor – amennyiben küldetésed miatt életveszélybe kerülsz – a haláltól sem fogsz visszariadni, hanem halált megvető bátorsággal fogsz szembenézni a legnagyobb veszéllyel is. A „halál megvetése” azonban soha nem fajulhat az élet lekicsinylésévé, vagyis „életmegvetéssé”.

Az *életet* mindenek fölött kell becsülnöd. Az élet maga *Isten*. Mindenben, ami csak él, az örök *létezés* nyilvánul meg. Soha nem teheted ki magad értelmetlenül az életveszélynek. Becsüld a testedben lakozó *életet* is, éld életedet örömmel. Az életöröm ugyanakkor soha nem válhat öncélúvá, nem változhat át „érzékiessé”.

Utoljára marad a legnehezebb próbatétel: a „szeretet” és a „kegyetlen szeretet”, vagyis a „közöny” próbája. Ez az utolsó tulajdonság már itt a Földön elválaszthatatlan egységet képez. Bármikor nyilvánítod ki a pár bármelyik tagját, a másik akaratlanul is szintén kifejezésre jut.

Személyes hozzáállásodat, személyes hajlamaidat és érzéseidet teljesen fel kell adnod: úgy kell tudnod szeretni, *ahogy maga Isten szeret. Mindent kell szeretned, különbségtetés nélkül!* Mindennel az örök létezés egységének kötelékében kell szeretned. Ahogy a nap is minden különbségtetés nélkül ragyog a szépre és a csúnyára, a jóra és a gonoszra, az igazra és a hamisra – mindegyiket egyformán szereti –, neked is úgy kell a szépet és a csúnyát, a jót és a gonoszt, az igazat és a hamisat teljes közömbösséggel, egyformán szeretni. Meg kell értened, hogy a szép nem létezhetne a csúnya nélkül. Meg kell értened, hogy a jó sem létezhetne a gonosz nélkül. Meg kell értened, hogy az igaz sem létezhetne a hamis nélkül. Fel kell ismerned, hogy a szép és a csúnya, a jó és a gonosz, az igaz és a hamis egyaránt csak a *kimondhatatlan* egymást kiegészítő tükröképei. Ezt a *kimondhatatlant* – csak hogy legyen rá valamilyen szavunk – „*Istennek*” nevezzük.

Ha az összes élőlényre ugyanazt a szeretetet sugárod, akkor eh-

be a szeretetbe már semmiképpen nem fog személyes vonzalom vegyülni. Mindent a nagy egész nézőpontjából fogsz szemlélni, és ha az általános szempont az egyéni szemponttal ütközésbe kerül, habozás nélkül az egész szempontját fogod képviselni, és az egyén érdekein kíméletlenül átlépsz. Ennek a kíméletlenségnek azonban mindig az egyetemes, isteni szeretetben kell gyökereznie, soha nem származhat személyes „ellenszenvből”.

Személytelenné vált, közömbös-kegyetlen szeretetedet azonban olyan esetekben is ki kell nyilvánítanod embertársaidal szemben, amikor lelkük csak földi boldogulásuk ellenében menthető meg, legyen szó akár a hozzád legközelebb álló egyénéről. Ha úgy adódik, közömbösen kell tudnod végignézni, ahogy szeretteid a legnagyobb veszélybe kerülnek, és ha a szokásos módokon nem tudsz rájuk hatni, akkor se lelki erőszakkal, se hipnózissal, se okkult eszközök felhasználásával nem tarthatod őket vissza, ha lelki gyógyulásukhoz ez szükséges. Inkább szenvedjen valaki anyagi vagy testi károkat, akár haljon meg, mintsem hogy a lelke elveszen. Mindenképpen lelkének megsegítésére kell törekedned. Ahogy *Isten* sem avatkozik be az emberek ügyeibe, hanem teljes döntési szabadságot biztosít nekik, te sem foszthatod meg embertársaidat szabad akaratuktól, és soha nem kényszerítheted őket erőszakkal semmire. Segítőkézségednek a lelki épülésre és nem a földi vagy a testi előnyökre kell irányulnia. Ez az istenien kegyetlen szeretet azonban soha nem változhat át „szeretetlenüliséggé”; soha nem szabad bárkitől is „ellenszenv” miatt megtagadnod a segítséget, ha földi módszerekkel megmentheted.

Ezek a legnehezebb próbatételek, ugyanis személyes érzelmeidet kell feladnod és kikapcsolnod. Csak ha már teljes mértékben elsajátítottad a felsorolt tizenegy tulajdonságot, akkor ismerheted föl *Isten* hangját olyan tisztán, hogy bizonyossággal érezd, mit *kell*, és mit *nem szabad* a legnehezebb esetekben igazi szeretetből megtenned!

Azután azonban már nem hibázhatsz, mert maga leszel a megtestesült *szeretet*! A szeretet pedig csak szeretetből képes cselekedni. Semmi mást nem kell tenned, csak *Önvalódat* kell kisugároz-

nod, azzal kell azonosnak lenned, és az egész *mindenség* a te *melegségedből*, *fényedből* és *erődből* meríthet. Akkor te magad is istenivé válsz, a tudatod magával *Istennel* válik azonossá! A jó és a rossz tudásának fájából, vagyis a halálfa birodalmából, ahol minden szakadásként jelentkezik, az életfa, az isteni egység országába jutsz vissza. Újra az életfa gyümölcseiből eszel, és ezeket a gyümölcsöket a téged követőknek is felajánlod, hogy mindenki visszatérhessen a múlhatatlan, örök *élet* egységébe, az örök *létezésbe* – *Istenbe*.

Ó, *Te, Isten képviselője*! Szavaidat soha nem felejem el. Olyan mélyen lelkembe vésődtek, hogy e szavak jelentésével azonosultam. Vérembe, csontvelőmbe hatoltak ezek a szavak, és e tanítás után már nem az vagyok, aki előtte voltam.

A küldetésem azonban mindennek a *megvalósítása*.

Az oroslánok

Másnap nagy ünnepségre kerül sor.

Szokás szerint Menu öltöztet, felkötö aranyozott sarumát, majd be-
lépek fogadószobámba, ahol az udvarhölgyek, Rú-Kha, a legfőbb
kincstárnok, valamint két ékszerhordozó várakozik. Rú-Kha ünne-
pélyesen lép az ékszerhordozókhoz, és kinyitja a ládikát. Ekkor
odamegy a rangidős udvarhölgy, volt főnevelőnőm, kiemeli a pom-
pás aranygallért, ünnepélyes testtartással hozzám lép, és az arany-
gallért a vállamra helyezi. Azután ugyanazzal az ünnepélyességgel
felerősíti az aranykígyós fejéket a fejkendőmre, és végül felhelyezi
a csukló- és bokacsatokat. Szoborként állok, mozdulatlanul és méltó-
ságteljesen. Kifogástalanul viselkedem, pedig a legszívesebben
alaposan megcibálnám Rú-Kha szakállát, amiért megint olyan
szemtelen pillantást vet felém. Nem rossz ember, az ő ereiben is
csörgedezik valami Isten fiainak véréből, nagyon okos és ravasz, az
emberekbe is belelát, és ezzel az adottságával nem él vissza *túl-
sá-
gosan*. Amikor meghajol előttem, nem a fő kincstárnoknak a király-
nővel szembeni tisztelete készíti erre, hanem „férfiként” hajt főt
női szépségem előtt, és közben vágyakozó pillantást vet rám. Mi-
csoda szemtelen ember! Közben azt is látja, hogy átlátok rajta, és
tisztában vagyok az érzéseivel. Azonban Ptahhotep szavaira gondo-
lok: „Minden élőlény az isteni egységre törekszik. A férfi a nőt, a
nő a férfit keresi, így jut kifejezésre a teremő erő két megnyilvánú-
lási formája közötti vonzás...” – és megértem Rú-Khát. Benne is
ez az erő működik, nem tehet arról, hogy tetszem neki. Ez szemte-
lenségének az oka. Ha ez az erő nem létezne, nem is figyelne rám.

Titokban nem is haragszom rá annyira, amiért megcsodálja a szép-
ségemet...

Az öltöztetési szertartás végeztével Rú-Kha és az udvarhölgyek a
fáraóhoz kísérek. Milyen szép apám az ünnepi öltöztetésben! Mint a
megtestesült Isten! Mindannyian kivonulunk a palotából a már kint
várakozó kocsikhoz. Valamilyen épületet kell ma felavatni és átad-
ni rendeltetésének.

Apámmal beszállunk az aranyból készült kocsiba, és apám kive-
szi a kocsis kezéből a gyeplőt. Az oroslános kocsi!

Kiskoromban gyakran vitt el apám kocsikázni. Mellette kellett
állnom, ő pedig megmutatta, hogyan egyenlitem ki a kocsi rázkó-
dását ellenirányú, ruganyos mozdulatokkal. Az egész testemet telje-
sen lazán kellett tartanom, hogy a kocsi mozgását késedelem nélkül
és könnyedén követhessem. Amikor a kocsi fel-le vagy jobbra-balra
rántott, lábujjhegyre állva hajtottam végre az ellenmozdulatokat a
lábammal, a térdemet és az egész testemet meghajlítva.

Ezek a kocsikázások mindig nagyon vidámak voltak, kezdetben
sokat nevetünk az ügyetlenségemen. Először csak lassan haladtunk,
majd apám fokozatosan ügetésre és később vágásra fogta az oroslá-
nokat. Abban a pillanatban, ahogy az állatok vágátni kezdtek, rán-
gatni kezdett a kocsi, engem pedig természetesen elfogott a félelem.
Ahelyett, hogy ellazítottam volna magam, görcsösen kapaszkodtam
apám kezébe, ruhájába és övébe. Apám ilyenkor elnevette magát,
majd végtelen türelemmel újra meg újra megmutatta, hogyan őrizhe-
tem meg egyenes testtartásomat. Végül elsajátítottam a megfelelő el-
lenmozdulatokat, és képes voltam lábujjhegyen állva maradni anél-
kül, hogy apámba vagy a kocsi szélébe kapaszkodtam volna.

Milyen fenséges volt apámhoz hasonlóan biztosan és látszólag
mozdulatlanul állni a száguldó kocsiban! Gyakran tettünk meg egé-
szen nagy utakat a kocsival. Csodálatos érzés volt az ügető oroslá-
nokkal átsuhanni a tájon. Az oroslánok is élvezték, hogy kifuthat-
ják magukat, apámon és rajtam kívül ők is nevettek a boldogságtól.
A kocsikázások során megizmosodott, megerősödött a testem,
olyan ruganyossá vált, mintha mindennap a birkózást gyakoroltam
volna. A legkisebb izmom is igénybe volt véve, engedelmesked-

nie kellett az akaratomnak, és pillanatok alatt kellett reagálnia a kocsi mozgására. Az egész szakadatlan táncnak tetszett, amely azonban láthatatlan maradt, mivel nem mi táncoltunk, hanem alattunk a kocsi.

Tizenöt éves koromban apám megtanított az oroszlánok irányítására. Milyen csodálatos érzés volt ezeknek a fenséges, hatalmas állatoknak parancsolni! Akaratom legkisebb rezzenésére is reagáltak, érzékeik annyira kifinomultak voltak, hogy még a gyeplőt sem kellett megmozdítanom, és már végrehajtották az akaratomat. Apám mégsem engedte meg egyetlen alkalommal sem, hogy egyedül hajtsak ki, még a kedvenc oroszlánommal sem, amely pedig szinte szerelmes volt belém, sőt féltékeny volt rám. Az oroszlánok ugyanis mindig megtartották függetlenségüket, és csak beavatott volt képes az irányításukra. Remélem, beavatásom után én is vezethetem majd egyedül az oroszlanos kocsit!

Most, útban a nyilvános ünnepségre, apám méltóságteljes visszafogottsággal hajtja az oroszlanokat, én pedig feleségeként álllok az oldalán. Büszke vagyok az apámra. Még nagyon fiatal, erős, és lenyűgözően szép. Teste és szép arca – különösen most, miközben az oroszlanokat hajtja – hihetetlen akaraterőt és koncentrációs készséget sugároz. Ahogy lábujjhegyen állva tartja egyensúlyát, teste a kocsi minden mozdulatát átveszi, úgy tetszik, mintha mozdulatlanul állna, olyan biztosan, mintha maga a napisten lenne.

Megérkezünk, és elkezdődnek az unalmas ceremóniák.

Nem szeretem ezeket a nyilvános ünnepségeket, amelyeken mindig ugyanaz ismétlődik. Nagy embertömegek, menetelő katonák, előkelőségek – nekem pedig a szünni nem akaró felvonulást mozdulatlanul ülve kell végignéznem, amíg az eseménynek vége nem szakad. Azután barátságos beszélgetésbe kell bocsátkoznom az előkelőségekkel, és közben látnom kell a hízelgően alázatos arckifejezésük mögött megbúvó ostoba és téves gondolataikat. Még szerencse, hogy a sok képmutató, csak hatalomvágyuk és hiúságok kielégítésére törekvő udvaronc között olyanok is akadnak, akik őszintén és hűségesen dolgoznak együtt apámmal és Ptahhoteppal. Itt van például egy tiszt, akit a kisugárzása fénylő aranyködként vesz körül. Halkan fordulok apámhoz:

– Ki ez?

– Thisz-Thának hívják – válaszol apám éppolyan halkan –, és csak egészen rövid ideje lett tiszt, de a képességei annyira kimagaslóak – ahogy te is láthatod a kisugárzásán –, hogy hadvezért akarok belőle csinálni.

A szertartások mindig ugyanazok. Az egyetlen különbség, hogy egyszer a palota erkélyén, máskor a nagy szónoki emelvényen, megint máskor a templom teraszán ülünk. Az egyik alkalommal új épületet avatnak, máskor kereskedő küldöttség érkezik vissza, és megünnepeljük a szomszédos országokban beszerzett csereárukat, majd aratőnnepségen veszünk részt, azután pedig különböző templomi ünnepségeken, amelyekről már csak azért is viszolygok, mert a tömegeknek fogalmuk sincs a szertartások jelentőségéről, és a szimbólumokkal ábrázolt különböző megjelenési formákon keresztül megnyilvánuló Isten helyett magukat a szimbólumokat imádják.

Végül mégis befejeződik a legunalmasabb ünnepség is, mi pedig hazamehetünk, és újra magunkat adhatjuk.

Nem, soha nem akarok fáraó lenni! Az ország ügyei a legkevésbé sem érdekelnek. Törvény szerint én számítok trónörökösnek, de apám még soha nem beszélt erről, és nem is foglalkozik azzal, hogy felkészítsen a fáraó tisztségével együttjáró feladatokra. Tudom, hogy Ptahhotep és apám képesek az idő síkján kívülre helyezni magukat. A múltat és a jövőt jelenként tudják szemlélni és átélni. Már bennem is ébred ez a képesség, gyakran pillantom meg a jövő egy-egy töredékét, de ha a saját jövőmbe szeretnék betekintést nyerni, csak mindent befedő, sűrű köd jelenik meg előttem. Apám azonban ismeri a jövőmet, és mivel nem igyekszik már most bevonni az ország irányításába, sejtem, hogy soha nem leszek fáraó. Egyébként is megvolt már ez az előérzetem. Meglehetősen hidegen hagy, mivel sokkal szívesebben lennék papnő a templomban. Furcsa módon azonban olyan képek sem jelennek meg előttem, amelyekben a templom papnőjeként látnám magamat. Csak ködöt látok...

Mindig örömmel tölt el, amikor az ünnepségek másnapján megint a templomban vagyok. Ott, a tiszta, szellemi légkörben jól érzem magam.

Vége az első résznek

ÓEGYIPTOMI MISZTÉRIUMOK

ELISABETH HAICH

A misztikus önéletrajzi regény keretbe foglalja az óegyiptomi nagy beavatást és válogatást ad Ptahhotep főpap tanításaiból, amelyek az univerzum, az emberi lélek és a sors okkult törvényeibe engednek bepillantást. A történet fiatal hősnője számtalan lélegzetelállító lelki kalandon át ismeri fel belső vezetőjét, reinkarnációs élményében azonosítja őt háromezer évvel korábbi tanítójával, a tisztánlátó főpappal, akitől annak idején mint a fáraó elszánt de éretlen lánya kicsikarta a beavatást. A tanítás elkezdődik, folytatását és azt, hogy élettapasztalatok híján milyen sorsra jut a fáraólány, a hamarosan megjelenő második kötetből tudhatja meg az olvasó.

A misztika egész területét átfogó, és a karma, valamint a reinkarnáció törvényeit érzékletesen megjelenítő gondolatok, élmények és tapasztalatok egész tárháza nyílik meg előttünk.

Elisabeth Haich ma már világszerte ismert alapkönyvét nemzedékek adták kézről-kézre titokban, hogy megismerkedjenek a tanítással, bepillantassanak a beavatás rejtelmeibe, amelyek a bennünk rejlő mély igazságokkal ösidők óta rabul ejtették az emberi képzeletet. A vízöntő korában a lassan öntudatra ébredő emberiség előtt kitérülnek a titkok kapui: a Régi Korok és a New Age üzenete összecseng.

„A könyv személyes okok miatt regényformában íródott.
Mégis, akinek füle van hallani fogja,
hogyminden szó az igazságot adja vissza.”

FOLYTATÁS A HAMAROSAN MEGJELENŐ BEAVATÁS II. -BEN

BEAVATÁS I.

ISBN 963-528-778-X

9 789635 287789

ÉDES-VÍZ KIADÓ

2.190 Ft